CĂRȚI ROMANTICE

Noroc în dragoste

JILL SHALVIS

Mallory Quinn s-a plictisit să fie un model de cumințenie și generozitate. Ca asistentă medicală și fiică devotată, are grijă de toată lumea, în afară de ea însăși. Cunoscută în micul Lucky Harbor drept fata bună a orășelului, a visat toată viața să-și găsească bărbatul perfect, dar acesta nu și-a făcut încă apariția în preajmă. În schimb, misteriosul Ty Garrison, despre care nimeni nu știe nimic și toată lumea dorește să-i afle secretele, reprezintă partenerul ideal pentru o aventură. Se află în oraș doar în trecere, iar trupul lui atletic și zâmbetul sexy promit să-i asigure lui Mallory niște amintiri de neuitat.

Pentru prima oară de când se știe, Ty nu se îndură să plece mai departe. Nu și-ar fi imaginat niciodată cât de palpitantă poate fi misiunea de a ajuta o fată naivă și bună ca pâinea caldă să-și descopere latura sălbatică. Pe de altă parte, cum să-și abandoneze cariera în domeniul operațiunilor de securitate de dragul unei vieți tihnite, într-un orășel unde nu se întâmplă nimic? Când ceea ce începe ca o simplă distracție devine pe zi ce trece ceva tot mai serios, Mallory și Ty se întreabă dacă sunt pregătiți pentru mai mult decât o pasiune trecătoare. Doar dragostea le poate oferi un răspuns...

Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile *New York Times*. De asemenea, a câștigat de mai multe ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1427-8
9 786063 314278
Lira

JILL SHALVIS

Noroc în dragoste

Lucky in Love
Jill Shalvis
Copyright © 2012 Jill Shalvis

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Noroc în dragoste
Jill Shalvis

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
Noroc în dragoste / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1427-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS
Noroc în dragoste

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Lui Laurie, Melinda și Mary pentru că mi-au găsit toate greșelile. Dacă mai sunt și altele, îmi aparțin.

Lui Helenkay Dimon, Susan Anderson, Kristan Higgins și Robyn Carr pentru cea mai super-tare plimbare cu limuzina de care am avut parte vreodată (în regulă, SINGURA plimbare cu limuzina de care am avut parte vreodată), oferită chiar a doua zi după ce am predat această carte (iar faptul că am câștigat un premiu Rita în seara aceea a fost cireașa de pe tort!)

Lui Jolie și Debbie pentru că m-au ajutat să-l construiesc pe Ty, bucată cu bucată.

Lui Robyn Carr pentru cam toate celelalte.

Vă iubesc pe toți!

Prolog

Tot ce-ți trebuie e iubire. Dar nu strică nici puțină ciocolată din când în când.

Fulgerul desenă o săgeată pâlpâitoare peste pleoapele închise ale lui Ty Garrison. Peste o clipă, bubuitul tunetului îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor, gâfâind ca și cum tocmai ar fi terminat un maraton.

Un vis, doar același vis blestemat de copil de patru ani.

Transpirat și tremurând ca o frunză, își frecă energic mâinile peste față. De ce nu putea să viseze despre ceva plăcut, de exemplu sex cu triplete?

Împinse plapuma la o parte și, gol-pușcă, se duse să deschidă larg fereastra. Răcoarea furtunii de primăvară îi dezmierdă pielea încinsă, ajutându-l să-și combată impulsul de a închide ochii. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi întors acolo.

Amintirile se dovedeau însă prea puternice.

– Aterizăm în zece minute, anunță pilotul în timp ce avionul zbura la mică altitudine, învăluit în beznă, în toiul unei furtuni aprige.

Când mai rămaseră opt minute, aparatul începu să vibreze.

Când mai rămaseră șase fu lovit de trăsnet.

Apoi se produse o explozie, una atât de violentă încât aproape îi sparse timpanele.

Ty își dădu capul pe spate pentru a lăsa ploaia să-i biciuiască trupul prin fereastra deschisă. Ascultând cum valurile Pacificului se izbeau zgomotos de stânci, se forță să inspire adânc aerul parfumat de mireasma pinilor care, în mod straniu pentru luna aprilie, îi amintea de Crăciun.

Nu mai era medic în cadrul forţelor SEAL şi nu mai era cel care îşi târa trupul nevolnic dintr-un avion în flăcări, sufocat de revelaţia că era singurul care încă mai respira, că nu reuşise să salveze absolut pe nimeni. Se afla în statul Washington, în Lucky Harbor, un orăşel de pe litoral. Avea în faţă oceanul, iar în spate munţii Olympic.

Era în siguranţă.

Cu toate acestea, următorul fulger aproape că-l făcu să-şi iasă din minţi de spaimă. Enervat de propria slăbiciune, Ty închise fereastra. În mod clar, era o idee foarte proastă să înfulece o pizza cu ardei iute chiar înainte de culcare.

Ştia însă că explicaţia pentru coşmarurile lui nu se regăsea în ceva atât de simplu precum o pizza. Era neliniştea provocată de lipsa de ocupaţie. Lucra în continuare în domeniul operaţiunilor speciale, dar nu îşi reluase munca de paramedic de urgenţă. În schimb, furniza punctual servicii unor agenţii guvernamentale, activitate care îi oferea o sursă destul de satisfăcătoare de adrenalină. Plus că îi convenea de minune - sau cel puţin îi convenise până cu şase luni în urmă, când, aflat într-o misiune, fusese nevoit să sară pe fereastră de la etajul doi pentru a nu fi împuşcat şi se rănise din nou la picior.

Acum, când îşi întinse piciorul respectiv, se crispă din cauza durerii. Voia să se întoarcă la treabă. *Trebuia* să se întoarcă, dar nu o putea face fără permisiunea medicului. Îşi puse o pereche de blugi, înşfăcă o cămaşă de pe spătarul unui scaun şi ieşi din încăpere în timp ce afară furtuna continuă să facă ravagii. Traversă casa mare şi aproape goală pe care şi-o închiriase provizoriu, îndreptându-se spre garaj. Trebuia să se mulţumească doar cu o cursă rapidă în toiul nopţii şi eventual o oprire scurtă la localul deschis toată noaptea, dar era şi aceasta un punct de pornire.

Inspiră adânc atunci când aprinse lumina, delectându-se cu mirosul de ulei de motor, scule bine gresate şi cauciucuri. În stânga lui se afla un GMC Jimmy din '72, un proiect pe care îl prinsese din zbor. Nu avea nevoie

de bani. Era bine plătit ca agent de operaţiuni speciale, însă recondiţionarea vehiculelor de colecţie avea darul de a-l distrage de la gândurile negre.

Maşina din dreapta lui, un Shelby Mustang din '68, nu era un proiect de umplut timpul liber. Era jucăria lui iubită, iar acum îl striga. Stăpânindu-şi o grimasă de durere, se întinse pe căruciorul plat şi se strecură sub şasiu. Doar aşa putea să-şi alunge din minte problemele, doar aşa putea să le nege, să le evite.

Doar aşa putea să se liniştească în toiul furtunii.

capitolul 1

Pune ciocolata în pungă şi nu va avea nimeni de suferit.

Explozia de lumină a fulgerului o orbi pe Mallory Quinn, care tocmai fugea prin ploaie de la maşină la intrarea în local.

O secundă.

Două secunde.

Când ajunse la trei cu numărătoarea în gând, tunetul bubui şi făcu pământul să se cutremure. Un vânt sălbatic aproape o dărâmă de pe picioare. Îşi uitase umbrela în dimineaţa aceea şi era mai bine aşa, altfel probabil şi-ar fi luat zborul ca Mary Poppins.

O a doua săgeată luminoasă, chiar mai intensă decât prima, brăzdă neuniform văzduhul. Mallory icni când totul se lumină preţ de o clipă ca în miezul zilei: cheiul din spatele localului, oceanul tumultuos, cerul ameninţător.

În momentul în care peisajul se cufundă din nou în beznă, Mallory se năpusti în cafeneaua Eat Me cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi avut pe urme o întreagă haită de diavoli din iad. Nici măcar nu le-ar fi oferit o pradă prea apetisantă, îşi zise, privindu-şi cizmele urâte din blană artificială.

În Lucky Harbor toate magazinele şi localurile aveau tendinţa să tragă obloanele după ora zece, şi nici noaptea aceasta nu făcea excepţie. Cafeneaua era pustie, în afară de o singură clientă aflată la bar şi chelneriţa din spatele tejghelei. Cu o siluetă zveltă şi picioare lungi, Amy Michaels cea spirituală şi cinică îi amintea lui Mallory de Xena, prinţesa războinică. Pe bună dreptate, ţinând seama că Amy manifesta o atitudine mai mult decât curajoasă faţă de greutăţile vieţii.

În ochii ei întunecaţi apăru o expresie amuzată la intrarea în forţă a prietenei sale.

- Bună, spuse Mallory, luptându-se cu vântul pentru a închide uşa în urma ei.

- Arăţi cam speriată, zise Amy în timp ce ştergea tejgheaua barului. Iar citeşti Stephen King în gărzile mai puţin aglomerate, Soră Nightingale[1]?

Zgribulită, Mallory se scuturâ cât de bine putu de ploaia îngheţată. Ziua ei începuse cu un milion de ani în urmă, la prima geană de lumină, când ieşise din casă în mare grabă, ca întotdeauna, fără jachetă. Şaptesprezece ore mai târziu, după o gardă la Urgenţe incredibil de lungă, era îmbrăcată tot în halatul medical, cu un pulover subţire deasupra, iar întregul ansamblu i se mula pe corp ca o a doua piele. Ea nu semăna cu o prinţesă războinică, nici pe departe. Poate cu o doamnă de companie care tocmai fusese salvată de la înec. Tremurând înfrigurată, răspunse:

- Nu Stephen. Am fost nevoită să renunţ la el. Luna trecută n-am fost bună de nimic după ce am recitit *Strălucire*.

- S-au săturat cei de la dispeceratul de urgenţe să-ţi tot preia apelurile cu „Am văzut o umbră la fereastră"? o întrebă Amy cu prefăcută seriozitate.

- Hei, asta s-a întâmplat *o singură* dată. Renunţând la încercarea de a-şi mai stoarce părul, Mallory ignoră chicotul cu subînţeles al prietenei sale. Şi ţin să te informez că într-adevăr era un bărbat la fereastra mea.

- Da. Septuagenarul domn Wykowski, care se rătăcise în cursul plimbării lui obişnuite prin cartier.

Ceea ce era, din păcate, adevărat. Totuşi, chiar dacă domnul Wykowski era un om foarte de treabă, semăna mult cu Jack Nicholson în *Strălucire*.

- Ar fi putut ieşi o situaţie *foarte* urâtă.

Amy clătină din cap în timp ce umplea suporturile de şerveţele.

- Locuieşti pe Aleea Pensionarilor. Cea mai gravă „situaţie" în care te-ai putea afla ar fi dacă maşina de transport

[1] Florence Nightingale (1820-1910) - statisticiană şi infirmieră britanică, fondatoarea serviciilor moderne de îngrijire a bolnavilor (n.red.)

invalizi nu ar apărea la timp pentru a duce pe toată lumea la seara de Bingo.

Şi asta era adevărat. Căsuţa lui Mallory era înconjurată de alte căsuţe populate în cea mai mare parte de vârstnici. Dar nu avea motive să se plângă. Vecinii erau nişte oameni foarte cumsecade, care întotdeauna aveau de oferit o porţie de prăjitură la cafea. Sau o poveste despre o boală sau două. Sau două sute.

Mallory moştenise casa de la bunica ei, cu tot cu o ipotecă atât de apăsătoare, încât probabil ar fi fost nevoită să-şi vândă primul născut. Dacă ar fi avut un prim născut. Însă pentru aşa ceva ar fi preferat să fie căsătorită, iar pentru a fi căsătorită ar fi trebuit să găsească Tipul Perfect.

Numai că ultimii doi Tipi Perfecţi din viaţa ei o părăsiseră fără multe menajamente.

O rafală puternică o făcu să-şi întoarcă privirea spre fereastră, moment în care înlemni. Ningea.

- Uau, ce repede s-a făcut frig!

- E primăvară, bombăni Amy. De ce naiba ninge primăvara? Mi-am schimbat deja cauciucurile de iarnă.

Clienta de la tejghea se răsuci să privească ninsoarea.

- Rahat. Nici eu nu am cauciucuri de iarnă.

Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani, iar după pronunţia sacadată se trăgea din nord-estul ţării. Dacă Amy era Xena, iar Mallory o doamnă de companie, femeia aceasta era sora lui Barbie cea Blondă, o variantă mai tânără, mai drăguţă şi cu mult mai naturală.

- Sunt cu un VW Broscuţă din '72, preciză ea.

Cum şi anvelopele ei erau extrem de uzate, Mallory îşi muşcă buza de jos şi se uită pe fereastră. Poate dacă ar fi plecat imediat, avea şanse să scape fără probleme.

- Ar trebui să aşteptăm până se termină, sugeră Amy. Nu are cum să dureze.

Mallory se abţinu s-o contrazică. Oricum, se afla în situaţia aceea numai din vina ei. Decisese să ignore prognoza după ce, cu o săptămână în urmă, îl luase în serios pe tipul de la meteo, care promisese temperaturi în jur de treizeci de grade. În ziua respectivă fusese un frig crâncen; drept consecinţă, îşi petrecuse o zi foarte lungă

dârdâind în unitatea de primiri urgenţe, iar sfârcurile o dureau şi acum.

- Nu am timp să stau până se termină, spuse ea, hotărâtă să nu piardă nici un minut din cele opt ore neîntrerupte de somn care o aşteptau.

Şoferiţa de VW purta o fustă diafană de vară şi două cămăşuţe subţiri una peste alta. Mallory nu fusese singura luată prin surprindere. Totuşi, femeia nu părea prea îngrijorată, din moment ce înfuleca tacticos o negresă mare şi apetisantă.

- Îmi pare rău, murmură Amy, observând că lui Mallory îi lăsa gura apă. Aia a fost ultima.

- Mai bine aşa. Oricum, nu voiam decât să iau tortul lui Joe.

Joe, fratele ei mai mic, împlinea douăzeci şi patru de ani a doua zi. Ultimul lucru pe care şi-l dorise fusese o petrecere în familie, dar, cum în ultima vreme avusese puţin de lucru la atelierul de sudură, planurile de a merge în weekend la Las Vegas cu prietenii nu se materializaseră din lipsă de bani.

În aceste condiţii, mama lor se oferise să organizeze petrecerea şi o însărcinase pe Mallory să aducă un tort. Mai exact, o însărcinase să *facă* un tort, dar ea era atât de neîndemânatică la bucătărie, încât i se păruse firesc să trişeze.

- Spune-mi, te rog, că nimeni din familia mea nebună nu a văzut deja tortul, ca să pot să mă laud că este opera mea.

- Fata cea cuminte din Lucky Harbor îşi minte mama, zise Amy ţâţâind dezaprobator. Ruşine să-ţi fie.

Aşa o ştia tot oraşul, „fata cea cuminte". Ca să fie sinceră, chiar juca acest rol. Dar avea motivele ei - motive temeinice -, nu că ar fi vrut să reflecteze la ele acum. Sau altă dată.

- Da, da. Dă-mi-l odată. Sunt aşteptată la o întâlnire.

- Ba nu eşti. Aş fi auzit şi eu dacă era cazul.

- E o întâlnire secretă.

Amy izbucni în râs. Lucky Harbor era un orăşel extraordinar, ai cărui locuitori erau modele de cinste. Ai fi putut lăsa un vas plin de aur pe bancheta din spate

şi nu ţi-ar fi fost furat. Dar era imposibil să păstrezi vreun secret.

- Chiar sunt aşteptată la o întâlnire. Cu propriul meu pat, recunoscu Mallory. Eşti fericită?

Amy, decizând cu înţelepciune să nu-i împărtăşească replica spirituală care-i trecuse prin minte, o luă spre bucătărie ca să aducă tortul. Exact în clipa aceea explodă un nou fulger, urmat îndată de un bubuit asurzitor. Prinsă în ghearele furtunii, întreaga clădire se clătină din temelii. Cum momentul părea să se prelungească la nesfârşit, cele trei femei se traseră cât mai aproape una de cealaltă.

- Brusc nu îmi mai pot scoate din cap scenele din *Strălucire*, murmură blonda.

- Nici o grijă, spuse Amy. Scenele demne de un film de groază nu sunt chiar atât de frecvente în orăşelul nostru idilic.

Izbucniră toate trei într-un râs fără vlagă, care se stinse sub bubuitul unui tunet capabil să le spargă timpanele. În clipa următoare, cu un zgomot înfiorător, vântul spulberă atât fereastra din faţă, cât şi uşa.

În tăcerea şocată care se lăsase, creanga unui copac doborât flutura obscen spre ele prin deschizătura nou apărută.

Mallory o înşfăcă pe femeia de lângă ea şi amândouă se strecurară rapid în spatele tejghelei lângă Amy.

- Doar în caz că se sparg şi alte geamuri, reuşi ea să îngaime. Aici suntem cel mai în siguranţă, cât mai departe de cioburi.

- Nu am să mai râd niciodată de tine şi de domnul Wykowski, bolborosi Amy.

- Aş vrea să-mi dai asta în scris.

Mallory se ridică în genunchi să arunce o privire peste tejghea la copacul care bloca uşa din faţă.

- De aici nu pot să ajung la negresa mea, oftă Blondina. Am mare nevoie de negresa mea.

- O nevoie şi mai presantă ar fi s-o ştergem de aici, murmură Amy.

- Furtuna e deja prea violentă, zise Mallory. E periculos să plecăm. Dar ar trebui să sunăm pe cineva pentru copacul ăla

Blondina își scoase telefonul mobil și se holbă la ecran.

- Am uitat că sunt în fundul pământului. Nu există semnal în jumătate din oraș. Luându-și seama, făcu o grimasă. Scuze. Doar azi am ajuns. Sunt sigură că Lucky Harbor e o fundătură foarte drăguță.

- Are unele momente. Mallory își pipăi buzunarele, căutându-și propriul telefon, apoi își aminti. Rahat! Al meu e în mașină.

- Iar al meu e mort, completă Amy. Însă putem folosi telefonul fix din bucătărie, câtă vreme încă mai avem curent.

Exact în clipa aceea, luminile pâlpâiră și se stinseră. Simțind cum în stomac i se așezase un pietroi uriaș, Mallory își certă prietena:

- Nu te-ai putut abține să nu zici nimic.

Blondina se foi o clipă, apoi, spre mirarea celorlalte, produse o lumină albastră.

- E o aplicație care imită o brichetă, spuse ea arătându-le telefonul pe ecranul căruia jucau flăcările ca la o brichetă Bic adevărată. Singura problemă e că îmi descarcă bateria foarte rapid, așa că va trebui să o ținem închisă până apare o urgență reală.

Apăsă pe butonul de întoarcere la ecranul principal, și totul se cufundă într-o beznă deplină.

Când o pală de vânt proiectă un nou torent de cioburi pe podea, bricheta se reaprinse imediat.

- Urgență, șopti Blondina, ghemuindu-se lângă tovarășele sale de suferință.

- Naiba să-l ia de tort, mormăi Mallory.

- Naiba s-o ia de furtună, îi ținu Amy isonul.

- Naiba s-o ia de viață, încheie Blondina. Palidă, le privi. Asta ar fi momentul perfect ca una din voi să anunțe că are un prieten mare și puternic care o să vină să vă caute.

- Nici o șansă, spuse Amy. Cum te cheamă?

- Grace Brooks.

– Ei bine, Grace, eşti nou-venită în Lucky Harbor, aşa că dă-mi voie să te pun la curent. Sunt o grămadă de tipi mari şi puternici în oraş. Dar eu mă descurc singură şi în situaţiile dificile.

Grace şi Mallory îi studiară fusta scurtă cu imprimeu militar şi cizmele de fată cu care nu te pui, completate cu un tricou mulat care îi dezgolea braţele bronzate şi tonifiate. Peste întregul ansamblu sexy şi dur, Amy purta un şorţ roz cu sigla Eat Me care nu se potrivea de nici un fel. Îi dăduse o notă personală aplicând un cerc din bandă adezivă roşie în jurul siglei şi trăgând o dungă pe mijlocul acestuia.

– Sunt convinsă, îi spuse Grace cu sinceritate.

– Numele meu e Amy. Smucind din bărbie spre prietena ei, adăugă: Iar ea e Mallory, care e complet opusul meu şi e considerată fata cea cuminte a oraşului.

– Încetează!

Protestul lui Mallory nu avu nici un succes.

– Dacă o bătrână trebuie ajutată să treacă strada, dacă un copilaş cu genunchiul julit are nevoie de un plasture şi un pupic, dacă un bărbat mare şi puternic e în căutarea unei domniţe blânde şi simpatice, aflate la ananghie, Mallory intervine prompt.

– Şi el unde e, atunci? întrebă Grace. Bărbatul ei mare şi puternic?

– Întreab-o pe ea, zise Amy ridicând din umeri.

Mallory se strâmbă, dar nu putea să ascundă adevărul.

– Se pare că nu mă prea pricep să-l păstrez lângă mine pe Tipul Perfect.

– Atunci ieşi cu un Tip Defect, îi sugeră Amy.

– Mai taci.

Deloc dornică să discute despre viaţa ei amoroasă – sau despre lipsa acesteia –, Mallory se ridică din nou în genunchi să arunce o privire afară, în speranţa că ninsoarea se mai rărise.

Nu era cazul. Rafalele de vânt suflau zăpada grea în lateral, izbind-o în geamurile încă întregi şi spulberând-o prin cele deja sparte. Mallory lungi gâtul şi se uită spre bucătărie. Dacă ieşea pe uşa din spate trebuia să ocolească

toată clădirea pentru a ajunge la mașina ei, unde se afla telefonul. Și asta printr-o beznă deplină.

Nu avea însă de ales, își spuse. Exact în clipa în care se ridică în picioare, cele două geamuri de deasupra chiuvetei din bucătărie se făcură țăndări cu un zgomot care îi opri inima în loc.

– Sfinte Sisoe! bâigui Grace aprinzând rapid simulacrul de brichetă.

Ținându-se una de cealaltă, se holbară la ramura groasă ce flutura cu nerușinare spre ele prin deschizătura nou apărută.

– Jan o să-și iasă din minți de furie, spuse Amy.

Jan era proprietara localului. Avea cincizeci și ceva de ani, era morocănoasă chiar și în cele mai bune zile ale ei și detesta să cheltuiască și un sfanț din banii câștigați din greu pe orice altceva în afară de partidele de poker online.

Temperatura din bucătărie scăzu considerabil când vântul rece și zăpada ajunseră peste ele.

– Am auzit pe cineva pomenind de tort? întrebă Grace cu glas tremurător.

Jucară piatră-foarfecă-hârtie. Amy pierdu și fu nevoită să se târască până la frigider pentru a aduce tortul.

– Nu te deranjează? o întrebă pe Mallory în timp ce împărțea furculițe.

Mallory coborî privirea spre tort. Cu o lună în urmă avusese impresia că halatul îi era cam strâmt, așa că renunțase la ciocolată. Dar uneori mai trebuia să faci și excepții.

– Este o urgență care necesită tort. Joe o să supraviețuiască.

Prin urmare, în loc să încerce să pornească la drum pe carosabilul înzăpezit, se înfipseră toate trei în tort. Și acolo, în beznă de smoală a nopții, speriate de furtună, dar încurajate de zahăr și ciocolată, stătură la povești.

Grace le spuse că, atunci când economia suferise o prăbușire neașteptată, cariera ei spectaculoasă de bancher de investiții se evaporase peste noapte, deodată cu apartamentul luxos, cardurile de credit și portofoliul de acțiuni. I se oferise o vagă posibilitate de a se angaja

la Seattle, aşa că străbătuse întreaga ţară pentru a ajunge acolo, dar la sosire descoperise că slujba respectivă presupunea să se culce cu preşedintele companiei. Evident, îi spusese să-şi bage oferta undeva. Acum se gândea să încerce în Los Angeles. Obosită fiind, hotărâse cu câteva ore în urmă să facă o oprire în Lucky Harbor. Cum găsise un cupon de reduceri pentru pensiunea locală, avea de gând să rămână câteva zile ca să-şi pună gândurile în ordine.

– Sau până rămân fără bani şi ajung în stradă, conchise ea cu un zâmbet trist.

– Ai să găseşti tu ceva, zise Mallory luând-o de mână. Sunt sigură de asta.

– Sper că ai dreptate. Grace expiră prelung, tremurător. Îmi pare rău că m-am descărcat pe voi. Presupun că am ţinut totul în mine prea mult timp şi pur şi simplu a dat pe dinafară.

– Să nu-ţi pară rău, spuse Amy în timp ce lingea nişte glazură de pe deget. Pentru asta sunt nopţile întunecate şi furtunoase. Pentru confesiuni.

– Ei bine, m-aş simţi mai în largul meu dacă v-aţi deşerta şi voi sacul.

Mallory, care nu se dădea în vânt după confesiuni, îi aruncă o privire lui Amy.

– Nu te uita la mine, spuse aceasta. Povestea mea nu are nimic special.

– Mi-ar plăcea oricum să o ascult, insistă Grace aplecându-se spre ea plină de speranţă.

Amy ridică din umeri, părând la fel de ezitantă ca prietena ei.

– E doar o poveste obişnuită, absolut tipică, despre un om sărăcit peste noapte.

– Poftim? exclamă surprinsă Mallory, cu furculiţa încremenită în aer.

Deşi trecuseră câteva luni de când se stabilise în oraş, Amy nu oferise niciodată prea multe detalii despre viaţa ei personală.

– Ei bine, mai corect spus ar fi un om îmbogăţit peste noapte, doar pentru a sărăci la loc, se corectă Amy.

– Povesteşte-ne, o îndemnă Grace, întinzându-se după încă o bucată de tort.

– În regulă, dar e ditamai clişeul hidos. Unul în care o femeie obişnuită să trăiască în mizerie, într-o rulotă, ajunge să se mărite cu un tip bogat, dar fata ei îl calcă pe coadă pe noul tată vitreg, e alungată cu grosolănie de acasă la vârsta de şaisprezece ani şi dezmoştenită de orice fonduri la care ar fi avut dreptul după majorat. Falită, fără nici un fel de calificare, fata străbate întreaga ţară mergând cu maşini de ocazie, cuplându-se cu oameni complet nepotriviţi, apoi cu alţi oameni nepotriviţi, până se vede pusă în faţa unei alegeri. Ori îşi repară viaţa, ori moare. Decide că e mai bine să-şi repare viaţa şi ajunge în Lucky Harbor, pentru că bunica ei şi-a petrecut aici o vară în urmă cu un milion de ani, iar vara aceea i-a transformat toată viaţa.

Cu inima strânsă, Mallory se întinse să o prindă şi pe Amy de mână.

– Of, draga mea!

– Vezi? îi spuse Amy lui Grace. E bunătatea întruchipată. Nu se poate abţine.

– Ba pot, zise Mallory.

Însă era o minciună. Chiar îi plăcea să ajute oamenii. Amy avusese dreptate, efectiv nu se putea abţine.

– Şi să nu crezi că nu am observat că refuzi să ne destăinui vreunul dintre punctele *tale* vulnerabile, îi atrase Amy atenţia.

– Poate mai târziu, replică Mallory, lingându-şi furculiţa. Sau poate niciodată. Se oferea pe sine în permanenţă şi în întregime, era inevitabil în profesia ei şi era o parte esenţială din firea ei, dar tocmai de aceea ţinea să păstreze intactă o ultimă barieră a intimităţii. Îmi mai iau o bucată, adăugă ea peste câteva clipe.

– Negarea e prietena ei nedespărţită, o informă Amy pe Grace în timp ce Mallory îşi tăia o a doua bucată consistentă de tort. Presupun că are legătură cu faptul că e singura întreagă la cap din toată familia aia nebună. Nu crede că are dreptul la fericire, pentru că ciocolata aia pare să fie un substitut pentru ceva.

– Mersi pentru şedinţa gratuită de terapie.

Însă cuvintele lui Amy se apropiaseră inconfortabil de adevăr. Familia ei chiar era nebună, iar ea făcea eforturi uriaşe pentru a nu o lăsa să se destrame. În plus, de când îi murise sora, Karen, nu-şi mai putea îngădui să fie complet fericită. Cuprinsă de un frison, întrebă:

- Nu există pe aici o cutie cu obiecte pierdute în care să găsim vreo jachetă sau un pulover?

- Nu. Jan vinde totul pe eBay. Amy puse jos furculiţa şi se lăsă pe spate. Uită-te la noi cum stăm aici şi ne îndopăm cu tort pentru că nu avem opţiuni mai bune pentru o seară de vineri.

- Hei, eu, una, am opţiuni, spuse Grace. Doar că o furtună cumplită stă în calea strategiilor noastre de evadare. Când Amy îi aruncă o privire amuzată, îşi lăsă umerii să cadă şi oftă: În regulă, n-am nici o opţiune.

- Nici eu, admise Mallory cu un suspin. Şi eu sunt împotmolită. Sunt mai mult decât împotmolită, bine? Sunt echivalentul unei maşini cu bateria descărcată, până la toate roţile, fără combustibil în rezervor şi care nici nu are acces la servicii de asistenţă rutieră. Ce ziceţi de *asta* pe post de confesiune?

Grace şi Amy râseră încet, scoţând pe gură norişori de aburi condensaţi. Stăteau ghemuite laolaltă, încercând să-şi împartă căldura trupurilor.

- Ştiţi, spuse Amy, dacă supravieţuim nopţii ăsteia o să...

- Hei, se burzului Mallory. Normal că o să supravieţuim. Imediat ce ninsoarea se mai potoleşte o să dăm la o parte crengile, o să mergem la maşina mea şi o să chemăm ajutoare şi...

- Of, te pricepi ca nimeni alta să distrugi un moment dramatic!

- Scuze. Te rog să continui.

- Mersi. Dacă supravieţuim, repetă Amy cu falsă gravitate, am de gând să păstrez în congelator un tort exact ca ăsta, doar pentru noi. În plus... după câteva clipe de gândire, adăugă pe un ton mai cald: Aş dori să aduc câteva îmbunătăţiri în viaţa mea. Vreau să o trăiesc efectiv, în loc să o las să treacă peste mine. Am să-mi fixez

rădăcini şi am să-mi fac prieteni adevăraţi, chestie de care n-am fost în stare până acum.

– Eu sunt o prietenă adevărată, îi şopti Mallory strângând-o de mână. Mai ales dacă vorbeşti serios în privinţa tortului.

Gura lui Amy se curbă într-un zâmbet. La rândul ei, Grace spuse:

– Dacă supravieţuim, am să-mi găsesc ceva mai mult decât un loc de muncă. M-am săturat să mă tot învârt în jurul cozii. De data asta vreau să caut fericirea, în loc să aştept să mă găsească ea pe mine. Am aşteptat destul.

Amy şi Grace o fixară pe Mallory cu priviri întrebătoare. Oftând, aceasta se gândi că problema nu era să-şi stabilească priorităţile: Voia să se dezlănţuie, să facă tot ce îşi dorea, să nu mai joace rolul de mediator şi liant în toate împrejurările. Cum nu putea să spună asta, îşi scormoni prin minte până găsi ceva convenabil:

– Weekendul viitor organizez un eveniment caritabil în beneficiul spitalului, un dineu de gală. Eu sunt singura asistentă din secţie care nu are partener. Dacă supravieţuim, ar fi grozav să-mi găsesc unul.

– Păi, dacă tot îţi pui o dorinţă, măcar să fie ceva ca lumea, o sfătui Amy. Doreşte-ţi să se lase şi cu o scurtă tăvăleală.

– O tăvăleală, murmură Grace visătoare. O, ce dor mi-e de o tăvăleală.

– O tăvăleală, repetă Mallory.

– Sex fierbinte, îi traduse Grace.

– Şi, din moment ce ai zis deja că treaba cu Tipul Perfect nu-ţi iese niciodată, ar trebui să-ţi cauţi un Tip Defect, trase Amy concluzia.

– Sigur, spuse Mallory, perfect convinsă că, în primul rând, nu exista nici un Tip Defect prin apropiere şi, în al doilea rând, chiar dacă ar fi existat, nu ar fi fost interesat de ea.

Amy îşi scoase din buzunarul şorţului carneţelul pe care îşi nota comenzile.

– Ştii ce? Am să-ţi fac o listă cu posibilii candidaţi. Aşa, fără să mă gândesc prea mult, îmi vin în minte doi. Doctorul Josh Scott de la spital şi Anderson, patronul

magazinului de amenajări interioare. Mai sunt și alții, fără îndoială. Promite-mi că dacă îți iese în cale vreun Tip Defect, ai să-i dai o șansă. Câtă vreme nu e vreun infractor, desigur.

Era bine de știut că existau totuși niște limite. Când Amy îi întinse degetul mic de la mână într-un gest care îi amintea de jurămintele solemne făcute între copii, Mallory nu avu de ales decât să accepte pactul.

– Promit... Se întrerupse când din dreptul zidului din față răsună o bufnitură. Cu glas tremurător, șopti: Aia n-a fost o creangă. A părut a fi un pumn.

– Se poate să fi fost o piatră, spuse Grace, veșnica optimistă.

Dădură toate din cap, deși explicația cu piatra nu li se părea plauzibilă. Mallory fusese cuprinsă de o presimțire neagră, aceeași care o lovea uneori la Urgențe înainte să le sosească un caz grav.

– Îmi dai voie? o întrebă pe Grace, arătând spre smartphone-ul acesteia.

Când Grace i-l oferi, se ridică în picioare și folosi aplicația brichetă ca să arunce o privire peste marginea tejghelei.

Nu era de bine.

Ușa deschisă era acum blocată de un noian de zăpadă. Era de-a dreptul incredibil pentru perioada aceea din an, dar din cer cădeau fulgi mari și rotunzi care se acumulau rapid.

Bufnitura răsună din nou, iar peste urletul sălbatic al vântului Mallory avu impresia că deslușea și un geamăt. Un geamăt de durere.

– Poate că cineva încearcă să ajungă înăuntru. Poate că e rănit.

– Mallory, spuse Amy. Nu face asta.

– E prea periculos să ieși în momentul ăsta, zise și Grace prinzând-o de mână.

– Dar nu pot să-l ignor pur și simplu.

Cu brațele strânse în jurul corpului, Mallory porni hotărâtă spre ușă. Nu putea să stea deoparte când un om avea necazuri. Era eternul sindrom al copilului mijlociu și totodată blestemul profesiei de asistentă medicală.

Simţind cum cioburile îi scrâşneau sub tălpi, se înfioră când ninsoarea o izbi în faţă. În mod uluitor, cadrul de aluminiu al uşii supravieţuise impactului în momentul în care sticla se făcuse ţăndări. Împinse deoparte o creangă groasă, ridică telefonul în faţa ei şi scrută întunericul.

Nimic în afară de ninsoarea densă.

- Hei, strigă ea făcând un pas afară, pe treptele de beton de la intrare. E cineva...

Când o mână i se încolăci în jurul gleznei, Mallory se întrerupse cu un ţipăt speriat şi căzu la pământ.

capitolul 2

Dacă am de ales între bărbaţi şi ciocolată, daţi-mi ciocolata!

Mallory se târî în spate, sau cel puţin încercă, însă o mână masivă îi imobiliza gleznа. Mâna părea să aparţină un trup şi mai masiv. Simţind cum spaima îi înclesta pieptul ca o gheară, reacţionă fără să gândească şi izbi cu telefonul lui Grace în capul acoperit de glugă al atacatorului.

Bărbatul, care era lăţit pe spate, pe jumătate acoperit de zăpadă, gemu fără să-i dea drumul la gleznă. Sunetul nu o scoase pe Mallory din starea de panică, însă îi aduse o altă emoţie la suprafaţă. Îngrijorare. Cum individul nu încercase să o rănească, se aplecă peste el şi şterse zăpada ca să-l vadă mai bine - ceea ce nu se dovedi deloc uşor, căci vântul o izbea din toate părţile, aducând noi rafale de zăpadă îngheţată care o plesneau peste faţa dezgolită.

- Eşti rănit?

Necunoscutul nu răspunse. Geaca de puf îi era deschisă, era ud şi dârdâia. Dându-i la o parte de pe frunte părul castaniu, Mallory observă prima problemă. Avea o tăietură urâtă deasupra unei sprâncene, o rană care sângera într-un firicel ce i se scurgea peste tâmplă şi peste ochiul umflat. Nu din locul unde îl lovise

ea cu telefonul mobil, din fericire, ci în urma impactului cu un obiect mult mai mare şi mai greu, probabil o parte din copacul căzut la pământ.

Bărbatul deschise brusc ochii, iar privirea i se fixă asupra ei.

– Eşti bine, spuse ea cât mai convingător cu putinţă. Se pare că ai fost lovit de o creangă mare. O să ai nevoie de copci, dar deocamdată pot...

Nu apucă să-şi termine ideea, că se trezi rostogolită sub un trup ce nu putea să aibă mai puţin de nouăzeci de kilograme, o masă de muşchi tari ce o apăsa neîndurător în zăpadă. Fără a încerca s-o rănească, în câteva secunde o imobilizase complet.

– Cine dracu' eşti? întrebă el cu o voce gravă şi aspră care i-ar fi făcut pielea de găină dacă nu ar fi avut-o deja.

– Mallory Quinn, îngăimă ea, luptându-se să se elibereze.

Ar fi avut şanse mai mari dacă ar fi încercat să deplaseze o lespede de ciment.

Cu respiraţia gâfâită şi ochii dilataţi, vizibil ieşit din minţi, bărbatul se aplecă peste ea. Viscolul i se învolbura în jurul capului, creând un halo straniu.

– Eşti rănit, îi spuse ea pe tonul ferm, ce nu lăsa loc de comentarii, pe care îl folosea atât cu pacienţii de la Urgenţe, cât şi cu fraţii ei nebuni. Eşti în hipotermie. Iar pe obraz începuse să i se formeze ditamai pata roşie, probabil din cauza telefonului cu care îl lovise. Era mai bine să nu-l supere amintindu-i acel detaliu, se gândi Mallory. Te pot ajuta dacă mă laşi.

El se mulţumi să o scruteze fără să clipească în timp ce furtuna se înteţea în jurul lor. Nu era complet conştient, cel puţin atât era clar.

Chiar şi aşa, trupul lui radia testosteron şi o tensiune primejdioasă, ambele scoase în evidenţă de strânsoarea brutală în care o imobilizase. Mallory tocmai îşi trecea în revistă opţiunile când următoarea pală de vânt lovi suficient de puternic cât să-i dea pe spate gluga, permiţându-i să-l recunoască.

Misteriosul Tip Drăguţ.

Acesta era numele sub care era cunoscut în Lucky Harbor. Apăruse pe neobservate în oraş cu şase luni în urmă, fără a face nici cel mai mic efort să se integreze.

Localnicii nu erau obişnuiţi cu o astfel de atitudine. Considerau că era dreptul lor de la Dumnezeu să bârfească şi să îşi vâre nasul în treburile altora, şi nimeni nu era scutit. Tot ce se ştia despre acest bărbat era că închiriase o casă mare de pe faleză.

Fusese observat ocazional la Love Shack, barul local care servea şi preparate la grătar, la sala de sport şi la benzinărie, unde făcea plinul unei maşini sport clasice. Însă Mallory nu-l văzuse decât o singură dată, în parcarea magazinului alimentar, cu o pungă în mână. Era înalt, cu umeri laţi şi un corp atât de bine lucrat, încât muşchii spatelui ameninţaseră să-i rupă cămaşa când vârâse mâna în buzunar după chei. Îşi băgase picioarele lungi în maşină şi dispăruse în viteză din parcare, permiţându-i lui Mallory să întrezărească doar pentru o clipă o pereche de ochelari de soare, o bărbie fermă şi o gură posacă.

Un frison mărunt de excitare îi urcase pe şira spinării în ziua respectivă, iar acum, deşi era udă şi înfrigurată şi strivită de corpul lui, îl simţi din nou. Dar urgenţa era cu totul alta. Tipul părea mult mai îngheţat decât ea; cine ştie de cât timp era acolo? Probabil suferise o comoţie, însă rana de la cap avea să fie cea mai mică dintre problemele lui dacă nu reuşea să-l încălzească şi nu chema ajutoare.

– Hai să te duc înăuntru. Mallory încetă să se mai zbată sub el, sperând că acest lucru avea să-l calmeze, însă nu obţinu nici o reacţie, nici măcar o tresărire măruntă a vreunui muşchi. Trebuie să mă laşi să mă ridic, insistă ea. Pot să te ajut dacă mă laşi să mă ridic.

La aceste cuvinte, bărbatul păru să-şi vină puţin în fire. Se trase încet în spate până ajunse în genunchi, fără a-şi desprinde mâna care-i strângea ambele încheieturi ca o cătuşă. Mallory nu putea să-i vadă ochii prin întuneric, dar nu avea nevoie de lumină ca să perceapă tensiunea care radia dinspre el în valuri.

– Eşti rănită?

- Tu eşti cel care e rănit.

- Ba nu sunt.

Ce răspuns tipic pentru un bărbat. Sângera şi aproape îşi pierduse cunoştinţa, dar nu era rănit. Era bine de ştiut, îşi zise Mallory.

- Sângerezi şi trebuie să facem cumva să te încălzeşti, aşa că...

El o întrerupse bombănind ceva neinteligibil. Dintr-odată, îşi dădu ochii peste cap şi, mişcându-se cu încetinitorul, începu să se răstoarne. Mallory de-abia reuşi să îl prindă de jachetă, amortizându-i căderea cu propriul trup pentru a nu-l lăsa să se lovească din nou la cap. Însă bărbatul era atât de greu, încât se prăbuşiră amândoi.

- O, Doamne, răsună vocea tremurătoare a lui Grace. Ce mult sânge!

Mallory se strecură de sub corpul inert cât să vadă că Amy şi Grace priveau scena printre crengile copacului căzut.

- Sfinte Sisoe, murmură Amy. E bine?

- Va fi. Mallory culese telefonul lui Grace din zăpadă şi i-l aruncă. Am nevoie de ajutor. I-am zis că am să-l duc înăuntru, dar în maşina mea e mai bine, cred. Acolo am semnal la mobil, aşa că putem suna să cerem ajutoare. În plus, pot face căldură dacă pornesc motorul.

Amy se aplecă peste bărbatul căzut şi-i examină chipul.

- Stai aşa. Se uită la Mallory. Ştii cine e ăsta, nu? E Misteriosul Tip Drăguţ. Vine să mănânce la Eat Me.

- Nu ştiam, zise Mallory cu o notă de reproş în glas.

- Nu scoate niciodată nici un cuvânt, replică Amy ridicând din umeri. Însă lasă bacşişuri generoase.

- Cine e Misteriosul Tip Drăguţ? se interesă Grace.

- Când ajungi într-o zonă cu semnal GSM, accesează pagina de Facebook a oraşului Lucky Harbor, o sfătui Amy. Vei găsi o listă cu apariţiile Misteriosului Tip Drăguţ, alături de programul serilor de Bingo şi numărul femeilor care au reuşit să se lase trase pe dreapta de şeriful Vino-Încoace weekendul trecut. Sawyer e logodit acum, deci nu mai e la fel de palpitant să-l faci să te oprească, dar Misteriosul Tip Drăguţ are şanse mari să-i ia locul în top.

Grace căzu pe gânduri, de parcă ar fi încercat să digere ideea că aterizase în Zona Crepusculară.

Mallory își încolăci brațele în jurul Misteriosului Tip Drăguț și-i ridică încet capul și umerii în poala ei. Bărbatul nu se clinti, ceea ce nu era bine deloc.

- Grace, prinde-l de picioare, ordonă ea. Amy, tu de mijloc. Haideți.

- E karma, știi asta, nu? spuse Amy, gâfâind și pufăind în timp ce târau corpul greu. Pentru că ai promis că îl vei accepta pe primul Tip Defect care îți va ateriza la picioare. Și iată-l aici. La propriu.

- Trebuie să precizez că mă referem la unul conștient.

- Îl trecem totuși pe listă, zise Amy.

- Ai grijă! o mustră Mallory pe Grace, care scăpase picioarele rănitului.

Prea târziu. Surprinse în plin avânt, căzură toate trei în fund în zăpadă, cu Misteriosul Tip Drăguț lăfăit peste ele.

- Scuze, icni Grace. Are o tonă.

- Dar e numai piele și mușchi, remarcă Amy.

Vorbea în cunoștință de cauză, din moment ce ținea în palme o bună parte din fesierii tipului.

În cele din urmă, mijind ochii în fața viscolului și înfruntând vântul, reușiră să ajungă la mașina lui Mallory. Nu o încuiase, ba chiar lăsase cheile în contact, ceea ce o făcu pe Grace să clatine din cap dojenitor.

- Suntem în Lucky Harbor, spuse Mallory în apărarea ei.

- Nu m-ar interesa nici dacă am fi pe un tărâm de poveste, replică Grace. Trebuie să-ți încui mașina.

Se opintiră să-l urce pe Misteriosul Tip Drăguț pe bancheta din spate, nici pe departe suficient de mare pentru el, iar Mallory se așeză într-un colț și îi puse din nou capul în poală.

- Pornește motorul, îi spuse lui Amy. Și dă drumul la căldură. Ia-mi telefonul de pe locul din dreapta, îi ceru lui Grace. Sună la 911. Spune-le că avem un bărbat, aproximativ treizeci de ani, inconștient, cu o rană la cap și posibilă hipotermie. Dă-le adresa ca să poată trimite o ambulanță.

Amândouă se grăbiră să-i îndeplinească ordinele. Amy bombăni totuşi în barbă:

- Creatură mică şi dominatoare! După ce porni motorul şi dădu căldura la maximum, se întoarse spre bancheta din spate. Părul îi era acoperit de o pulbere fină de zăpadă, făcând-o să semene cu o zână. Mai respiră?

- Da.

- Eşti sigură? Pentru că s-ar putea să aibă nevoie de respiraţie gură la gură.

- Amy!

- Era doar o sugestie, calmează-te.

În acel moment, Grace încheie conversaţia cu dispeceratul de urgenţă.

- Au zis că ajung în cincisprezece minute. Trebuie să încercăm să-l încălzim şi să-l uscăm. Ceea ce înseamnă că una dintre noi trebuie să se dezbrace lângă el pentru a-i ţine de cald, nu? Aşa se procedează în filme.

- O, Doamne, încetaţi odată! răbufni Mallory.

Amy i se adresă atunci lui Grace:

- Va trebui să-i dăm o lecţie despre cum să fie o Fată Rea, ştii asta, nu?

Mallory le ignoră şi coborî privirea spre pacientul ei. Fruntea lui era în continuare încreţită într-o expresie de încruntare feroce, iar gura îi rămăsese crispată. Indiferent unde s-ar fi aflat în visul în care se cufundase, nu era un loc fericit.

Dintr-odată, muşchii gâtului şi ai umerilor i se tensionară.

- Eşti bine, murmură ea prinzându-i faţa în palme pentru a-l ţine nemişcat.

Clătinând din cap, bărbatul scoase un geamăt de suferinţă profundă.

- Sunt morţi. Sunt morţi... toţi.

Cele trei femei se holbară una la cealaltă pentru o clipă, apoi Mallory se aplecă şi mai mult peste el.

- Hei, spuse ea blând, ştiind că nu ar fi fost o idee bună să-l trezească brusc. Eşti în siguranţă. Te afli în Lucky Harbour şi...

El îi împinse mâna la o parte şi se ridică în capul oaselor atât de rapid, încât aproape se lovi cu fruntea de bărbia ei.

– Am chemat o ambulanţă, adăugă Mallory. Eşti bine?

Bărbatul se răsuci şi se holbă la ea, cu ochii înecaţi în umbre.

– Da.

– Sigur? Pentru că ultima dată când ai zis asta ai leşinat.

Necunoscutul îşi trecu palma peste tâmplă şi se uită fix la sângele ce îi mânjea antebraţul.

– Fir-ar să fie!

– Da. Vezi, nu eşti tocmai bine...

Pufnetul lui dispreţuitor se transformă într-un geamăt de durere când îşi prinse capul în mâini.

– Stai nemişcat, îl îndemnă Mallory, forţându-l să se întindă din nou pe spate.

– Eşti tiranică, bombăni el. Dar sexy.

„Sexy?" Chiar spusese asta? Mallory îşi studie ţinuta. Purta un halat medical şifonat şi nişte cizme oribile, iar părul ei, fără nici o îndoială, era un dezastru de proporţii biblice. Nici un orb n-ar fi putut să afirme că era sexy, ceea ce însemna că rănitul încerca să-i vândă gogoşi.

– E Tipul Defect, îi şopti Amy.

Mda, slabă consolare. Neputând să se abţină, Mallory îi privi chipul superb şi plin de sânge şi fu nevoită să admită că era adevărat. Nu ar fi putut să-şi găsească un tip mai Defect de-atât nici dacă s-ar fi străduit.

Ty se trezi pe jumătate când o voce de femeie reuşi să-i ajungă până la creierul zguduit:

– Păstrez deschisă lista cu Tipi Defecţi pentru tine. Ăsta s-ar putea să nu supravieţuiască până la licitaţia din weekend.

– Încetează, spuse o altă femeie.

– Glumesc doar.

– Eu în continuare votez să-l dezbrăcăm la piele.

Era vocea unei a treia femei.

Stai aşa. Trei femei? Cumva murise şi ajunsese într-un rai al orgiilor? Treaz de-a binelea acum, Ty evaluă situaţia. Nu era mort. Şi, indiferent cine ar fi fost Tipul

Defect, el în mod cert avea să supravieţuiască. Era îndesat pe bancheta din spate a unei maşini, a unei maşini *mici*, cu piciorul accidentat chinuit de crampe înfiorătoare. Capul îi era cuibărit pe... Se foi şi încercă să-şi dea seama, iar durerea îl străfulgeră direct prin ochi. Lingându-şi buzele uscate, încercă să se concentreze.

– Sunt întreg.

– Bun, zise una dintre ele. Este întreg, cică. În acelaşi timp sângerează ca un porc înjunghiat. Bărbaţii sunt ridicoli.

– Nu te mişca, îi spuse o femeie aflată aproape de el, aceeaşi care îl informase mai devreme că fusese lovit de o creangă.

Avea impresia că mai degrabă fusese un camion de mare tonaj. Cum vocea se auzea chiar de deasupra capului lui, făcu un efort să-şi întindă gâtul ca s-o vadă. Ceea ce se dovedi dificil pentru că, în primul rând, era întuneric şi, în al doilea rând, vedea dublu. Îi observă părul. Cândva fusese strâns în creştet într-o coadă de cal, dar acum se desfăcuse parţial din elastic şi îi dădea tipei – în ambele versiuni pe care le avea în faţa ochilor – un aer de fetişcană ciufulită, abia dată jos din pat. Arătând cam şifonată, purta un halat medical sub care, din câte îi spuneau lui simţurile, se ascundea o siluetă feminină foarte plăcută. Era frumoasă într-un fel care nu sărea în ochi, cu trăsături delicate, dar cu o expresie hotărâtă.

Era doctoriţă, poate. Doar că îi lipsea aroganţa specifică majorităţii medicilor. Asistentă, mai curând.

– Ştiu că ai impresia că ai pierdut mult sânge, dar rănile la cap întotdeauna sângerează mai tare, ceea ce le face să pară mai grave decât sunt.

Da. Asistentă. Ar fi putut să-i spună că văzuse mai multe răni la cap decât şi-ar fi putut închipui ea. O dată văzuse un cap spulberat complet de pe corp, dar nu era o poveste cu care să înceapă o conversaţie.

Când mâna ei binecuvântat de caldă îl atinse pe obraz, se aşeză mai bine şi încercă să gândească. Mai devreme, după ce se trezise din coşmar, se apucase să lucreze la Shelby, apoi, simţind nevoia de viteză, ieşise să dea o tură. Firește, totul se întâmplase înainte de începerea

ninsorii, pentru că nici măcar el nu era atât de nesăbuit. Își amintea că se plimbase pe șoseaua întortocheată, având în dreapta stâncile, iar în stânga, mult sub el, oceanul Pacific. Marea se zbătuse mânioasă când furtuna își înfipsese degetele lungi și argintii în apă. Ținea minte că ajunsese în oraș, ținea minte că i se făcuse poftă de plăcintă și că văzuse luminile aprinse în local, prin urmare parcase. Apoi, din cer începuseră să cadă valuri după valuri de fulgi mari și grei.

Aproape ajunsese la ușă când memoria îl părăsise brusc. Pe toți dracii! Dădu să se ridice în capul oaselor, dar se trezi cu șase mâini împingându-l la loc. Dumnezeule! Să-i fie învățătură de minte să nu-și mai dorească un vis cu triplete.

Când ecranul unui telefon se aprinse, luminând slab interiorul mașinii, Ty își impuse să se concentreze, în ciuda bubuitului pe care-l simțea în creier. Nu îi fu ușor, dar descoperi că dacă făcea un efort reușea să vadă dincolo de pânza care i se așternuse peste ochi. Oarecum.

Femeia care stătea pe locul șoferului era chelnerița de la local, deși în momentul acela semăna întru câtva cu un șobolan înecat. Tânăra din dreapta ei era o blondă înaltă și subțire pe care nu o cunoștea.

La fel cum nu o cunoștea nici pe femeia ai cărei sâni îi serveau drept pernă.

- Mersi, îi spuse acesteia. Că mi-ai salvat pielea.

- Deci... se poate spune că îi ești dator? vru să știe chelnerița.

- Amy, rosti asistenta pe un ton de avertizare. Apoi îi aruncă lui Ty un zâmbet. Ai avut o noapte de pomină.

La fel și ea. Nu o spuse - nici nu era nevoie -, însă Ty o văzu în ochii ei de căprioară.

- Ambulanța o să ajungă în scurt timp.

- N-am nevoie.

Mallory nu se obosi să-i atragă atenția că era întins pe spate, incapabil să se miște. Fără să-și ia mâinile de pe el, se încruntă, arătându-i că, în ciuda ochilor blânzi, nu era genul care să se lase călcată în picioare.

- O să te peticim. Și o să-ți dăm niște medicamente pentru durere.

- Nu.

„Pe toți dracii, nu!" se gândi el.

- Ascultă, e limpede că ai dureri, așa că...

- Fără narcotice, mârâi Ty.

Nevoit să-și încleștеze mâinile pe cap ca să nu-i zboare de pe umeri, scrâșni din dinți până când îi trecu noul val de durere. Stelele verzi care-i jucau în fața ochilor se micșorară, apoi dispărură complet când se cufundă iarăși în beznă.

- Au trecut pe lângă noi, spuse Grace îngrijorată, răsucindu-se să urmărească girofarul ambulanței care făcuse o tură lentă prin parcare, apoi plecase.

- Le-ai spus că suntem în mașina mea? o întrebă Mallory.

- Nu. Fir-ar să fie! Grace înșfăcă din nou telefonul lui Mallory. Scuze. Îi sun din nou chiar acum.

Mallory coborî privirea spre pacientul ei. Păr întunecat, mătăsos. Obraz cu linii drepte, neras. O cicatrice veche de-a lungul tâmplei, una nouă care tocmai se forma pe sprânceană. Era palid și ținea ochii închiși, dar se trezise.

- Încetișor, îi spuse, gândindu-se că ar fi fost o minune dacă tipul se abținea să nu vomite până îl dădeau jos din mașină.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu fălcile încleștate, fără să deschidă ochii.

Pierderile de memorie erau frecvente după un traumatism cranian, așa că îi explică:

- Te-a lovit un copac în moalele capului.

- Apoi Sora Nightingale aici de față a sărit să te salveze, completă Amy. Iar tu ai zis că îi rămâi dator.

- Amy, se răsti Mallory.

- Are nevoie de un partener weekendul ăsta, continuă Amy neabătut.

- N-o băga în seamă.

Peste capul rănitului, Mallory schiță spre Amy gestul universal cu un deget tăind beregata, însă prietena ei o ignoră.

– Dacă o însoțești la licitația caritabilă de sâmbătă seara de la Vets' Hall, o vei scuti de o mulțime de glume răutăcioase. Singură nu-și poate găsi un partener, înțelegi.

– Mersi, oftă Mallory. Îți sunt recunoscătoare. Dar n-am nici o îndoială că voi reuși să-mi găsesc...

Nu îi veni să-și creadă urechilor când pacientul ei o întrerupse, murmurând ceva ce aducea a consimțământ. În acel moment, Amy rânji și bătu palma cu Grace într-un gest de triumf.

– Pe cinci dolari că Tipul Defect o să-i dea lumea peste cap.

Grace coborî o privire nesigură spre bărbatul întins în poala lui Mallory, apoi șopti:

– Mă bag.

Cu un suspin iritat, Mallory îi aruncă o privire rănitului. Chiar și așa, întins neputincios pe spate, era de o frumusețe fatală. Nu putea decât să-și imagineze cum ar fi arătat în picioare și îmbrăcat la patru ace.

– Ea te va aștepta la eveniment, desigur, îi explică Amy. Pentru că, deși ne aflăm în Lucky Harbor, nu o să-ți dăm adresa ei. S-ar putea să fii un ucigaș în serie. Sau, mai grav, să te dovedești până la urmă un Tip Perfect.

Un alt mormăit aprobator din partea Misteriosului Tip Drăguț. Ceea ce, la drept vorbind, ar fi putut fi mai degrabă un oftat de exasperare că acceptase o asemenea nebunie.

„Îți dau perfectă dreptate, Tipule Defect. Îți dau perfectă dreptate."

capitolul 3

Până la vârsta de treizeci și cinci de ani, femeilor le mai rămân doar câteva papile gustative: una pentru alcool, una pentru brânzeturi și una pentru ciocolată.

Peste o săptămână, în ziua licitației, Mallory umbla cu capul în nori, pradă unei nerăbdări pe care nu știa cum s-o controleze. Era limpede că Misteriosul Tip Drăguț nu avea să-și facă apariția; cu toate astea,

o părticică minusculă din ea îşi dorea să constate că se înşelase.

Nu că ar fi *ales* efectiv să iasă cu un bărbat ca el, cu ochii mereu impenetrabili şi atitudinea bătăioasă. Nici măcar nu-i ştia numele. Fără a mai pomeni că îl izbise cu un telefon în faţă.

Tipul Defect, cunoscut şi drept Misteriosul Tip Drăguţ...

Evenimentele din acea noapte furtunoasă i se încâlciseră în minte într-o ceaţă confuză. Ambulanţa îi găsise în cele din urmă şi preluase pacientul. Cum ninsoarea încetase, Mallory putuse să se întoarcă acasă cu maşina, nu înainte de a jura împreună cu Amy şi Grace, din vârful degetului mic, să se întâlnească toate trei săptămânal.

Grupul lor avea să se numească DC, Dependentele de Ciocolată, cu obiectivul principal de a consuma tort de ciocolată la fiecare întrunire.

Mallory îşi petrecuse restul săptămânii alternând între gărzi lungi la Urgenţe şi pregătirea licitaţiei. O parte din încasări aveau să ajungă la proiectul ei de suflet, Clinica de Servicii Medicale pe care intenţiona s-o deschidă în colaborare cu Fundaţia Spitalului Districtual. La CSM, orice locuitor al statului avea să beneficieze de tratamente de dezintoxicare, servicii pentru adolescenţi, consiliere în situaţii de criză şi tot felul de alte programe pe care de câţiva ani tot încerca să le pună în funcţiune. Mai avea nevoie de aprobarea consiliului de administraţie al spitalului, dar spera că banii obţinuţi în urma licitaţiei aveau să i-o asigure.

Asta ar fi trebuit să fie preocuparea ei principală; în schimb, toate gândurile îi erau ocupate de Misteriosul Tip Drăguţ. Cum tocmai ajunsese în dreptul biroului asistentelor, aruncă o privire spre computer. Din cauza HIPPA, o lege foarte strictă ce proteja intimitatea pacienţilor, nu avea acces la dosarul unei persoane decât dacă urma să-i administreze un tratament în ziua respectivă. Prin urmare, dacă voia să afle numele bărbatului, trebuia să o întrebe pe asistenta care îl preluase la internare.

Din nefericire, asistenta cu pricina era chiar mama ei, aşa că era exclus s-o abordeze pe acel subiect.

Din fericire, avea şase pacienţi care să o ţină ocupată. Problema era că Alyss, colega ei, flirta intens cu noul medic rezident, neglijându-şi sarcinile de serviciu. În consecinţă, Mallory avu parte de o dimineaţă foarte obositoare, situaţie agravată şi de faptul că printre pacienţi se număra doamna Louisa Burland. Doamna Burland suferea de o aritmie complicată de sincope vasovagale, afecţiune care provoca frecvent ameţeli, stări de slăbiciune şi leşin la persoanele vârstnice. Şi mai suferea şi de o afecţiune numită Răutate.

- V-am adus sucul pe care l-aţi cerut, spuse Mallory, intrând în rezerva doamnei B.

- L-am cerut acum trei ore. Ce-i cu tine? Te mişti mai încet decât un melc.

Mallory ignoră critica. În primul rând, trecuseră doar cinci minute, nu trei ore. În al doilea rând, doamna B. era atât de arţăgoasă, încât chiar şi voluntarii care le făceau vizite pacienţilor îi ocoleau de fiecare dată rezerva. Înainte să iasă la pensie fusese învăţătoare la clasa întâi, şi o mulţime de locuitori ai oraşului îşi aminteau şi acum cu spaimă de arătătorul descărnat pe care obişnuia să-l fluture ameninţător pe sub nasul elevilor. Era atât de dificilă, că până şi fiica ei, care locuia la doi paşi, în Seattle, refuza să o sune sau să o viziteze.

- Te ţin minte, să ştii, bombăni doamna Burland. Ai făcut pe tine în faţa întregii clase.

Mallory descoperi cu uimire că amintirea acelui moment ruşinos o ustura chiar şi după atâţia ani.

- Pentru că nu mi-aţi dat voie să merg la toaletă.

- Mai aveai doar cinci minute până la pauză.

- Ei bine, în mod evident nu mai puteam aştepta.

- Iar acum mă faci pe mine să aştept. Eşti o asistentă îngrozitoare dacă permiţi ca atitudinea ta profesională să fie afectată negativ de interacţiunile noastre din trecut.

Fără s-o ia în seamă, Mallory puse sucul, cu tot cu pai, pe noptiera de lângă pat.

- Eu am vrut suc de *mere*, se răsti doamna B.

– Ați cerut de merișoare.

Pacienta întinse fulgerător mâna și răsturnă paharul, astfel că sucul se vărsă pe așternuturi, pe podea, pe stativul de perfuzie și pe Mallory. Simțind cum lichidul colorat îi picura de pe nas, tânăra femeie oftă. Perfect. Îi luă douăzeci de minute să curețe întregul dezastru și încă zece să o mute înapoi pe doamna Burland în patul înfățat în așternuturi proaspete. Gâfâia ușor din cauza efortului, ceea ce o făcu pe doamna B. să remarce pe un ton acru:

– Ți-ai ieșit din formă sau doar ai început să te îngrași puțin?

Mallory își supse burta și încercă să nu se simtă vinovată pentru melcul cu scorțișoară pe care îl devorase într-o pauză scurtă cu două ore în urmă. Hotărâtă să nu uite că rolul ei era să ajute la salvarea de vieți, nu la curmarea lor, ieși din încăpere cu pași mari, evitând să se privească din mers în oglinda de deasupra chiuvetei.

Paramedicii tocmai aduceau un pacient nou, un copilaș de doi ani cu o rană care necesita copci. Mallory i-o curăță cu meticulozitate și pregăti sala pentru intervenția medicului. Trase lidocaină în seringă, așeză în ordine bandajele și materialele de sutură, apoi îl asistă pe chirurg la coaserea rănii.

Ritmul de activitate nu slăbi nici după aceea. La prima pauză se retrase în oficiul asistentelor și își scoase prânzul din frigider, apoi se îndreptă spre sora ei mai mare, Tammy. Cândva, Tammy fusese teribil de zvăpăiată. La fel și Joe, fratele mai mic, la fel și sora geamănă a lui Tammy, Karen. În adolescență, toți trei fuseseră aproape imposibil de controlat.

Nu și Mallory. Ea fusese dintotdeauna copilul cuminte, care încercase să-și aline părinții chinuiți de stresul creșterii unor adevărate sălbăticiuni.

Apoi, Karen murise.

Tammy și Joe continuaseră în același stil, de dragul lui Karen, însă pentru Mallory totul se oprise brusc și brutal. Considerându-se vinovată, căzuse în abisul durerii și disperării. Întotdeauna se străduise să aibă un comportament exemplar, dar acum împingea acea atitudine

la o nouă extremă, înspăimântată să nu facă ceva greşit, să nu agraveze suferinţa părinţilor ei. În cursul acelei perioade teribile i se întâmplase o dată să uite să plătească pentru un balsam de buze; fără să stea pe gânduri, se recunoscuse vinovată de furt. Vânzătoarea refuzase să depună plângere la poliţie şi, în schimb, o sunase pe mama ei, invitând-o să-şi recupereze fiica de la magazin.

Mallory simţise nevoia de a fi pedepsită cumva pentru faptul că nu îi acordase suficientă atenţie lui Karen, pentru că fusese o soră rea, pentru ceva, *orice*. Îşi investise toată energia în vindecarea familiei sale, însă nu reuşise nici pe departe. Părinţii divorţaseră, iar tatăl ei plecase în Australia pentru a face surfing. Nu se mai întorsese niciodată. Cât despre Tammy şi Joe, aceştia nu făcuseră decât să se afunde şi mai mult într-o existenţă lipsită de repere morale.

Joe se descurca mai bine în ultima vreme, petrecându-şi mult mai puţin timp la secţia de poliţie şi mult mai mult timp la muncă. Tammy începuse şi ea să îşi vină în fire. Sigur, anul trecut plecase în Las Vegas pentru un weekend şi se întorsese de acolo cu un soţ. Însă, spre şocul tuturor, nunta nu fusese urmarea unei sarcini nedorite. Nici măcar nu fusese o decizie luată sub influenţa alcoolului.

Ei bine, poate că alcoolul avusese o oarecare influenţă, însă, în mod incredibil, Tammy şi fostul paznic de hotel devenit peste noapte soţul ei erau în continuare căsătoriţi. Tammy reuşise să se angajeze în echipa de curăţenie a spitalului şi - minune! - chiar se ţinuse de treabă, la fel cum se ţinea şi de căsnicie. Iar cum mama lor era asistentă-şefă, acum *trei* dintre membrele familiei Quinn lucrau împreună în spital. Sau, mai exact, Tammy şi Ella lucrau ca doi magneţi de polarităţi opuse, în timp ce Mallory se străduia din răsputeri să se ţină de amândouă.

Tammy fusese de serviciu în noaptea acelei furtuni sălbatice şi, pentru că îi plăcea să le ştie pe toate, cel mai probabil ştia şi numele Misteriosului Tip Drăguţ.

Ar fi fost mai simplu s-o întrebe pe ea decât pe mama lor - sau să arunce o privire în computer şi să-şi piardă

locul de muncă, fără a mai vorbi de faptul că ar fi încălcat complet dreptul tipului la intimitate -, dar risca să primească un răspuns în doi peri. Cel mai bine ar fi fost să aducă vorba cu mare abilitate, chipurile întâmplător, despre pacientul misterios. Important era ca Tammy să nu se prindă ce urmărea, altfel jocul s-ar fi terminat într-o clipită.

Oficiul asistentelor era aglomerat, ca în fiecare zi la ora prânzului. Pe lângă o mulțime de colege și membre ale personalului auxiliar, Mallory o zări pe Lucille, care, îmbrăcată în uniforma ei de voluntar, sorbea dintr-o ceașcă de cafea.

Nimeni nu știa exact ce vârstă avea Lucille, dar era practic dintotdeauna proprietara galeriei de artă din oraș și, în același timp, principalul dispecer al bârfelor din Lucky Harbor. Se implica sută la sută în tot ce făcea, iar în această categorie intra și activitatea ei de voluntariat. Cum Lucille cunoștea *pe toată lumea*, o ajutase enorm pe Mallory să câștige susținere pentru Clinica de Servicii Medicale.

Mallory îi făcu afectuos cu mâna, apoi se așeză lângă sora ei la masa rotundă din mijlocul încăperii.

- Am aflat ce-o să se întâmple diseară, spuse Tammy zâmbind.

Mallory încremeni cu sendvișul în mână. Poate că misiunea avea să se dovedească mai ușoară decât crezuse.

- Ce-o să se întâmple diseară?

- Se zvonește că vei fi însoțită la licitație de un partener foarte sexy și misterios.

- Nu, eu... Îngheță. Stai o clipă. De unde ai auzit asta?

- Am puteri paranormale, râse Tammy întinzând mâna să șterpelească punga de chipsuri a lui Mallory.

Fir-ar să fie, *avea nevoie* de chipsurile acelea! Apoi, amintindu-și comentariul doamnei Burland despre silueta ei, oftă din rărunchi.

- Doar pentru că ai plătit un curs online ca să înveți să-ți stăpânești puterile de vrăjitoare nu înseamnă că *ai* efectiv puteri. De unde ai auzit despre partenerul meu?

- Mi-a spus Amy ieri, când am trecut pe la Eat Me să iau prânzul.

În regulă, avea s-o ucidă pe Amy mai târziu, la întâlnirea grupului lor secret. Deocamdată, tocmai i se oferise introducerea de care avea nevoie.

- În primul rând, treaba cu partenerul e doar un zvon stupid. Chiar dacă în secret spera că nu avea să fie așa. Și în al doilea rând... nu cumva ți-a zis Amy și *cine* ar fi partenerul pomenit în acel zvon stupid?

- Ba da.

Sora ei ronțăia din chipsuri și gemea de plăcere, naiba s-o ia! Mallory spera că avea să pună măcar două kilograme.

- Nu-mi vine să cred că l-ai prins în plasă chiar pe Misteriosul Tip Drăguț, spuse Tammy lingându-și sarea de pe degete.

- Șșșșt! Mallory aruncă o privire scurtă în jur, conștientă că Lucille era la doar câțiva metri distanță, cu urechile ciulite. Vorbește mai încet!

Deloc convinsă de nevoia de a păstra discreția, Tammy continuă:

- Sunt impresionată, să știi. Nu te credeam în stare de asta. La urma urmei, ultimul tău iubit a fost contabilul ăla scorțos din Seattle, ții minte? În ce-l privea, singura chestie misterioasă era ce naiba găsiseși la el.

- Erai aici weekendul trecut, când a fost adus la Urgențe, zise Mallory.

- Contabilul?

- *Partenerul* meu.

Tammy zâmbi, încântată că reușea să-și tachineze sora ca la carte.

- Deci este doar un zvon stupid? Sau o întâlnire adevărată?

- Las-o baltă! Mallory ezită. Dar... ai auzit ceva despre el?

- Cum ar fi?

Lucille se întinsese atât de mult ca să audă conversația, încât stătea să cadă de pe canapea. Mallory își întoarse ușor scaunul spre sora ei și șopti:

- Cum ar fi numele lui.

Lui Tammy nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Stai așa. Nu știi cum îl cheamă? Vai, câtă nesăbuință! Tu nu ai mai făcut nimic nesăbuit de când aveai șaisprezece ani și te-ai predat singură pe motiv că ai fi furat din magazin. Acum s-ar putea să ai o întâlnire cu un tip pe care nu știi cum îl cheamă. O încercare fascinantă de a atrage atenția. Tammy întoarse capul. Auzi și tu toate astea, Lucille?

– O, știi bine că da. Lucille scoase un smartphone și începu să tasteze cu degetele mari. Probabil scria pe pagina de Facebook. E de bine, continuați discuția.

În culmea disperării, Mallory își lovi fruntea de masă; din păcate, nu își pierdu cunoștința, după cum spera, așa că fu nevoită să-și termine garda cu o durere cumplită de cap.

După muncă se duse acasă și udă florile vecinei, pentru că doamna Tyler era imobilizată într-un cărucior cu rotile și nu o putea face singură. Apoi udă florile iubite ale bunicii ei și hrăni pisica neagră matusalemică pe care o moștenise la pachet cu restul casei. Animalul răspundea doar la numele de „Dulceață", și asta numai când era vorba să primească mâncare. Într-un final, înainte să facă un duș și să se pregătească pentru dineul și licitația din seara aceea, își verifică rapid e-mailul.

Își dori să nu o fi făcut, căci anunțul de pe Facebook o umplu de rușine.

Cumpărați neapărat bilete la dineul de gală și licitația din seara aceasta, oameni buni! Evenimentul susținut de spital și organizat de către asistente o are în frunte pe Mallory Quinn, iar toate încasările vor fi virate în conturile Fundației Spitalului pentru a finanța Clinica de Servicii Medicale pe care Mallory se tot străduiește să ne-o vâre pe gât. (Glumeam doar, Mallory!)

Și dacă tot veni vorba de domnișoara Quinn, se zvonește că „s-ar putea" să îl aibă drept partener la eveniment pe Misteriosul Tip Drăguț!

Dă-i bătaie, Mallory!

P.S. Dacă cineva dintre cei prezenţi face poze, să mi le trimită şi mie. Îi voi rămâne profund recunoscătoare!

capitolul 4

Ciocolata nu te va lăsa niciodată baltă.

Rutina lui Ty nu se schimbase prea mult în cele şase luni de când se afla în Lucky Harbor. Se trezea dimineaţa şi fie înota în ocean, fie mergea la sală, de regulă cu Matt Bowers, şef de district silvic şi proprietar al bijuteriei de GMC Jimmy din '72.

Înainte de a face parte din forţele SWAT din Chicago, Matt fusese puşcaş marin. El şi Ty urmaseră împreună instrucţia preliminară.

Când Ty se rănise din nou la picior, Matt îl convinsese să se retragă pe coasta de vest până se refăcea. Îşi petreceau timpul la poligonul de tir, dar cel mai mult le plăcea să se snopească reciproc în bătaie pe rogojinile din sala de arte marţiale.

Aveau o rutină. Zăceau gâfâind unul lângă celălalt, întinşi pe spate pe podea.

- Mai băgăm o rundă? întreba de regulă Matt.

- Clar, răspundea Ty.

Timp de câteva clipe, nici unul din ei nu se mişca.

- Eşti bine? întreba apoi Matt.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, răspundea Ty.

Iar Matt abandona subiectul.

Ty se ducea pe ţărm, înotând până când extenuarea aproape îl făcea să-şi piardă cunoştinţa. După aceea se forţa să facă o plimbare pe plaja accidentată şi pietroasă, doar pentru a dovedi că putea sta în picioare. La început fusese lent – pe toţi dracii, practic se târâse –, dar acum o putea străbate la pas. Era o adevărată realizare, după spusele doctorului său, şi trebuia să-i dea dreptate. În definitiv, cu patru ani în urmă, după accidentul de avion, aproape îşi pierduse piciorul stâng din cauza unei infecţii postoperatorii.

Asta era însă infinit mai puţin decât ceea ce pierduseră Brad, Tommy, Kelly şi Trevor.

Gândul la ziua când îşi pierduse echipa îi stârni o încleştare familiară în măruntaie. Nu putuse să-l salveze pe nici unul dintre ei. Deşi era paramedic specializat în tratarea traumatismelor, rănile lor fuseseră mult prea grave. Tragedia îl marcase în aşa măsură, încât, după trecerea în rezervă, renunţase complet la profesia medicală; nici măcar nu mai pusese un plasture cuiva.

Reorientarea spre sectorul privat se dovedise o mişcare inspirată. La drept vorbind, făcea cam acelaşi lucru ca în armată, doar că plata era mai bună şi avea posibilitatea să-şi aleagă misiunile. Însă şase luni fără muncă îi lăsau prea mult timp să reflecteze. Nu era obişnuit să aibă o pauză atât de lungă. Întreaga lui viaţă se mutase de la o bază la alta, de la o misiune la alta. Era pregătit să se întoarcă în lumea aceea. Avea *nevoie* să se întoarcă în lumea aceea, pentru că numai aşa putea să se asigure că moartea echipei lui nu fusese în van.

Însă doctorul Josh Scott, cel care se ocupa de tratamentul lui până la vindecarea completă, îi examina în fiecare săptămână radiografiile şi, de fiecare dată, clătina din cap.

În aceste condiţii, îşi continua recuperarea în casa pe care Matt o închiriase pentru el la Lucky Harbor, departe de lumea lui, departe de locul în care crescuse, departe de cei dragi. Ceea ce era cu atât mai bine, pentru că oricum muriseră toţi. Tatăl lui fusese ucis în operaţiunea Furtună în Deşert. Mama lui se stinsese cu doi ani în urmă. Acum că cei mai apropiaţi prieteni ai lui se odihneau la Arlington sub lespezi funerare din marmură, nu mai avea pe nimeni altcineva: nici soţie, nici iubită, nici copii. Din acest motiv, lista lui de contacte din telefon era foarte scurtă.

Ca să nu se gândească la asta, îşi petrecea timpul reparând maşini în loc de oameni – Jimmy-ul din 1972 al lui Matt, propriul lui Shelby. Maşinile nu mureau, lăsând în urmă o durere imposibil de alinat.

În ziua dineului de gală, după ce înlocui transmisia la maşina lui Matt, Ty se curăţă de vaselină şi făcu duş,

ca de fiecare dată. Însă spre deosebire de alte dăţi, renunţă la blugii lui obişnuiţi în favoarea unui costum. Abia dacă-l recunoscu pe bărbatul care-l privea din oglindă. Încă avea copci deasupra unui ochi şi o vânătaie pe obraz de la incidentul din timpul furtunii. De asemenea, îi crescuse barba, iar părul ar fi avut nevoie de o tunsoare. Slăbise în ultimele şase luni, ceea ce făcea unghiurile feţei să-i iasă mai puternic în relief, iar ochii îi păreau goi, reflectând prăpastia care i se căscase în suflet. Chiar dacă trupul îşi revenise în bună măsură, la capitolul suflet încă mai avea de lucrat.

Vârî mâna în buzunar şi scoase flaconul de Vicodin pe care îl avea întotdeauna la el. Era gol de două luni deja, şi ar fi dat jumătate din bijuteriile Coroanei pentru a-l reumple. Avea dreptul să-l reumple încă de două ori, după cum scria chiar pe etichetă, dar, de când descoperise că simţea nevoia disperată să-şi amorţească simţurile, renunţase brusc şi complet la medicamente. Ceea ce nu îl ajuta deloc în problema cu piciorul, îşi zise el aplecându-se să-l frecţioneze.

Întoarse spatele oglinzii, spunându-şi că habar nu avea de ce acceptase să participe la licitaţie. Şi totuşi, ştia. Avea să se ducă pentru că întregul oraş urma să fie acolo şi, fără voia lui, era curios.

Voia să o revadă pe asistenta lui tiranică şi sexy.

Ce idee ridicolă! Fusese atât de întuneric în noaptea furtunii, încât nu era sigur dacă ar fi recunoscut-o pe stradă. Ştia totuşi că i-ar fi recunoscut vocea, acea voce blândă şi caldă. Felul în care îl alinase vocea acelei femei era cam singurul lucru pe care şi-l amintea din seara cu pricina.

Traversă cu paşi mari dormitorul şi îşi vârî cheile şi banii în buzunare. Renunţă în ultimul moment la pistol, deşi era conştient că greutatea lui familiară avea să-i lipsească. Telefonul înregistrase deja cincizeci şi cinci de apeluri ratate, un adevărat record. După o clipă de ezitare, apelă mesageria vocală şi aşteptă inevitabilul.

– Ty, spuse o voce sexy de femeie. Sună-mă.

Frances St. Claire era cea mai sexy roşcată pe care o cunoscuse în viaţa lui şi totodată cea mai nemiloasă. Mesajele datau de aproximativ o lună.

Îl şterse.

- Ty, serios. Sună-mă.

Îl şterse.

- Ty, nu-mi arde de glume. Trebuie să dau de tine.

Îl şterse.

- Ty, fir-ar să fie de treabă! Sună-mă, ticălosule!

Îl şterse.

Cum şi restul mesajelor erau variaţiuni pe aceeaşi temă, cu injurii despre originea lui Ty şi moralitatea lui îndoielnică, continuă să apese nemilos pe butonul de ştergere.

Nu era cazul să o sune înapoi. Ştia exact ce îşi dorea. Ca Ty să se întoarcă la muncă. Acelaşi lucru şi-l dorea şi el.

Mallory se plimba prin foaierul de la holul Vets' Hall în rochiţa ei neagră şi pantofii imitaţie de designer, salutând din cap câte un întârziat care tocmai îşi făcea apariţia. Din sala încăpătoare în care se strânseseră oaspeţii simţea aromele cinei delicioase care le era servită. Ştia că ar fi trebuit să fie acolo. Mâncând. Zâmbind. Socializând. Stârnind entuziasmul oamenilor faţă de licitaţie şi îndemnându-i să îşi cheltuiască banii.

Îi lipsea însă ceva. Un partener.

Misteriosul Tip Defect nu îşi făcuse apariţia, ceea ce nu era o surpriză prea mare. Nu prea se aşteptase să vină, dar... pe toţi dracii! Amy o încurajase să îşi facă speranţe. Că tot venise vorba de lup, Mallory clipi şocată când o femeie înaltă, stilată, *superbă* se opri în faţa ei.

- Uau!

Nu o văzuse niciodată pe Amy purtând machiaj, nici rochie, dacă tot venea vorba, dar în seara aceea le purta pe amândouă. Afişa o rochie strânsă pe corp absolut criminală şi o pereche de sandale cu toc stil gladiator, întreaga ţinută punându-i în valoare picioarele fără sfârşit.

– De la magazinul de chilipiruri al spitalului, zise Amy ridicând din umeri.

– Uau, repetă Mallory. Arăţi de parcă ai fi ieşit dintr-un film cu supereroi.

– Da, sigur. Ascultă, am venit să te întreb dacă e cazul să revizuim misiunea ta din seara asta cu Tipul Defect.

– Nu. Misiunea a fost anulată.

– Poftim? Unde e partenerul tău?

– Ştim amândouă că nu am de fapt nici un partener. Mallory clătină din cap. Arăţi fantastic! Aproape că nu te recunosc.

– Nu poţi judeca după aparenţe, spuse Amy nepăsătoare. Ai văzut-o pe Grace? Nu cunoştea nici un tip din oraş, iar, în ceea ce mă priveşte, nu există nimeni de care să fiu interesată, aşa că ea e partenera mea în seara asta.

De când se mutase în Lucky Harbor, Mallory nu o văzuse niciodată pe Amy să iasă cu vreun bărbat. Ori de câte ori o lua la întrebări pe această temă, Amy spunea ridicând din umeri că nu avea de unde să aleagă.

– Poate că ar trebui să redactez eu o listă cu Tipi Perfecţi pentru voi două, se oferi Mallory.

– Am făcut-o şi pe asta, râse Amy.

Matt Bowers veni să o salute pe Mallory. Era obişnuită să-l vadă în uniforma de ranger, înarmat şi pregătit de muncă, dar în seara aceea purta un costum scump de culoare închisă, care îi venea ca turnat. Avea un metru optzeci înălţime, braţe şi picioare lungi şi zvelte şi muşchi fără urmă de grăsime care-i trădau pasiunea pentru box din timpul liber. Avea părul decolorat de soare după zilele lungi petrecute pe munte, ochii căprui-deschis şi un zâmbet larg şi sincer.

– Bună,

– Bună şi ţie, îi răspunse ea zâmbind.

Matt îşi îndreptă politicos atenţia spre Amy, apoi în ochii lui apăru o expresie de surpriză bruscă.

– *Amy?*

– Da, ştiu. Arăt bine când mă aranjez. Vocea îi era complet lipsită de emoţie, iar zâmbetul îi dispăruse când se întoarse spre Mallory. Ne vedem înăuntru.

Privirea lui o urmări pe Amy în timp ce traversa cu paşi mari holul de la intrare. Da, Matt arăta teribil de bine în seara aceea – şi doar o idee nedumerit, îşi zise Mallory.

Îl ştia drept un tip liniştit, foarte inteligent şi extrem de dur. Trebuia să fie, având în vedere că, după o carieră în poliţie, ajunsese la conducerea districtului silvic. Rareori se întâmpla ca vreun eveniment sau vreo persoană să-i tulbure calmul.

Amy o făcuse însă. Interesant. În mod cert era un subiect de discutat la următoarea întâlnire a Dependentelor de Ciocolată.

– Ai uitat să-i laşi bacşiş la local sau ceva de genul ăsta? îl întrebă Mallory.

– Sau ceva de genul ăsta, mormăi el, după care se îndepărtă.

Mallory se uită în jur. Fusese atât de ocupată să pregătească sala şi apoi să întâmpine invitaţii, încât nu se gândise la eventualitatea în care Tipul Defect nu îşi făcea apariţia.

Nu avea să fie plăcut, îşi dădu ea seama. Străbătu din nou întreaga lungime a holului şi se opri să se uite pe geam în parcare, apoi, mârâind frustrată, se întoarse cu paşi mari până la uşa salonului unde avea loc dineul şi aruncă un ochi înăuntru.

Era plin de lume, ceea ce era în acelaşi timp şi de bine, şi de rău. Era de bine pentru că toate acele buzunare conţineau o grămadă de bani potenţiali. Era de rău pentru că avea de înfruntat o umilinţă cumplită dacă îşi făcea intrarea de una singură după ce se anunţase că avea partener.

Dacă stătea să se gândească, trecuse ea şi prin situaţii mai grele. Mult mai grele. Chiar şi aşa, mai trase de timp cinci minute trecând în revistă pentru a mia oară obiectele expuse spre licitaţie şi, la fel cum făcuse de fiecare dată, zăbovi mai mult în faţa brăţării de argint cu talismane. Fiecare amuletă era reprezentativă pentru Lucky Harbor într-un fel sau altul: o minusculă pensiune victoriană, un chei în miniatură, o tăviţă pentru spălarea aurului din epoca goanei după aur.

În mod normal, singura bijuterie pe care o purta Mallory era un lănţişor de aur cu un talisman simbolizând infinitul, lănţişor care îi aparţinuse lui Karen. Nu-şi dorise niciodată altceva, însă această brăţară îi tot atrăgea atenţia, îndemnând-o să cheltuiască nişte bani pe care nu-i avea.

- Nu e un obiect prea practic pentru o asistentă de la Urgenţe.

Mallory se întoarse şi o văzu în spatele ei pe doamna Burland sprijinindu-se greoi într-un baston, cu trăsăturile schimonosite într-un zâmbet care nu putea fi numit astfel decât pentru că îi dezgolea dinţii.

- Doamnă Burland. Vă simţiţi mai bine?

- Nici vorbă. Gleznele mi-s umflate, degetele amorţite şi sunt atât de constipată, că nu m-ar mai desfunda nici o armată de instalatori.

Mallory era obişnuită ca oamenii să-i povestească diverse detalii care nu ar fi fost pomenite în conversaţii normale.

- Trebuie să vă hidrataţi. Vă luaţi medicamentele?

- A fost o încurcătură la farmacie.

- Aveţi nevoie de medicamentele acelea, insistă Mallory.

- Am încercat să-mi sun doctorul. E un idiot. Şi are doisprezece ani.

Medicul curant al doamnei B. era Josh Scott. În vârstă de treizeci şi doi de ani, acesta era unul dintre cei mai buni generalişti de pe Coasta de Vest.

- Se bazează doar pe faptul că e drăguţ, se smiorcăi doamna Burland.

Mallory nu l-ar fi descris pe Josh ca fiind drăguţ. Chipeş, da. În mod cert avea o fizionomie remarcabilă şi... serioasă, chiar şi când zâmbea. Atât de serioasă, încât arăta mereu ca şi cum ar fi făcut o excursie în iad şi s-ar fi întors de acolo. Şi ar fi descoperit o grămadă de chestii pe parcurs.

Toate aceste amănunte nu aveau nici o legătură cu aptitudinile lui profesionale. Josh muncea pe brânci.

– Sunteţi foarte nedreaptă faţă de omul care v-a ajutat să vă bucuraţi din nou de viaţă. Am să verific problema cu medicamentele mâine la prima oră.

– Da, s-o faci neapărat. Unde e partenerul tău?

Mallory trase adânc aer în piept.

– Ei bine...

– Ţi-a tras clapa? Păcat. Ţinând seama de hainele pe care le-ai pus pe tine, pari gata să faci orice.

Acestea fiind zise, femeia se îndepărtă.

Mallory se întoarse să admire brăţara. Doamna B. avea dreptate într-o privinţă: *chiar* era complet nepotrivită pentru una ca ea, care trebuia să pună aspectele practice mai presus de orice. Amuletele s-ar fi agăţat în toate, de la senzorii de monitorizare ai pacienţilor până la balustradele paturilor.

– Scumpo, ce cauţi aici?

Perfect! Mama ei. Rochia bleu, cea mai şic din garderobă, îi scotea în evidenţă bronzul obţinut pe terasa de la ultimul etaj al spitalului, unde mergea în pauze să citească romane de dragoste şi să pună la cale planuri de căsătorie pentru odrasla care era în pericol să rămână fată bătrână.

– E drăguţă, spuse Ella referindu-se la brăţară, dar...

– Deloc practică, zise Mallory. Ştiu.

– De fapt, voiam să spun că e genul de obiect pe care ţi l-ar oferi în dar un iubit. Ai nevoie de un iubit. Da, avea să treacă mai târziu pe la magazinul de iubiţi şi să-şi ia unul, se gândi Mallory, însă mama ei nu era pregătită să abandoneze subiectul: Unde ţi-e partenerul?

„O, grozav, întrebarea mea favorită!"

– Vai, scumpo. Individul ţi-a tras clapa?

Mallory îşi făcu ostentativ de lucru îndreptând eticheta brăţării expuse.

– Poate că doar întârzie puţin, atâta tot.

– Ei bine, asta nu este de bun augur pentru relaţia voastră.

Da, după cum nu era de bun augur nici faptul că *nu aveau* o relaţie.

– Şi tu ar trebui să ai un partener, mamă.

– Eu? întrebă Ella vizibil surprinsă. O, nu. Eu nu sunt pregătită pentru un alt bărbat, ştii asta.

Cum să n-o ştie? O tot auzise din gura Ellei în ultimii zece ani, de la Divorţ încoace, eveniment pentru care Mallory – în stilul ei sucit – se considera sută la sută vinovată.

– Nu prea pari în apele tale, scumpo. Poate ai luat şi tu gripa aia afurisită care tot circulă în ultima vreme.

Nu, ceea ce luase era Sindromul Fraierei Lăsate Baltă.

– Sunt bine, mamă. Nu-ţi face griji.

– În regulă, atunci mă întorc înăuntru. Urmează să se servească desertul.

Ella o sărută pe obraz şi plecă.

Mallory îşi continuă turul articolelor expuse pentru licitaţie. Aruncă din nou o privire prin parcare, căutându-l pe Misteriosul Tip Nu-Tocmai-Drăguţ. Între timp, se încheiase şi servirea desertului. Când luminile scăzură şi începu prezentarea în PowerPoint a obiectelor pentru care urma să se liciteze, se strecură înăuntru. Furişându-se în vârful picioarelor până la una dintre mesele din spate, se trânti pe primul scaun gol pe care îl găsi şi oftă uşurată.

Până aici totul era în regulă.

Le aruncă o privire furişă oamenilor de la masa ei, dar era prea întuneric ca să distingă feţele. În dreapta ei se afla un scaun gol. În stânga era un bărbat care stătea întors spre ecranul pe care rula prezentarea. Mallory mijì ochii, încercând să-şi dea seama de ce îi părea familiar, dar chiar în clipa aceea o mână i se aşeză pe umăr.

– Mallory, aici erai.

Şefa ei. *Rahat!* Mallory lungi gâtul şi zâmbi:

– Bună, Jane.

– Te-am căutat peste tot. Ai întârziat.

Jane Miller, asistenta-şefă, fusese probabil regină peste propria ei planetă într-o viaţă anterioară. Avea un stil de a se mişca şi a vorbi care impunea atenţie şi promitea subtil moartea prin decapitare dacă cineva ar fi dezamăgit-o câtuşi de puţin.

– O, dar am venit de mult, o asigură Mallory. Am fost în spatele scenei toată noaptea.

– Hmm. Şi...?

– Şi totul decurge impecabil, se grăbi Mallory să o asigure. Am vândut toate biletele. Merge bine.

– În regulă atunci. Un ton rar de aprobare apăru în vocea lui Jane. Asta e fantastic. Aruncând o privire spre scaunul gol din dreapta lui Mallory, se interesă: Partenerul tău nu şi-a făcut apariţia?

În clipa aceea, Mallory ceda şi făcu o greşeală. Dacă ar fi fost întrebată ce o apucase, n-ar fi ştiut ce să răspundă: poate fusese simpla extenuare acumulată în urma unei săptămâni foarte lungi sau poate faptul că pantofii cu toc deja începuseră să-i chinuie picioarele. Dar cel mai probabil fusese doar mândria ei pură şi neînduplecată, despre care bunica ei îi spusese dintotdeauna că avea s-o piardă.

– Partenerul meu e chiar aici, şopti ea.

Cât mai discret posibil, arătă cu bărbia spre bărbatul din stânga ei, rugându-se ca partenera acestuia să nu-şi aleagă tocmai atunci momentul pentru a se întoarce de la toaletă.

– Minunat. Jane zâmbi politicos spre ceafa bărbatului. Nu ai de gând să ne faci cunoştinţă?

O, pentru numele lui Dumnezeu! Mallory îi aruncă o privire bărbatului, recunoscătoare că acesta nu le acorda nici o atenţie.

– E foarte ocupat să urmărească prezentarea.

Zâmbetul lui Jane rămase neclintit, la fel şi coloana ei vertebrală. Era postura ei tipică de lider, cea care-i făcea pe administratorii spitalului, pe politicieni şi chiar pe Dumnezeu însuşi să se dea peste cap pentru ea.

Mallory scrâşni din dinţi şi se uită din nou la „partenerul" ei, sperând că era în continuare cu ochii la ecran.

Constată disperată că se întorsese s-o privească fix. Mai mult, prezentarea se încheie chiar în clipa aceea, iar luminile se aprinseră din nou.

Bărbatul avea un plasture pe arcadă, plasture care, după cum ştia Mallory, acoperea suturile unei răni, iar

pe obraz avea o mică vânătaie în locul unde îl izbise cu telefonul mobil al lui Grace.

Misteriosul Tip Drăguţ.

capitolul 5

Nu deranjaţi: Fantezie cu ciocolată în desfăşurare.

Primul gând al lui Mallory la vederea Misteriosului Tip Drăguţ fu: „Sfinte Sisoe!" În noaptea furtunii nu apucase să-l vadă prea bine, dar acum putea să-i observe expresia tăioasă, ochii periculoşi, trupul înalt şi solid înveşmântat într-un costum negru de seară. O impresionase şi când zăcuse neputincios, întins pe burtă, însă acum efectul era de o sută de ori mai puternic. Era încă pradă confuziei când lumina unui reflector se revărsă pe scenă, dezvăluind un microfon.

– Pe tine te aşteaptă, îi spuse Jane, invitând-o să se ridice. Tu dai startul licitaţiei, nu?

Fusese salvată de clopoţel. Sau de încheierea prezentării PowerPoint.

– Da.

– Păi, dacă tot eşti partenerul ei, ar trebui s-o conduci până acolo, i se adresă Jane Tipului Drăguţ.

Expresia de calm rece de pe chipul lui nu se schimbă nici o clipă. Deşi Mallory habar nu avea cu ce se ocupa în mod normal, sau măcar cum îl chema, ar fi fost gata să pună rămăşag pe ultimii trei dolari din portofelul ei că prea puţini oameni, dacă exista vreunul, îndrăzneau vreodată să-i dea ordine.

– E în regulă, nu-i nevoie să...

Deja în picioare, tipul îi puse o mână pe spate şi îi făcu semn s-o ia înainte. Cum Mallory îl privea fix, incapabilă să se mişte, el ridică dintr-o sprânceană, cu buzele vag curbate a zâmbet.

„Sexy", aşa o numise. Desigur, o numise şi „tiranică" şi nu fusese în deplinătatea facultăţilor mentale la momentul respectiv, dar amintirea îi stârni furnicături în locuri în care furnicăturile nu ar fi avut ce să caute.

– Mallory, rosti Jane, folosind din nou tonul de Regină Iritată. Dă-i bătaie.

– Chiar aşa, Mallory, spuse „partenerul" ei cu o voce aspră din care răzbătea doar o urmă de ironie. Hai să-i dăm bătaie.

Mallory fu pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs isteric, dar îşi puse o mână peste gură. Mai târziu. Avea să moară de ruşine mai târziu. Se forţă să zâmbească în caz că îi privea cineva, moment în care descoperi că *toată lumea* îi privea. Vorbind din colţul gurii, ca să n-o audă decât el, îi şopti:

– Nu e nevoie să te prefaci că eşti partenerul meu, când de la bun început nu ţi-ai dorit asta.

Preţ de o clipă foarte scurtă ceva scânteie în ochii lui, dar îşi reprimă rapid tresărirea şi reveni la expresia seacă şi impasibilă. Confuzie? Nu era sigură, şi oricum nu mai conta. Bineînţeles, i-ar fi plăcut ca tipul să-şi ceară scuze că îi trăsese clapa, însă calul de dar nu îl puteai căuta la dinţi. Indiferent de motive, era dispus să-i facă jocul, iar în contextul acela, cu privirea lui Jane care o sfredelea din spate, trebuia să-i fie recunoscătoare.

Îşi croi drum printre mese până la scenă, reuşind să le zâmbească tuturor celor care îi apăreau în câmpul vizual. Totuşi, nu putea să asocieze nici unul dintre acele chipuri cu un nume. Nu când era complet absorbită de mâna mare şi caldă de pe spatele ei, aparţinându-i bărbatului masiv, puternic şi superb care o escorta. Era suficient de aproape de ea cât să-i simtă mirosul.

Care, că tot veni vorba, era şi el fantastic, naiba să-l ia!

Când ajunseră la treptele scenei, Mallory observă că bărbatul şchiopăta. Coborî privirea spre piciorul lui. Ce se întâmplase? Nu se rănise la picior în timpul furtunii, din câte ştia ea.

– Eşti bine?

– Mai târziu, murmură el împingând-o uşor pe scară.

Conştientă că asupra ei erau aţintite cinci sute de priviri, Mallory abandonă subiectul şi luă microfonul.

– Bună seara, Lucky Harbor!

Mulţimea izbucni în chiote şi urale.

Primirea entuziastă o făcu să zâmbească fără voia ei. Crescuse în oraşul acela, îşi descoperise pasiunea de-o viaţă îngrijind pacienţii de la spitalul local şi ştia că, şi dacă s-ar fi întâmplat ca, dintr-un motiv sau altul, să ajungă în celălalt capăt al lumii, gândul la Lucky Harbor avea să-i aducă întotdeauna un zâmbet pe chip.

– Haideţi să strângem nişte bani pentru servicii medicale în seara asta, bine?

Publicul izbucni din nou în aplauze furtunoase. Apoi cineva strigă:

– Cine-i frumuşelul de lângă tine?

Întrebarea venise de la Tammy, desigur, aşezată la una dintre mesele din faţă, cu mâinile făcute căuş în jurul gurii ca vocea ei să ajungă până la scenă.

Mallory se strădui să-i ignore intervenţia enervantă şi se întoarse spre ecranul mare din spatele ei.

– În regulă, toată lumea să îşi pregătească paletele de licitare, pentru că în seara aceasta v-am pregătit nişte chestii grozave. Sub conducerea agentului nostru de licitaţie favorit, Charles Tennessee, mă aştept ca acţiunea să se încingă. Vreau să văd bătălii înverşunate, oameni buni. Să vă văd trăgându-vă de păr dacă se va dovedi necesar. Orice e nevoie pentru a continua licitarea. Deci să înceapă distracţia...

– Vrem să-l cunoaştem pe partenerul tău!

Mallory expiră prelung şi coborî privirea spre Lucille, aşezată la o altă masă din faţă.

Lucille o salută cu o fluturare din deget, pe care Mallory alese din nou să o ignore, însă nu putea să ignore şi strigătul scandat de „Fă-o! Fă-o! Fă-o!" ce răsuna acum de la masa lui Tammy. Fratele ei era şi el acolo, arătând ca un pasionat de ciclism montan, ceea ce şi era, cu nelipsitul bronz cu urme de ochelari şi părul lung şi castaniu cu şuviţe decolorate de soare. Înalt şi zvelt, Joe stătea cu braţul petrecut pe după blonda care era prietena lui în săptămâna aceea.

Dintr-odată, Mallory surprinse mişcare în dreapta ei. Când aruncă o privire, îl văzu pe aşa-zisul ei partener urcând agale treptele scenei. O, Doamne! Clătină

vehement din cap spre el pentru a-i face semn s-o ia înapoi, însă bărbatul nu păru să-i observe disperarea.

Ar fi putut să jure că râdea de ea fără ca gura să-i tresară nici măcar milimetric. Ochii îi scânteiau de inteligență și umor, fără a vădi vreo urmă de remușcare sau rușine pentru că îi trăsese clapa. Probabil trebuia să îl ierte pentru acest lucru, și încă rapid, căci atenția întregii mulțimi era acum ațintită asupra lor. Neavând altă opțiune decât să se poarte cât mai onorabil cu putință, Mallory oftă și spuse tare:

– Sunteți niște fiare însetate de sânge! În râsetele publicului, adăugă: Într-o bună zi o să vă găsiți ceva interesant și în propria viață.

Toată lumea râse din nou, dar Mallory își dădu seama că nimeni nu avea să acorde atenție licitației până nu făcea ceea ce i se ceruse, până nu îl prezenta pe Misteriosul Tip Drăguț.

– În regulă. Dar să nu încercați să-mi spuneți că nu-l cunoașteți pe bărbatul de lângă mine. Am văzut cum e urmărit pe Facebook.

Se auziră din nou râsete și ceva ce ar fi putut fi o ușoară nedumerire din partea personajului în discuție.

– Oameni buni, spuse ea, faceți cunoștință cu...

Se întrerupse cu un gând neașteptat. Pe toți dracii! Greu de crezut că ar mai fi fost în stare să adauge încă un moment jenant la apariția ei din seara aceea, dar nu ar fi trebuit să se subestimeze. Trase adânc aer în piept și se întoarse spre el, moment în care își dădu seama că tipul știa ce anume îi lipsea.

Numele lui.

Din nou, doar umbra vagă a unui zâmbet înflori în colțul buzelor lui când o privi cu o sprânceană arcuită. Avea de gând să o forțeze să-l întrebe, ca un ticălos mare și sexy ce era. Ei bine, asta merita dacă își dorise un Tip Perfect Defect, un Băiat Rău, un Bărbat Sexy ca un Diavol. Urma să se frigă, fără nici o îndoială, și întreaga vină o purtau prietenele ei din grupul Dependentelor de Ciocolată. Însă avea să țipe la Amy și la Grace mai târziu. Deocamdată trebuia să gestioneze situația. Întrebarea era, cum? Habar nu avea.

„Mă dau bătută", îi şopti mut în cele din urmă.

Tipul se aplecă până când pieptul lui lat se izbi de umărul ei şi, făcând-o să se înfioare, îşi încolăci degetele bronzate şi asprite de muncă în jurul degetelor ei, peste microfon.

– Mallory are un acces de timiditate, explică el, după care îi aruncă o privire piezişă. Eu sunt Ty Garrison. Eu sunt... partenerul ei.

Timiditate, vezi să nu! În plus, habar nu avusese cum o chema până nu-i rostise Jane numele. Îi venea să-i dea o palmă pentru acel rânjet de băiat rău, dar cel puţin misterul fusese rezolvat.

Ty Garrison. I se potrivea. Cunoscuse cândva un băiat pe nume Ty, în clasa întâi. O trăsese de păr, îi făcuse bucăţi caietul de teme şi îi spusese doamnei Burland că Mallory i-l furase pe al lui. Vedea negru în faţa ochilor doar când îşi amintea.

– Deci iată-l pe enigmaticul meu partener, spuse ea preluând controlul asupra microfonului. Acum să trecem la licitaţie şi să ne distrăm.

Odată introducerea făcută, se grăbi să coboare de pe scenă, fericită să iasă din atenţia publicului. Într-adevăr, toţi spectatorii aveau privirile aţintite asupra agentului de licitaţie, cu excepţia lui Lucille.

Lucille, îmbrăcată într-o rochie de bal argintie care arăta ca o bilă disco, o fotografie rapid cu telefonul, apoi îi făcu cu ochiul.

Mallory oftă şi porni glonţ spre scaunul ei, dar fu interceptată de Ella, care o trase într-o îmbrăţişare. Habar nu avea unde dispăruse presupusul ei partener. Se făcuse nevăzut în clipa în care ea coborâse de pe scenă, ceea ce îi convenea. Nu voia să-l supună unei întâlniri cu mama ei.

Licitaţia începu cu brăţara, iar Mallory luă în grabă o paletă de licitare de pe masa Ellei. Cum nimeni altcineva nu-şi manifestă interesul, îşi spuse că făcea un sacrificiu pentru o cauză nobilă şi ridică paleta.

– Mallory, o mustră mama ei. Nu-ţi permiţi brăţara aia.

Era adevărat. Enervant, dar adevărat.

– Am treizeci de ani, mamă. Acum am dreptul să iau singură decizii prosteşti, ai uitat?

– Cum ar fi să ieşi cu un individ pe care nici măcar nu ştiai cum îl cheamă? Asta e la fel de rău ca a-ţi găsi un bărbat pe... Coborî vocea până la o şoaptă oripilată, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret de stat, şi încheie: Pe *Internet!*

– Nu îmi caut bărbat pe Internet. Şi chestia cu Ty e doar de o noapte.

Cineva din spatele lor câştigă brăţara, iar agentul de licitaţie trecu la următorul obiect.

– Ascultă-mă, scumpo, spuse Ella. Ty Garrison nu e genul de bărbat care să te ia de soţie şi să-mi ofere nepoţi.

Ei bine, mama ei avea perfectă dreptate în această privinţă.

– Nici eu nu asta caut.

Cel puţin nu în momentul acela.

– Atunci *ce anume* cauţi?

Bună întrebare.

– Nu ştiu exact. Aruncă o privire în jur, studiind mulţimea ce părea mult mai interesată de atmosfera festivă decât de licitaţie. Presupun că sunt... plictisită.

Mama ei făcu o faţă ca şi cum tocmai i-ar fi mărturisit că obişnuia să prizeze cocaină.

– Şi sunt şi agitată, continuă Mallory. Şi... tristă, dacă vrei să ştii întregul adevăr urât.

Era prea târziu ca să-şi retragă acea mărturisire de o sinceritate jenantă, îşi dădu ea seama.

– O, scumpo. Ella o strânse de mână, cu ochii suspect de umezi. Dintre toţi copiii mei, tu ai fost întotdeauna cea uşor de crescut. Cum rumoarea se înteţise în sală, ridică şi ea tonul ca să continue: Eşti copilul meu cuminte, şi uneori uit să te întreb ce mai faci. Mai ales după Karen...

– Sunt bine.

În tot cazul, era capabilă să se descurce. Dar, fir-ar să fie, se săturase. Se săturase să corespundă mereu aşteptărilor celorlalţi, se săturase de sentimentul că rata ceva important.

– Mallory, spuse mama ei pe un ton îngrijorat. Tu ai fost dintotdeauna cea deşteaptă. Nu ai să faci în noaptea asta vreo tâmpenie pe care să o regreţi mai târziu, aşa-i?

Depindea de sensul pe care-l dădea Ella cuvântului „tâmpenie". Cât despre regrete, se străduia din răsputeri să trăiască fără ele.

– Aşa sper.

Brusc, Ella se uită peste umărul ei şi scoase un sunet gâtuit. Mallory încremeni o fracţiune de secundă. Când se întoarse, dădu ochii – *desigur* – cu Ty.

Acesta ţinea în mână două pahare de vin. Îi întinse unul lui Mallory, iar ea îl acceptă bucuroasă, dându-şi seama că avea nevoie de o băutură mai mult ca oricând. Spera din tot sufletul ca el să nu fi auzit dialogul de mai devreme.

– Ty Garrison, zise Ella cu un aer gânditor. E fiica mea în siguranţă cu tine?

– Mamă! se grăbi Mallory se intervină. Ce dracu'?

– Nu înjura, scumpo. Ridicând o mână în semn de împăcare, Ella spuse: În regulă. Am să reformulez. Ai de gând să o răneşti pe fiica mea?

– E prea deşteaptă ca să-mi permită să fac aşa ceva, răspunse el privind-o pe Mallory.

Aşadar auzise totul, până la ultimul cuvânt. Minunat. Doamne, în ce se băgase! Fără nici o îndoială, răspunsul la întrebarea dacă avea de gând să facă vreo tâmpenie era un „Da" răsunător.

Ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile, Ty ridică paharul schiţând un mic toast sardonic, apoi, spre mirarea ei, se îndepărtă.

– Ei bine, a fost foarte distractiv, nu? oftă Mallory.

– Am să presupun că asta a fost o replică sarcastică, spuse Ella.

– Am avut de la cine să moştenesc prezenţa de spirit.

Mallory se aplecă s-o sărute pe obraz, apoi se întoarse la masa ei, unde îşi lăsase poşeta. Trebuia să se adune, deoarece invitaţii din seara aceea acordau mult mai multă atenţie socializării decât licitaţiei. Când veni rândul unui pachet intitulat „Plimbare cu barca în port"

şi nimeni nu ridică paleta, Jane îşi aţinti privirea nemulţumită în ochii ei.

Mallory îi zâmbi liniştitor, cu toate că în sinea ei tremura. „Vă rog, licitaţi, vă implor", îndemnă ea publicul în gând, sperând să-i convingă să participe prin simpla forţă a voinţei.

În cele din urmă cineva o făcu, deşi vânzarea nu aduse încasările la care se aşteptase.

Urma un pachet costisitor, un sejur de lux la Seattle care includea o plimbare cu limuzina, o cină elegantă şi un concert simfonic. În timp ce agentul ameninţa să încheie licitaţia la preţul de pornire, Mallory întâlni privirea severă a lui Jane şi simţi un nod în gât.

Dintr-odată, o siluetă masivă se trânti pe scaun lângă ea. Cum sfârcurile i se întăriră instantaneu, ştiu că era Ty.

– Şterge-o, îi şopti, fără a-şi lua ochii de la scenă.

Fără să-i răspundă, Ty ridică paleta, licitând cu două sute de dolari mai mult decât s-ar fi gândit ea vreodată să ofere.

– Ce faci? îl întrebă şocată.

El se mulţumi să studieze publicul cu o expresie vag interesată şi un zâmbet pe care Mallory nu i-l mai văzuse până atunci. Când cineva licită peste oferta lui, surâse larg şi ridică iarăşi paleta.

Apoi se întâmplă ceva absolut bizar: alte şi alte persoane îşi manifestară interesul pentru pachetul „Noapte în oraş" Licitaţia continuă încă cinci minute, până când suma oferită ajunse la un nivel de-a dreptul ameţitor.

Ty câştigă.

Aparent satisfăcut, puse jos paleta şi se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi. Mallory ar fi trebuit să fie atentă la licitaţie, însă nu-şi putea lua ochii de la el. Atmosfera din jur se însufleţise, invitaţii se băteau în oferte, încercând în joacă să-i depăşească pe ceilalţi sau, în unele cazuri, nu tocmai în joacă. Era minunat. Dar ei nu-i ieşea din minte gândul că Ty cheltuise sute de dolari pentru a pune întreaga treabă în mişcare.

– Ce ai de gând să faci cu pachetul pe care tocmai l-ai câştigat?

– Să petrec o noapte în oraş, se pare.

În nici un caz nu era genul care să meargă la un concert simfonic, îşi zise ea.

– Dar...

– Probleme în dreapta ta, o avertiză el pe un ton relaxat.

Când se întoarse, Mallory văzu că Lucille îşi înfrunta o prietenă din grupul de scorpii cu părul albastru pentru următorul pachet scos la licitaţie – o întâlnire cu Anderson Moore, simpaticul proprietar al magazinului de amenajări interioare din oraş.

– Tipul ăsta, Anderson, are vreo nouăzeci de ani, aşa-i? îi şopti Ty lui Mallory în timp ce Lucille şi amica ei ofereau sume tot mai mari cu o înverşunare alarmantă.

Agentul de licitaţie sugeră în glumă ca cele două doamne vârstnice să meargă împreună la întâlnire, iar competiţia se încheie paşnic.

Ty îl compătimea sincer pe Anderson, nevoit să suporte nu doar o singură bătrânică pisăloagă, ci două.

– Eu, una, nu-i plâng de milă, ripostă Mallory. O merită. Se ţine după orice are sâni.

– Eşti puţin cam răutăcioasă, observă el aruncându-i o privire piezişă.

Ea râse. Era adevărat, chiar dacă absolut nimeni din Lucky Harbor nu ar fi crezut aşa ceva. I se părea însă bizar că Ty, care îi era complet străin, o citise mai bine decât toţi cunoscuţii ei.

– Îmi plac femeile uşor răutăcioase, murmură el cu un zâmbet

– Nu-ţi irosi farmecul pe mine. Sunt imună, replică ea, minţindu-l fără nici o remuşcare.

– Explică-mi ceva.

– Ce anume?

– De ce crede toată lumea că ţi-am fost partener seara asta?

Mallory îl privi uimită.

– Weekendul trecut, când te-am salvat din furtună, Amy ţi-a povestit despre licitaţie şi despre faptul că am nevoie de un partener, mai ţii minte?

– Nu, ca să fiu cinstit.

– Serios?

– Ţin minte furtuna, spuse el rar, ca şi cum şi-ar fi scormonit prin minte. Ţin minte că am fost lovit de copac. Şi te ţin minte pe tine. Mallory tocmai se întreba dacă era de bine sau de rău când Ty adăugă: Oarecum.

Oarecum? „Oarecum" o ţinea minte? Ce mai însemna şi asta? Se întinse după pahar, dorindu-şi ca în loc de vin să aibă ceva mai tare.

– Ţin minte că exista o listă. O listă cu... Tipi Defecţi. Lui Mallory i se opri vinul în gât, însă el continuă imperturbabil: Şi ţin minte clar când m-am trezit în ambulanţă cu o durere de cap cruntă.

Mallory tăcu şocată preţ de o fracţiune de secundă. Ty habar nu avea că ar fi trebuit să fie partenerul ei în seara aceea! Ei bine, aşa se explicau o mulţime de lucruri, de pildă faptul că îi trăsese clapa. Cum ar mai fi putut să i-o reproşeze? Pe de altă parte, simţea nevoia să-i atragă atenţia.

– Aha. Data viitoare când îmi dau întâlnire cu un tip care a suferit o traumă craniană o să-i prind un bileţel de guler ca să nu uite.

– Bun plan. Îmi pare rău că am uitat de întâlnirea noastră, să ştii.

Ty îşi lăsă degetul mare să alunece peste degetele ei, o atingere măruntă, aproape accidentală, care îi stârni un fior din cap până în picioare. Era atât de aproape, încât putea să-i vadă toate nuanţele de verde din ochi şi să-i simtă pe tâmplă răsuflarea caldă. În spaţiul aglomerat de la Vets' Hall, apropierea lor nu era cu nimic diferită de a celorlalte cupluri care discutau despre mersul licitaţiei sau râdeau la vreo glumă, însă Mallory nici nu licita, nici nu râdea. Inima îi bubuia nebuneşte în gât, iar în pântec începuseră să i se zbată nişte fluturi.

– Sunt şi eu pe lista aia, Mallory? o întrebă el pe un ton grav şi senzual. Sunt un Tip Defect?

Of, chiar că dăduse de naiba! Îi plăcea mult prea mult să-şi audă numele pe buzele lui.

– Să nu ţi se urce la cap. Mai sunt şi alţii pe listă.

Ridică mâna pentru a-i atinge vânătaia de pe obraz, însă el o prinse de încheietură.

- Nu asta am întrebat.
- Da, recunoscu ea în cele din urmă. Eşti şi tu pe listă. Eşti în capul listei.

capitolul 6

Ce a fost mai întâi, femeia – sau batonul de ciocolată?

Ty se întrebă cum de ajunsese să flirteze cu Mallory, dar pentru a obţine răspunsul nu avu nevoie de mari eforturi de introspecţie: se simţea plin de energie pentru prima dată în ultimele şase luni. Poate chiar ultimii patru ani.

Licărirea din ochii ei căprui şi blânzi şi nuanţa trandafirie din obraji îi spuseră că şi Mallory era dornică de aventură. Totuşi, ea probabil nu se întreba dacă-i mai rămăsese vreun prezervativ în portofel şi nu încerca să calculeze cât era de vechi.

Dacă Mallory avea o listă, şi el avea una. O listă scurtă, pe care se afla un singur nume: cel al femeii din faţa lui.

- De ce ar avea o tipă ca tine nevoie de o listă?
- Ca mine?
- Frumoasă. Deşteaptă. Amuzantă.

Ea râse, apoi clătină din cap.

- Nu ştiu. Presupun că nu am prea mult timp ca să explorez.

O înţelegea. Pe toţi dracii, nici nu mai ţinea minte când ieşise ultima dată cu o tipă. Acum, Mallory îi stârnea toate simţurile. Ţinuta ei era înşelător de modestă, o rochie neagră şi scurtă ce se mula după rotunjimile şoldurilor, cu bretele fine încrucişate peste omoplaţi. Sandalele cu toc înalt îi puneau în evidenţă picioarele absolut superbe, pe care până atunci le ţinuse ascunse sub halatul medical. Îşi prinsese părul sus, într-un coc răsucit lejer din care ieşeau câteva şuviţe rebele. Singura bijuterie pe care o purta era un mic lănţişor de aur – nu avea cercei care să-l împiedice s-o sărute pe gât până

îi ajungea la ureche, unde, dacă ar fi avut chef, s-ar fi oprit să-i şoptească tot felul de promisiuni.

Nu ar fi trebuit să aibă chef. Mallory Quinn era dulce, caldă şi afectuoasă. Era genul care merita o casă cu gard alb şi numărul standard de copii. Genul care merita un inel cu diamante. Genul pe care un bărbat ar fi vrut s-o păstreze.

Nu el. Nu putea fi niciodată a lui. El nu păstra niciodată femeile.

Şi totuşi, în acea fracţiune de secundă, simţi... că tânjea. Simţi că tânjea dureros după ceva. După cineva. Voia să strângă în braţe o femeie, pe acea femeie, şi să se piardă în parfumul ei.

Dintr-odată, tipa severă pe care o văzuse mai devreme o bătu pe Mallory pe umăr. Înaltă, subţire, de o frumuseţe rece, parcă mereu nemulţumită, emana un aer autoritar cu aceeaşi nonşalanţă cu care purta şi şiragul de diamante de la gât.

Mallory tresări şi se îndreptă de spate cu o deferenţă instinctivă.

– Am nevoie de o clipă cu tine, spuse Jane.

– Desigur, zise Mallory, după care îşi urmă şefa în foaier.

Licitaţia continua plină de avânt. Oamenii intraseră în atmosferă, aşa că ţopăiau şi fluturau din mâini în timp ce îşi anunţau ofertele. Spunându-şi că nu era câtuşi de puţin curios să afle ce stârnise expresia fulgurantă de iritare de pe chipul lui Mallory, ci pur şi simplu trebuia să-şi întindă piciorul care îl durea, Ty ieşi la rândul lui din sală.

În hol, Mallory stătea cu spatele spre el, înfruntând-o pe Cruella Deville.

– Fireşte, o auzi spunând. Urc şi o aduc imediat. Îţi mulţumesc pentru contribuţie, Jane.

Apoi Jane o luă într-o direcţie, iar Mallory în cealaltă, mişcându-şi fundul drăgălaş cât de repede îi permiteau pantofii sexy cu toc.

„Las-o baltă, omule. Las-o baltă", îşi spuse Ty. Auzise destule de la mama ei ca să ştie că Mallory era o fată cuminte dornică să guste puţin, dar numai puţin din

viaţa unei femei fără inhibiţii. Probabil crescuse în Lucky Harbor, înfăşurată în folie de protecţie. Nu era potrivită pentru el.

Doar că... Doar că acum, sub ochii lui, făcea eforturi evidente să se ridice la înălţimea unor aşteptări destul de dure din partea familiei, a colegilor de muncă şi a societăţii în general, încercând în acelaşi timp să-şi deschidă propriile aripi. Era curajoasă, sexy şi adorabilă, însă, oricât s-ar fi străduit să-şi lărgească orizontul, nu avea cum să devină egala lui în materie de experienţe de viaţă. Nici pe departe.

Mallory era pură şi nu cunoscuse blazarea. Era exact opusul lui. Era prea bună pentru el. Mult prea bună, chiar şi atunci când se expunea şi îşi asuma riscuri. Merita considerabil mai mult decât avea Ty de oferit, aşa că soluţia cea mai potrivită era să-i întoarcă spatele. În fond, el avea să dispară din peisaj, poate chiar peste o săptămână. Dus ca vântul şi ca gândul.

Îşi spuse toate acestea, şi le repetă, şi totuşi o urmă pe hol.

Mallory urca scările, blestemând pantofii cu toc care îi chinuiau picioarele. Jane o trimisese într-o misiune imposibilă, în căutarea unei vaze care fusese exclusă accidental din lotul obiectelor scoase la licitaţie.

Familia lui Jane construise Vets' Hall la începutul deceniului al cincilea. Aparent, vaza dispărută fusese expusă în foaier ani la rând, până în primăvara trecută, când se efectuaseră lucrări de renovare. Piesa de epocă nu mai fusese pusă la loc, iar acum Jane găsise prilejul perfect de a se descotorosi de ea.

Tot ce avea Mallory de făcut era s-o găsească.

Etajul se întindea pe toată lungimea clădirii. Pe o parte se înşirau încăperile folosite de centrul de recreere şi diverse alte asociaţii locale, iar cealaltă parte alcătuia un imens spaţiu de depozitare închis. Mallory intră şi aprinse luminile. Mult deasupra capului ei se afla un tavan cu grinzile la vedere şi o mansardă care găzduia diverse nimicuri aruncate la întâmplare. Spera din tot sufletul că avea să găsească vaza repede, fără a fi nevoită

să se cațăre pe scara șubredă în rochia strâmtă și pantofii aceia enervanți.

Aerul din încăpere era cald, înăbușitor și mirosind a uitare. Aruncă o privire atentă în jur și simți o tresărire de panică la gândul că avea să-i fie greu să nu se rătăcească acolo, darămite să găsească piesa dispărută. Trecu pe lângă un șir uriaș de rafturi pline până la refuz cu obiecte de recuzită și diverse elemente de scenografie, dar nu zări nici o vază.

Ocoli doi brazi artificiali gigantici, montați în ghivece, înainte de a ajunge la un vraf mare de cutii sprijinite de perete. Presupunând că vaza nu avea cum să fie îndesată acolo, merse mai departe, căutând din priviri. Aproape de mijlocul încăperii dădu peste un alt șir lung de rafturi. Aici, printre câteva echipamente de birotică, zări o vază înaltă care se potrivea exact cu descrierea pe care i-o oferise Jane. Nevenindu-i să creadă că scăpase atât de ușor, o luă și se întoarse să plece, moment în care se ciocni de un zid de cărămidă.

Un zid de cărămidă care era pieptul unui bărbat. Al lui Ty.

Apăruse efectiv de nicăieri, speriind-o de moarte. Vaza îi zbură din mâini și s-ar fi făcut țăndări pe podea dacă nu ar fi prins-o el.

Deși îi conferea un aer sofisticat, ținuta de gală nu reușea să-i ascundă atitudinea de macho. Părul îi era ușor ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut frecvent degetele prin el. La un alt bărbat acest lucru ar fi avut darul de a-i îmblânzi aspectul, dar nu și la Ty. Mallory nu se lăsă amăgită. După cum o știa prea bine, tipul acela reprezenta o invitație la dezastru.

Își duse mâna la inima care îi bubuia de spaimă și îngăimă:

– Ce faci?

– Ce faci *tu*?

– Lucrez, pufni ea înșfăcându-i vaza din mâini.

– Păi atunci, am venit să-mi ajut partenera la lucru.

– Nu ești partenerul meu adevărat. Nici măcar nu ai știut că trebuia să-mi fii partener.

– Deci eşti genul de femeie care poartă pică mult timp? spuse el amuzat.

– Nu! Sunt...

De undeva din spatele lor se auzi scârţâitul uşii.

– Hei? Mallory?

– *Rahat*, şopti ea îngrozită. E Lucille.

– Mama ta ţi-a spus să nu înjuri.

– Mallory? Aceasta îşi trânti o mână peste gură ca să nu-şi demaşte prezenţa, dar Lucille nu se dădu bătută: Hei, scumpo! L-am văzut pe partenerul tău sexy urmându-te aici. Vreau doar să fac o poză cu voi doi s-o pun pe Facebook.

„O, nu. Nu, nu, nu..."

Mallory se învârti rapid prin încăperea sufocantă şi prăfuită, căutând cu disperare un loc unde să se ascundă.

Ty, ghicindu-i panica, ridică scurt un deget la buze pentru a-i face semn să nu scoată un sunet, apoi luă vaza într-o mână şi o trase după el prin întuneric.

Mallory îl urma păşind pe vârfuri ca să evite ţăcănitul tocurilor pe podea, când el o lipi brusc de perete.

– Şşşt, îi şopti la ureche.

Acolo erau perfect invizibili, înţelese ea. Fu străbătută de un fior electrizant când îi simţi gura atât de aproape şi trupul apăsându-se peste al ei.

– Mallory? strigă Lucille.

Ty intrase în pielea unui agent secret. Ochii cercetau împrejurimile, corpul îi era în alertă şi pregătit pentru orice eventualitate. Deschise un panou pe care Mallory nici măcar nu-l observase, apoi scoase ceva din buzunar şi meşteri câteva clipe. În secunda următoare se stinseră toate luminile.

Icni speriată, dar Ty îşi strecură o mână peste gura ei. Gestul lui, adăugându-se forţei cu care o ţinea lipită de perete, îi stârni un val gigantic de senzaţii nepermise care o inundă din cap până în picioare.

– Nu te mişca.

Rămase neclintit până când ea încuviinţă din cap, apoi dispăru.

În realitate, nu făcuse decât să se ghemuiască, îşi dădu Mallory seama, tresărind când îi simţi mâinile

pe glezne. Aşezat pe vine în faţa ei, începuse să-i dezlege baretele sandalelor. Întinse braţele ca să-şi ţină echilibrul, moment în care, din greşeală, îl lovi în cap. Cu un chicot aproape inaudibil, Ty o prinse din nou de mână şi o invită să-l urmeze.

Părea să vadă la perfecţie prin întuneric, de vreme ce se deplasa cu o uşurinţă uimitoare, în ciuda obstacolelor. De câte ori ajungeau într-un loc mai strâmt mâinile lui alunecau pe şoldurile ei, ghidând-o cu mare grijă ca să nu se izbească de nimic.

Fără să-şi mai pună întrebări în privinţa capacităţii lui de orientare, Mallory îl urmă orbeşte, căci era o opţiune mai bună decât alternativa.

De fiecare dată când se opreau, se trezea lipită de trupul lui masiv şi cald. Era atât de bine, că începuse să aştepte cu nerăbdare acel moment.

– Mallory?

De data aceasta, vocea lui Lucille fu însoţită de o mică rază de lumină.

Dumnezeule mare! Femeia avea aceeaşi aplicaţie de telefon pe care o folosise şi Grace în timpul furtunii.

– O, pentru numele lui...

Buzele lui calde le acoperiră pe ale ei.

– Şşşt.

Corect. Trebuia să tacă. O mână de-a ei era într-a lui, prinsă între trupurile lor, însă cealaltă alunecă în sus pe pieptul lui, se strecură pe după gât şi îi ajunse în păr. Pentru că avea nevoie să se ţină cu mâna de ceva, îşi spuse.

– Cât de tare îţi doreşti să nu te vadă? o întrebă Ty.

Fiecare silabă vibrase din adâncul pieptului lui până într-al ei. Mallory se trezi legănându-se spre el şi încleştându-şi mai strâns mâna în părul lui. Îi luă o clipă prelungă până să-i înţeleagă vorbele, pentru că deja creierul ei nu mai funcţiona la capacitatea normală.

– Mallory.

Doamne, cât îi plăcea să îşi audă numele pe buzele lui! Şi îi plăcea şi emoţia care o copleşise, acea pulsaţie languroasă, dar în acelaşi timp intensă de nerăbdare. În mod cert, nu mai era nici plictisită, nici tristă.

- Hmm?

- Cât de tare?

Cât de tare îl dorea? *Tare de tot.*

Cu un pufnet scurt care ar fi putut fi un hohot de râs, Ty o prinse mai zdravăn şi o întoarse cu spatele spre el, punându-i mâinile pe ceva ce părea a fi o bară de oţel rece.

- Ţine-te bine.

În clipa următoare îşi împinse trupul masiv peste al ei, imobilizând-o.

Mintea ei încremeni complet, însă trupul reacţionă umezindu-se la gândul obraznic că ar fi putut să o facă acolo, aşa. Pe la spate.

- Sus, o îndemnă el, risipindu-i brusc fantezia.

Nu, Ty nu îşi dorea sex. O pusese în faţa unei scări şi îi cerea să o urce.

Din fericire, bezna îi ascunse valul fierbinte de roşeaţă pe care îl simţea pe chip. O luă pe trepte, conştientă de faptul că posteriorul ei se unduia în faţa lui. Din moment ce era capabil să vadă în întuneric, însemna că putea să-i observe pe sub fustă slipul tanga de mătase neagră, cel mai frumos pe care îl avea, îşi zise Mallory fâstâcită.

În cele din urmă ajunse în mansardă. Lumina lunii se strecura pieziş prin unica fereastră rotundă, dezvăluind alte obiecte puse la păstrare, de la poze înrămate la jardiniere goale, plus o canapea şi o masă plină cu fleacuri, înconjurată de scaune.

Mallory se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Ty să urce şi el, însă spaţiul era atât de mic, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu pe canapea.

În clipa următoare, Ty se trânti peste ea.

Şi în noaptea furtunii se trezise sub el, dar de data aceasta senzaţia era diferită, se gândi ea lăsând să-i scape un mic hohot de râs.

Ty îi acoperi gura cu mâna, după care îşi schimbă uşor poziţia ca să n-o strivească, împingându-şi coapsa între ale ei. Mallory se opri instantaneu din râs şi scoase un geamăt - un geamăt complet involuntar, accidental, care suna desfrânat şi lacom. Şi îngrozitor de tare.

Încremeniră amândoi. Cu gâturile lungite, coborâră privirea spre depozitul cufundat în beznă, urmărind raza de lumină proiectată de Lucille în timp ce își croia drum printre rafturi.

– Dacă nu cumva îi vine ideea să urce pe scară, stăm cuminți aici până se dă bătută și pleacă, murmură el.

Da. Da, puteau sta cuminți. Sau foarte obraznici, în funcție de cum priveai lucrurile.

Era țintuită în loc de trupul lui, un pachet solid și fierbinte de testosteron și mușchi. Nu știa cum să interpreteze faptul că se simțea vag neputincioasă și încolțită, iar asta îi plăcea. Mult.

Îi mai plăcea și că, la fiecare respirație, Ty îi presa sexul, trezindu-i senzații și dorințe care, contrar sfaturilor rațiunii, o îndemnau să se desfete din plin.

– N-o să se dea bătută, șopti ea cu răsuflarea întretăiată.

– Fii atentă.

Ty se mută din nou – o, Doamne, *coapsa lui!* –, scoase ceva din buzunar și aruncă obiectul pe jos.

Mallory auzi zăngănitul monedei când aceasta ateriză cu o precizie mortală în capătul opus al uriașei încăperi de dedesubt, chiar lângă ușă. Era un țintaș desăvârșit, remarcă ea impresionată.

– Ah! o auziră pe Lucille exclamând, în timp ce se răsucea pe călcâie în direcția sunetului. Încerci să fugi, șmechero. Fir-ar să fie de treabă!

Fasciculul de lumină parcurse șovăitor drumul până la intrare, apoi dispăru complet.

Se așternu o tăcere deplină, întreruptă doar de bubuitul asurzitor al inimii lui Mallory. Se afla în podul clădirii, strivită sub Tipul ei Defect. Instinctul de conservare îi striga să fugă, dar fata rea care se ascundea în sufletul ei o implora: „Te rog, n-am putea să ne bucurăm de el? Măcar o dată?"

– Ești bine? vru Ty să știe.

O întrebare plină de subînțelesuri, se gândi ea.

– Ai niște abilități impresionante. Mă simt ca eroina unui film cu James Bond.

– Nu te-ai descurcat prea rău nici tu. Felul în care te-ai unduit cățărându-te pe scara aia o să-mi alimenteze fanteziile o vreme.

Deci *chiar* vedea pe întuneric! Acum, sub lumina lunii ce revărsa pe fereastră, putea și ea să-l vadă. Și să-l simtă. Sânii, striviți sub pieptul lui, i se ridicau sugestiv din rochie. Nu era sigură dacă el observase; totuși, în clipa următoare Ty își înclină capul și își trecu delicat buzele peste pielea ei dezgolită. Trupul lui se trezise la viață, remarcă Mallory. Deci observase.

– Am exersat o grămadă cățăratul pe scară, spuse ea fără să se gândească.

– A, da? Te cațări frecvent pe scări la Urgențe?

– Ăăă, nu. Emoțiile o făceau să râdă. Și să vorbească prostii. Dar toamna trecută am fost nevoită să curăț jgheabul de scurgere al casei înainte să înceapă ploile. A fost cât pe ce să cad când am dat peste un păianjen cât pumnul, dar am reușit să nu mă sinucid accidental. Când Ty lăsă să-i scape un hohot de râs, îl întrebă: Așadar, de ce ai făcut-o?

– De ce m-am cățărat pe scară după tine? Nu aveam unde să mă duc în altă parte.

– Nu. De ce m-ai ajutat să mă ascund? Și mersi, că tot veni vorba. Mi-ai salvat fundul.

„Din nou", adăugă ea în gând.

Ty o mângâie alene până când, spre stupefacția ei, își închise palma peste fundul respectiv.

– Plăcerea a fost de partea mea.

La cuvintele lui, la atingerea lui, tot trupul ei se lichefie. Felul în care degetele lui i se încleștau pe fese o îndemna să se zvârcolească și să se împingă în el, ceea ce și făcu.

Ty încremeni. Mallory nu știa cum să-i interpreteze reacția, dar trăia senzații pe care nu le mai trăise de mult prea mult timp, senzații cărora intenționa să le dea curs. Prin urmare, se foi din nou.

– Mallory.

Auzi un ton de avertizare în vocea lui gravă și sexy, o avertizare foarte serioasă.

Şi-ar fi dorit s-o sărute, dar să-l audă rostindu-i numele astfel era aproape la fel de plăcut. Iar acum îşi dorea mai mult. Îşi dorea lucruri pe care nici măcar nu ştia să le numească. Se foi din nou, sperând din tot sufletul că reuşea să se facă înţeleasă, pentru că nu avea prea multă experienţă în materie de erotism. Amy avusese dreptate, trebuia să ia lecţii. Îşi notă în gând să ridice şi această problemă la următoarea întâlnire a Dependentelor de Ciocolată. Deocamdată avea să improvizeze.

– Da?

– Încerci să sari pe mine?

– Dacă e să fim obiectivi, tu eşti deasupra, ceea ce înseamnă că *tu* încerci să sari pe mine.

Ty îşi lipi fruntea de a ei şi înjură în barbă.

Deşi Mallory ar fi trebuit să se aştepte la acest lucru, nu se aşteptase. Nu o dorea. Până la urmă, ţinând seama de felul cum se desfăşurase restul nopţii, era firesc. Oripilată, umilită, îl împinse deoparte.

– Scuze. M-am lăsat dusă de val. Nu mă pricep prea bine la chestiile astea. Cum el nu se clinti, îl îmbrânci din nou. Scuză-mă.

– La ce anume nu te pricepi, mai exact? o întrebă Ty prinzând-o mai strâns.

– Serios? Chiar vrei să o spun? Ei bine, nu mă pricep să atrag bărbaţi, oftă ea. Acum te rog, fii bun şi dă-te jos.

Ty înălţă capul şi, cu ochii scânteindu-i de pasiune, îşi închise o mână mare peste ceafa ei.

– Tu prima, îi ceru el cu o voce aspră şi hârâită, nelăsând loc de interpretare.

Profită de icnetul ei surprins ca s-o sărute. Buzele lui se mişcară peste gura ei până o făcu să icnească din nou, doar că din pură plăcere de data aceasta.

Lucrurile o luară razna când gura lui fermă şi flămândă o invadă fără menajamente. Pentru numele lui Dumnezeu, aproape uitase cum era să fie sărutată astfel, ca şi cum nu ar fi existat pe pământ nimic mai important decât ea. Fiorul de mult uitat al excitaţiei senzuale o străbătu din cap până în picioare.

Apoi Ty ridică din nou capul, zgâriindu-i obrazul cu ţepii începutului de barbă.

- Să fie clar, sunt *foarte* atras de tine.

Îl crezu, căci simţea dovada afirmaţiei lui apăsând-o tare pe şold.

- Cred că e din cauza ochilor tăi, adăugă el.

Surprinsă de romantismul declaraţiei, Mallory îşi îngădui să se piardă o clipă în focul mocnit din privirea lui. Mintea i se goli când îşi reluară sărutul, pentru că nu exista pe lume nici un bărbat care să sărute mai bine. I se părea minunat faptul că el nu părea să se grăbească şi nu trata sărutul drept mijloc spre atingerea unui scop.

Abia mai putea să respire când Ty dădu să se retragă. Din reflex, se agăţă de el.

- Stai aşa. Gata, s-a terminat?

- Da, murmură el frecându-şi obrazul de al ei.

- Dar de ce?

Ty lăsă să-i scape un geamăt surd, viril.

- Pentru că nu eşti genul de femeie care şi-o trage cu un străin într-o mansardă în timp ce o aşteaptă şefa ei.

Ei bine, când punea astfel problema... Fir-ar să fie! Fata cea cuminte preluă iarăşi controlul asupra minţii ei.

„Tu nu consideri că ai dreptul la fericire", îi spusese Amy. Nu, nu avea să fie niciodată genul care să-şi ofere inima unui străin, cu atât mai puţin trupul.

Însă acum nu era vorba despre inima ei, iar Ty nu mai era un străin. Era bărbatul care, cu multă bunăvoinţă, îi sărise în ajutor atunci când avusese nevoie de el. În repetate rânduri. Era bărbatul care tocmai îi oferise cel mai fabulos sărut de când se ştia. Pe bună dreptate, îşi dorea ca tot el să fie şi cel care să-i alunge neliniştea şi singurătatea.

- În noaptea asta sunt, şopti ea strângându-l în braţe.

- Mallory, nu sunt o opţiune pe termen lung. Pe toţi dracii, nu sunt nici măcar o opţiune pe termen scurt.

- Îmi doresc doar asta. Aici. Acum. Cu tine.

Pentru a fi mai convingătoare, se undui sub el, smulgându-i un geamăt foarte aspru şi foarte masculin.

– Dumnezeule, ce ochi ai, spuse el expirând prelung. Vino încoace atunci.

Înainte ca ea să apuce să se mişte, gura lui coborî într-o dâră de foc peste gâtul şi clavicula ei.

Aparent nu era genul care să stea prea mult pe gânduri sau să-şi pună la îndoială deciziile. Era bine de ştiut. În clipa următoare îi trase scurt bretelele, iar acestea îi alunecară de pe umeri până la coate, imobilizându-i mâinile pe lângă corp şi dezgolindu-i sânii, totul dintr-un singur gest economic.

Nu cheltuia mai multă energie decât era necesar. Şi acest lucru era bine de ştiut.

– Mmm, făcu el cu un mârâit gutural.

Se aplecă asupra sânilor ei şi îi ronţăi pe îndelete sfârcurile. Când Mallory începu să se zvârcolească de plăcere, coborî agale spre pântec, dezmierdându-i pielea cu răsuflarea lui caldă.

Degetele lui asprite de muncă îi împinseră în sus rochia, ridicându-i-o până la brâu. Coborî privirea spre slipul ei, scoase un nou mârâit aprobator, apoi împinse într-o parte minuscula faşie de mătase neagră. Şi astfel îi dezgoli toate secretele, sub razele lunii şi privirea lui încinsă. O sărută îndelung, folosindu-şi buzele şi limba, până când se arcui înnebunită spre el. Peste câteva minute Mallory începu să strige, strângându-şi mâinile în pumni în părul lui când o ploaie de stele explodă în spatele pleoapelor ei închise.

Ty se dezbrăcă rapid de sacou, apoi îşi descheie cureaua, îşi trase fermoarul şi îşi puse un prezervativ. Mallory nu apucă să se bucure de privelişte, că îl simţi împingându-se în ea şi i se tăie răsuflarea. El îi lăsă o clipă de răgaz să se acomodeze cu mărimea lui, după care îi căută buzele şi o sărută profund. Să-şi simtă propriul gust pe limba lui era o experienţă atât de senzuală şi atât de departe de tot ceea ce trăise ea până atunci, încât nu putu decât să îşi înfigă unghiile în spatele lui, lăsându-se în voia pasiunii.

O pătrunse şi mai adânc, făcând-o să se cutremure sub imperiul unui val de senzaţii incredibile, apoi o împinse iarăşi în pragul orgasmului. Mădularul lui lung

şi tare o izbea cu forţă în timp ce limba lui îi invada gura, revendicând-o fără drept de apel. Mallory era deja cuprinsă de spasmele extazului când i se alătură şi Ty, pierzându-se în propria plăcere. Pierzându-se în ea.

Gândul aproape că îi provocă un nou orgasm, la fel şi geamătul răguşit pe care îl scoase Ty când termină şi, gâfâind, îşi lăsă capul să cadă în scobitura gâtului ei.

Era încă îngropat adânc în ea când îşi ridică fruntea pentru a o privi în faţă.

- Ce-i? şopti Mallory.

- Voiam să mă asigur că eşti bine. Zâmbeşti.

- Ba nu.

Ba da. Doamne, cum zâmbea! Probabil aveau să treacă zile bune până să scape de acel zâmbet. Dar asta nu însemna decât că aplicase conştiincios regulile stabilite în cadrul clubului lor de Dependente de Ciocolată. Tocmai făcuse amor cu Tipul ei Defect. Într-un depozit de la mansardă.

Până atunci, Mallory crezuse că exista o legătură indestructibilă între sex şi implicarea emoţională, aşa că se pregăti sufleteşte să fie asaltată de vinovăţie.

Dar nu se întâmplă nimic. Dimpotrivă, se simţea surprinzător de bine.

- Fără regrete, şopti ea.

Ty îi aruncă o privire nedumerită, apoi zâmbi.

- Îmi place cum gândeşti.

Mallory îşi trecu un deget peste plasturele de pe fruntea lui, apoi peste vânătaia de pe obraz.

- Îmi pare rău pentru asta. Că ţi-am dat cu telefonul în cap când credeam că eşti vreun răufăcător.

- Nu-mi amintesc partea aia, o asigură el cu prefăcută seriozitate.

- Ups. Atunci lasă. Aplauzele furtunoase care se auziră în acel moment de sub ei o făcură să tresară. Licitaţia! O, Doamne, trebuie să plecăm. Tu primul. Grăbeşte-te!

Îi dădu un ghiont, dar el nu se clinti.

- N-am de gând să te las pur şi simplu aici.

- Ba da! Nu putem fi văzuţi ieşind împreună. Panicată, îl împinse din nou. Pleacă! Grăbeşte-te!

Ty o privi lung şi se aplecă să-şi apese buzele pe tâmpla ei umedă, apoi o ajută să îşi aranjeze hainele înainte de a se ocupa de el însuşi.

Mallory încă zăcea pe canapea, complet vlăguită, când el dispăru pe scară. Îi oferise exact ceea ce îi ceruse, o experienţă unică, se gândi ea. Însă momentul acela se încheiase.

capitolul 7

Nu există sărut mai dulce decât al unei bomboane de ciocolată.

În noaptea aceea, Ty avu un somn profund, fără vise. După cum se părea, sexul constituia un remediu pentru coşmaruri. Era bine de ştiut.

Dimineaţa începu ca de obicei, cu o baie în mare împreună cu Matt. Înotaseră deja câţiva kilometri când Matt fu prins de un cârcel şi se duse la fund. Cum Ty era destul de departe, avu nevoie de eforturi supraomeneşti ca să ajungă la prietenul său şi să-l târască afară din apă.

Odată ajunşi pe nisip, se apucă să-i maseze gamba ca să-i destindă muşchiul. Când termină, se prăbuşi şi el alături de Matt şi oftă din rărunchi.

- Nu mai facem asta niciodată.

- Ai dreptate, icni Matt. Eşti ca un nenorocit de monstru marin. Nimeni nu ar trebui să poată înota atât de mult şi cu o asemenea viteză.

- Nu, mă refer la faptul că era să te îneci.

- Ei bine, nu m-am înecat decât pe jumătate, datorită ţie, spuse Matt ridicându-se în capul oaselor.

- Dă-o dracului, nu glumesc. Nu mai vii să înoţi cu mine.

Zâmbetul lui Matt păli.

- Eşti conştient că nu toată lumea din jurul tău o să moară, nu-i aşa?

- Taci naibii!

- Ce băţ ţi s-a înfipt în fund azi? Aseară păreai în formă. Chiar te-am văzut zâmbindu-i lui Mallory.

Mallory. O, Doamne, Mallory. Ty se ridică în picioare şi, deşi membrele încă îi tremurau, o luă din loc.

- Plăcută conversaţie, îi strigă Matt din urmă.

Ty îşi continuă drumul spre casă. Ar fi vrut să alerge, dar piciorul rănit nu era de aceeaşi părere. Scrâşnind din dinţi, se forţă să înainteze pe nisipul moale şi denivelat rămas în urma refluxului.

Voia să simtă durerea, să îşi amintească de ce naiba se afla acolo. În nici un caz pentru a avea o aventură cu Mallory Quinn cea dulce, caldă, generoasă şi al dracului de sexy.

Pe de altă parte, de fiecare dată când şi-o amintea întinsă lasciv, aşteptându-l pe canapeaua aceea, se întărea instantaneu.

Era o prostie. Ba nu, ceea ce făcuse în noaptea precedentă fusese mult mai grav decât o prostie. Fusese totodată un gest egoist, şi nu avea nici o scuză în afară de faptul că Mallory îl luase complet prin surprindere cu propunerea ei atât de sinceră şi senzuală. Ar fi trebuit să ignore atracţia, fusese pe deplin hotărât să o facă, însă nu prea reuşise să-şi pună în aplicare intenţiile, iar Mallory probabil că îl detesta acum.

Ajuns acasă, făcu un duş lung şi fierbinte. În timp ce se îmbrăca, îşi aruncă privirea spre flaconul gol de Vicodin de pe măsuţa de toaletă. Era un adevărat ritual, această privire. La sfârşit îndesă flaconul în buzunar, cum făcea de fiecare dată, dorindu-şi să aibă la îndemână ceva care să-l ancoreze în realitate. Ceva care să-i aducă aminte să nu-şi piardă capul, să rămână concentrat pe obiectivul lui final - acela de a-şi relua activitatea.

Cu acest gând porni spre cabinetul medicului pentru consultaţia programată.

- Arată mai bine, spuse Josh în timp ce examina radiografia.

- Mă simt mult mai bine, minţi Ty fără să clipească.

După toate activităţile din dimineaţa aceea, piciorul îl durea cumplit.

- Chiar aşa?

- M-aş descurca la misiuni uşoare.

- Aha. Josh se lăsă pe spate în scaun şi îl studie. Misiuni mai uşoare decât, spre exemplu, coborârea pe frânghie din elicopter ori salvarea demnitarilor?

„Asta e problema când şeful te forţează să-ţi iei concediu medical până primeşti undă verde de la medic", îşi zise Ty. Din cauza lui Frances, Josh ştia mult prea multe despre el. Răsuflând zgomotos, se gândi că nu era vina lui Josh. Era un tip de treabă, şi în alte împrejurări l-ar fi considerat chiar prieten.

Dacă ar fi avut prieteni. Nu avea. Îşi lăsase prietenii să moară în vârful unui munte cu patru ani în urmă.

„Şi Matt ce-a fost atunci?" îl întrebă o mică voce enervantă. „Sau Mallory?" Doar accidente, decise el.

- Vrei să scapi de aici, spuse Josh, trezindu-l din reverie. Pricep. Se apropie momentul acela. Totuşi, hai să mai aşteptăm o săptămână, bine?

Încă o blestemată de săptămână. Dar nu l-ar fi ajutat cu nimic să reacţioneze urât. Avea să folosească săptămâna aceea ca să termine ce mai avea de făcut la Jimmy, maşina lui Matt. Şi la Shelby, propria lui maşină. Nu putea pleca fără Shelby.

- În regulă. Dar spune-i *tu* asta.

- Lui Frances? Josh zâmbi sumbru. Cu plăcere.

Când Ty ajunse acasă, becul telefonului clipea, anunţându-l că avea apeluri nepreluate. Le şterse fără să le arunce măcar o privire, apoi se apucă de lucru la maşina lui Matt. Mai târziu trecu la adevărata lui iubire, Shelby, dar trebui să se oprească pentru a căuta nişte piese pe internet. Un e-mail de la Matt îi atrase atenţia.

Fusese etichetat pe Facebook. De fapt, pe pagina dedicată oraşului Lucky Harbor avea o rubrică întreagă, în care se menţionau ocaziile când fusese zărit şi diverse noutăţi. Era numit *Misteriosul Tip Drăguţ*.

Ar fi fost suficient pentru a-i da coşmaruri oricărui bărbat. Doar că el avea deja coşmaruri...

Biruit de foame, se duse cu maşina în oraş. Lucky Harbor, situat într-un golfuleţ stâncos, era construit într-un stil arhitectural eclectic în care vechiul se împletea cu noul. Strada principală era străjuită de clădiri victoriene ce găzduiau băcănia, poşta, benzinăria şi magazinul de amenajări interioare. Un drum secundar ducea la plaja propriu-zisă, unde, de-a lungul cheiului ce se întindea până în apă, se înşirau alte magazine, un mic parc de distracţii, precum şi localul Eat Me.

Eat Me părea desprins dintr-un orăşel imaginar din alte vremuri, doar că într-un astfel de orăşel imaginar probabil nu ar fi ajuns să şi-o tragă cu o femeie în Vets' Hall, într-un pod transformat în spaţiu de depozitare, când toţi locuitorii petreceau dedesubt.

Deschise uşa de la intrare, observând că era nou-nouţă, intră în local şi se aşeză la bar. Amy îi turnă în tăcere o cană de cafea. Era rutina lor; de luni întregi jucau acelaşi joc, rareori deschizând gura să vorbească. Ty aprecia sincer această calitate la o chelneriţă şi o plăcea pe Amy infinit mai mult decât pe veşnic ursuza proprietăreasă a localului. De Jan îi era puţin teamă, trebuia s-o recunoască.

Dintr-odată, Amy îi trânti în faţă ziarul local şi se cocoţă cu un şold pe bufet.

Ty îşi împinse încet ochelarii de soare în creştet şi o fixă cu o privire calmă. Amy îi răspunse cu o expresie de obrăznicie făţişă. Purta un tricou negru cu un simbol chinezesc şi inevitabilul şorţ roz cu volănaşe care nu se potrivea nicidecum cu bocancii, fusta de blugi scurtă şi atitudinea ei de fată dură. Arătă spre ziar cu o smucitură din cap, invitându-l să-l citească.

Titlul de pe prima pagină anunţa:

LICITAŢIA SPITALULUI DISTRICTUAL –
UN SUCCES URIAŞ

Până aici era bine, îşi spuse el. Articolul punea succesul licitaţiei în seama asistentelor şi în special a lui Mallory Quinn, care, împreună cu noul ei iubit, reuşiseră

să însufleţească atmosfera şi să-i provoace pe participanţi să se întreacă în oferte.

Ty reciti articolul. Noul ei iubit? *Misteriosul Tip Drăguţ?* Îi aruncă lui Amy privirea lui de „scuteşte-mă de prostii şi nu-mi vinde gogoşi". Privire care reuşise să intimideze pe mulţi.

Cum tânăra nu părea impresionată, puse jos ziarul şi îl împinse deoparte, dar Amy i-l împinse înapoi cu un singur deget.

- Încerci să-mi spui ceva?

- Mai multe chestii. În primul rând, Mallory este prietena mea. Şi recent am încurajat-o să facă o schimbare în viaţa ei. Tu ai fost acea schimbare. Nu mă face să regret.

Ty nu prea era obişnuit cu ameninţările, oricât de suav ar fi fost formulate. Părinţii lui, militari de carieră, se ocupaseră pe rând de el când consortul era plecat în misiuni peste ocean. Fusese iubit, dar nu i se tolerase nici o slăbiciune. Chiar şi activitatea lui actuală satisfăcea dezideratul unei vieţi trăite după reguli, disciplină, agerime a minţii şi onoare.

Partea care ţinea de onoare îl sâcâia acum.

Cumva, fără voia lui şi în ciuda atitudinii sale rezervate, reuşise să ajungă la statutul de vedetă în orăşelul acela nebun şi înapoiat. Mai grav, acum exista şi Mallory, care voia ca el să-i fie ghid într-o scurtă incursiune în viaţa unei fete rele.

Ceea ce era o idee proastă. *Cea mai proastă.*

O făcuse totuşi, căzuse prizonier în faţa acelor ochi de ciocolată topită, deşi era conştient că urma să dispară din Lucky Harbor în foarte scurt timp.

- E femeie în toată firea, spuse într-un final.

Amy îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă, apoi clătină din cap şi se îndepărtă, bombănind nişte remarci deloc amabile la adresa bărbaţilor în general.

Când îşi plăti cafeaua, Ty avu parte de o nouă privire plină de subînţeles din partea chelneriţei.

Pricepuse mesajul, însă nu era încă hotărât dacă să ţină cont de avertizarea ei. Se întoarse glonţ la casa lui mare şi goală şi, dând muzica asurzitor de tare, se apucă

din nou de lucru la Shelby. Văzuse maşina în ziar în ziua când sosise la Lucky Harbor şi nu fusese în stare să-i reziste.

Nu fusese niciodată în stare să reziste unei maşini splendide. Nici, aparent, unei femei splendide...

Mallory se afla la şedinţa consiliului de administraţie al spitalului, participând la ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai importantă discuţie din viaţa ei. În schimb, mintea îi era la milioane de kilometri distanţă. Sau, mai exact, într-un anumit spaţiu de depozitare de la mansardă.

Amintirea momentelor petrecute acolo împreună cu Ty îi ridica temperatura corpului şi o făcea să se îmbujoreze.

Tot nu-i venea să creadă cât de repede se dezbrăcase în faţa lui.

Ei bine, nu se dezbrăcase de tot, îşi aminti. Se grăbise atât de tare, încât nici măcar nu-şi dăduse jos chiloţii, nu complet. Ty pur şi simplu îi împinsese la o parte cu degetele.

Simplul gând o făcu să se umezească din nou. Doamne! În viaţa ei nu i se mai întâmplase să ia foc atât de violent şi atât de rapid.

Ajunsese în rai. Ty o dusese în rai în şapte minute. Un record pentru ea. Şi ar fi făcut-o din nou, fără să ezite o clipă.

Ar fi făcut-o, dacă bărbatul care o dusese în rai nu ar fi dispărut de la licitaţie fără un cuvânt. Ar fi trebuit să-i fie învăţătură de minte să nu mai facă vreodată sex cu un bărbat al cărui nume îl aflase cu nici jumătate de oră mai devreme.

Din întreaga experienţă se alesese însă cu o lecţie complet diferită: viaţa ei erotică fusese nulă până atunci. Mai grav, se temea că la următoarea lor întâlnire avea să-l împingă în cea mai apropiată debara pentru încă un număr.

Apoi încă unul.

Mallory îşi acordă o clipă de răgaz pentru acea fantezie, imaginându-şi ce avea să poarte. Rochiţa neagră

n-ar fi fost o idee proastă; părea să-i placă mult lui Ty. Şi poate data viitoare avea să-şi lase chiloţii acasă...

- Mallory?

Clipi, spulberând visul despre Ty şi chiloţii ei. Dădu nas în nas cu Jane, care nu era deloc amuzată.

- Totalul? întrebă aceasta pe un ton iritat.

- Optsprezece mii. Mallory coborî privirea spre cecul din mâinile ei, un cec de care era incredibil de mândră - totalul încasărilor obţinute în urma licitaţiei. După cum spuneai, consiliul de administraţie va dona douăzeci şi cinci la sută din această sumă către Clinica de Servicii Medicale.

- Nu există o Clinică de Servicii Medicale, spuse Jane. Nu încă.

Mallory îşi înăbuşi replica, ştiind că nu ar fi fost o idee bună să-şi trădeze slăbiciunea:

- Va exista. Am dovedit că e nevoie de aşa ceva.

- A, da?

- Da. Mallory se forţă să-i privească în ochi pe ceilalţi membri ai consiliului de administraţie în timp ce vorbea. Doctorul Scott era şi el acolo, şifonat şi chipeş ca întotdeauna. Cu excepţia lui, toţi cei din jurul mesei îşi feriră privirile. Trăgând aer în piept, continuă: Necesitatea e evidentă. Nu există nici un alt loc în tot districtul care să ofere programe pentru dependenţii de droguri, consiliere pentru adolescentele rămase însărcinate, servicii pentru femei sau o linie de urgenţă pentru victimele abuzurilor. Ştim cu toţii acest lucru. Unitatea de Primire Urgenţe pierde bani din cauză că preluăm pacienţi care ar fi mai bine deserviţi de o asemenea clinică.

- Te referi oameni care nu pot sau nu vor să plătească.

Replica venise de la Bill Lawson, preşedintele consiliului de administraţie. Înalt şi atletic, arăta de patruzeci de ani, nu cincizeci şi cinci cât avea în realitate. Avea ochi ageri, o minte şi mai ageră şi punea accentul exclusiv pe rezultate. Întotdeauna. Îi era totuşi recunoscătoare pentru că o ascultase. Era un aspect important pentru ea, fusese încă de la moartea lui Karen, care

nu avusese posibilitatea să primească serviciile de care avea o nevoie disperată.

Oamenii rareori vorbeau despre ceea ce i se întâmplase lui Karen, însă Mallory nu uitase absolut nimic. Nici o fată de optsprezece ani nu trebuia cunoască neputința și teroarea pe care le trăise sora ei.

Spitalul, aflat la marginea orășelului, deservea întregul district, dar era în proprietate privată. Prin urmare, hotărî să i se adreseze direct lui Bill, căci numai el ar fi reușit să-i convingă pe membrii consiliului de administrație.

– Am făcut toate calculele. O Clinică de Servicii Medicale ar avea acces la programe și finanțări care nu sunt disponibile și pentru Unitatea de Primiri Urgențe. Am scris deja solicitările de sponsorizare. Dacă aplicați planul propus de mine și permiteți utilizarea vechii aripi de vest, atunci veniturile obținute de Clinică se vor întoarce în proporție de sută la sută în conturile spitalului.

– În același timp ar însemna ca întreaga responsabilitate financiară pentru Clinica de Servicii Medicale să cadă în cârca spitalului, remarcă Bill.

– Da, consimți Mallory. Dar, susținută de sponsorizări și donații, Clinica va aduce profit și, pe termen lung, va recupera pierderile de la Urgențe. Deja avem cea mai mare parte din fondurile necesare pentru primul an.

– Îți lipsesc vreo zece mii zdravene.

– E drept, dar n-am să mă opresc până nu obțin și restul, promise ea. E un pas logic pentru comunitatea noastră, Bill, și e ceea ce trebuie făcut. După o scurtă ezitare, mărturisi: Am să vă tot sâcâi cu treaba asta.

– Asta ai de gând? Bill clătină ironic din cap. Ascultă, Mallory, cred în proiectul tău și vreau să te ajut, dar hai să privim lucrurile în față. Programele propuse de tine vor atrage în Lucky Harbor o anumită... categorie de oameni, genul de oameni pe care de regulă îi orientăm spre alte localități din district. Orașul nu prea ne susține ideea.

– Orașul poate fi convins. Oamenii au anumite nevoi pe care Clinica de Servicii Medicale le poate îndeplini.

Bill tăcu preț de câteva clipe lungi. Mallory se străduia să-și controleze agitația, dar nu reuși decât în mică măsură. În cele din urmă, el spuse:

– Uite ce-ți propun. La ședința consiliului local de săptămâna asta am să fac o prezentare oficială pentru toată lumea, apoi am să le cer părerea.

Oamenii mergeau la ședințele consiliului local așa cum mergeau la magazinul alimentar sau la benzinărie. Dacă Bill cerea păreri, avea să le primească, și încă în număr mare.

– Dacă obținem o reacție pozitivă, voi lua în calcul posibilitatea de a deschide Clinica de Servicii Medicale pentru o perioadă de probă de o lună. O singură lună, Mallory, adăugă el sever. Apoi vom reevalua situația pe baza costurilor reale și a rezultatului contabil. Dacă după luna respectivă ai bugetul pentru restul anului și dacă nu au fost probleme, îi dăm drumul. Dacă nu, renunți la proiect. O fixă cu o privire insistentă. Condițiile astea sunt acceptabile pentru tine?

– Da, domnule director, răspunse ea, cu un entuziasm atent temperat.

– A, și în bugetul pe care îl faci ar fi bine să nu incluzi și salariul tău pe motiv că mergi să ridici de la farmacie medicamentele pacienților noștri și apoi le livrezi la domiciliul acestora.

Se referea la faptul că în dimineața aceea luase medicamentele doamnei Burland și i le dusese acasă. Nu era mare mister cum anume aflase. În Lucky Harbor exista o singură farmacie, în interiorul magazinului alimentar, așa că oricine ar fi putut să o vadă, mai ales că nu făcuse nici un efort să se ascundă.

La fel cum nici doamna Burland nu-și ascunsese părerea despre gestul ei.

– Aștepți și bacșiș? o întrebase aceasta. Mai bine îți dau un sfat. Fardează-te puțin și fă ceva cu părul ăla, altfel n-o să pui niciodată mâna pe un soț.

Când își aminti, Mallory simți o zvâcnire în colțul ochiului, dar nu o lăsă să-i știrbească bucuria. Era mai aproape decât oricând de deschiderea Clinicii.

– Am făcut asta în timpul meu liber.

– În regulă. Şi dacă, printr-un miracol, şedinţa consiliului local decurge bine, de cât timp ai avea nevoie ca să pui Clinica pe picioare?

Mallory formase deja o echipă de profesionişti voluntari din tot districtul, pregătiţi să vină în orice clipă.

– Aş deschide imediat cu un pachet restrâns de servicii, apoi aş adăuga şi altele pe măsură ce reuşesc să programez livrarea de materiale şi angajarea de personal.

– Să ai grijă ca „imediat" să însemne efectiv „imediat", spuse Bill. Şi mă voi aştepta să îmi raportezi săptămânal situaţia financiară.

– Desigur, domnule director.

O oră mai târziu, la etajul Unităţii de Primire Urgenţe, Mallory tot mai ţopăia fericită. În sfârşit avea şi alt subiect de gândire în afară de Ty cel sexy, pentru că între speranţa de a obţine aprobarea consiliului local şi obţinerea ei efectivă era foarte mare diferenţă.

Nu că ar fi avut timp să reflecteze prea mult la asta, căci garda era extrem de aglomerată. Printre pacienţi se numărau o victimă a unui accident vascular cerebral, un diabetic pe punctul de a-şi pierde degetele de la picioare, un băieţaş de cartier care fusese împuşcat la Seattle şi reuşise să ajungă tocmai până în Lucky Harbor înainte să decidă că era pe moarte, doi beţivi, un bărbat cu dureri de stomac şi tot felul de mărunţişuri pe deasupra.

Între doi pacienţi dădu telefoane peste telefoane, pregătindu-se pentru o posibilă deschidere a Clinicii de Servicii Medicale în săptămâna următoare.

Aripa de vest a spitalului servise cândva drept secţie de urgenţe, înainte de a se fi construit noul corp, cu trei ani în urmă. Era perfect echipată pentru clinică şi uşor accesibilă, având propria parcare, aşa că mai trebuia doar o curăţenie generală. În plus, avea nevoie de personal cât mai rapid cu putinţă. Lista lucrurilor de rezolvat era nesfârşită.

Când căscă pentru a zecea oară, Mallory se duse să îşi caute cafea. În timp ce aştepta ca băutura fierbinte să-şi facă efectul, mintea ei se desprinse din realitatea imediată şi se întoarse într-un anume spaţiu de depozitare...

la mâinile lui mari şi calde, aspre şi blânde în acelaşi timp, dezmierdând-o...

– Mallory, pentru numele lui Dumnezeu. Unde te-ai rătăcit în căpşorul ăla drăgălaş al tău, în Disneyland?

Fantezia i se risipi instantaneu. Ella continuă cu un aer nedumerit:

– Te-am strigat de trei ori, şi la fel s-a întâmplat şi la şedinţa consiliului de administraţie. Scumpo, oare la ce te gândeşti azi?

Se gândise la sunetul pe care îl scosese Ty în momentul orgasmului, un sunet grav, inconfundabil masculin, care îi stârnea fiori chiar şi acum.

– La desert, murmură ea. Mă gândesc la desert.

– Hm. Ella nu păru convinsă, dar nici nu o acuză că minţea. Ai văzut ziarul.

– Te referi la fiţuica locală de bârfe care se dă drept mare publicaţie de ştiri? Da, l-am văzut.

Absolut toate persoanele peste care dăduse în cursul zilei avuseseră grijă să o întrebe despre „iubitul" ei despre care se vorbea în articol.

– Scumpo, pur şi simplu nu cred că este o idee bună să rişti atât de mult pentru un bărbat despre care nu ştii nimic.

– Nu-i vorba de riscat, mamă.

Şi chiar nu era. Mallory nu îşi asumase nici un risc, nu în mod real. Ei bine, poate riscase să fie prinsă făcând sex sălbatic într-un loc public, dar se simţise în siguranţă, altfel n-ar fi făcut-o niciodată. Nu, faptul că se bucurase fără rezerve de acea situaţie pe care şi-o dorise fusese un exerciţiu inedit de egoism. Poate că asta avea să-i aducă unele consecinţe dezastruoase în viaţa personală, dar de când era obligatoriu să-şi facă griji pentru ceea ce gândeau oamenii?

De multă vreme. De când îşi băgase în cap că trebuia să fie bună pentru a fi iubită.

– Mallory, serios, insistă Ella. Este atât de atipic pentru tine să ieşi cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti!

Da, ce şoc! Ce oroare! Fata cea cuminte avea tupeul să-şi dorească ceva şi pentru ea însăşi. Cum îndrăznea?

– Nu ieşim împreună.

Sau cel puţin nu în sensul la care se referea mama ei.

– Dar în ziar scria...

– Nu ieşim, repetă Mallory.

Ty nu i-o spusese în cuvinte, de fapt nu pomenise absolut nimic pe această temă, dar faptul că dispăruse fusese un mesaj cât se poate de limpede.

– Deci vrei să spui că n-am motive să-mi fac griji? întrebă Ella.

– Doar dacă nu cumva îţi face plăcere să-ţi tot vopseşti firele gri din păr o dată la trei săptămâni. Stai liniştită, e în regulă.

Mama ei îşi pipăi stingherită părul brunet.

– Au trecut patru săptămâni deja. E cazul să-mi vopsesc rădăcinile?

Chiar în clipa aceea, Camilla se năpusti în fugă pe uşă, cu răsuflarea tăiată. Camilla terminase şcoala de asistente de atât de puţin timp, încât papucii încă îi scârţâiau la fiecare pas. Era în perioada de practică şi, din acest motiv, primea toate însărcinările neplăcute. De pildă, întocmirea fişelor pentru pacienţii noi.

– E aici, şopti ea dramatic, aproape tremurând când dădu vestea. În sala de aşteptare.

– Cine? întrebă Mallory.

– *El.*

– Şi acest „el" are şi un nume? întrebă Ella sec.

– Misteriosul Tip Drăguţ!

Mama ei îi aruncă o privire piezişă, însă Mallory era prea ocupată să-şi repornească inima ca să reacţioneze. „Ce caută aici?"

– E rănit? E bolnav?

– A cerut să îl vadă pe doctorul Scott, spuse Camilla pe nerăsuflate. Dar doctorul Scott a fost chemat la o urgenţă.

– Îl preiau eu, zise Mallory pornind spre uşă.

– Eşti sigură? întrebă Camilla. Pentru că bucuroasă l-aş...

– Sunt sigură.

Cu pulsul bătându-i nebuneşte, Mallory o luă pe coridor spre sala de aşteptare. Îşi trecu rapid ţinuta în revistă. Halatul arăta decent, dar nu mai ţinea minte dacă

își aplicase sau nu rimel. În plus, ce bine ar fi fost dacă și-ar fi aranjat părul în pauză!

Ty se afla într-adevăr în sala de așteptare. Nu prezenta nici o rană vizibilă. Stătea cu capul dat pe spate și ochii închiși, cu un picior întins în față. Într-o pereche de blugi Levi's spălăciți și un tricou negru, arăta ca întruchiparea perfectă a Bărbatului Înalt, Sumbru și Periculos. S-ar fi putut crede că atipise acolo, însă Mallory ghici că era la fel de relaxat ca un șarpe cu clopoței pregătit de atac.

Deschise ochii și o privi.

Inexplicabil emoționată, aruncă o privire spre televizorul montat sus, într-un colț, pe ecranul căruia rula un serial siropos. O brunetă superbă tocmai și-o punea cu un tip având jumătate din vârsta ei, într-o cadă cu hidromasaj. Femeia gâfâia și țipa:

– O, Brad. O, te rog, Brad!

Grozav. De parcă situația n-ar fi fost destul de jenantă. Aruncă rapid o privire în jur, căutând telecomanda, dar aceasta dispăruse cu totul. Firește.

Ty ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic; nici nu ar fi avut nevoie. Ultima dată când se văzuseră, își exercitase tot farmecul asupra ei și îi ajunsese în chiloți cu o ușurință șocantă.

Pe lângă farmec, avusese și altă armă de o eficiență teribilă: acea privire pătrunzătoare și fierbinte care o excitase până în măduva oaselor.

Aparent, nu se schimbaseră prea multe din acest punct de vedere. Tocmai se ocupase de trei urgențe la rând cu un calm desăvârșit, dar acum inima i se zbătea violent, bubuindu-i în piept și lovindu-i-se de cutia toracică într-un ritm care ar fi putut să-i provoace un atac de cord.

Nu trebuia totuși să uite că Ty îi întorsese spatele și în mod evident nu intenționase să ducă mai departe relația lor – dacă așa se numea mai nou o partidă de sex la repezeală.

Femeia de la televizor țipa în continuare ca și cum s-ar fi aflat în probe pentru un film porno:

– O, Doamne, o, Brad, *da!*

Aerul condiţionat era pornit. Cum se explica atunci valul de căldură care o lovise brusc? Se răsuci pe călcâie şi continuă să caute disperată telecomanda, pe care o găsi în cele din urmă aşezată nevinovat pe un scaun din colţ. Îi luă mult prea mult timp să găsească butonul de închidere a sonorului, dar apoi tăcerea care se lăsă îi păru chiar mai asurzitoare decât fuseseră exclamaţiile femeii de pe ecran.

Îşi muşcă buza de jos. Singurul lucru la care se putea gândi era că Ty o făcuse şi pe ea să ţipe astfel. Dar cel puţin ea nu-l implorase.

– Ţi-aş oferi un bănuţ pentru gândurile tale, spuse el. Dar am impresia că valorează mult mai mult.

– Nu mă gândesc la nimic, se grăbi ea să răspundă, însă valul de roşeaţă care-i urca în obraji o trădă.

– Mincinoaso.

Ty se ridică de pe scaun şi veni mai aproape, moment în care Mallory încremeni. Pur şi simplu încetă să mai respire. Ceea ce nu era bine, pentru că avea *mare* nevoie de aer.

– Tu n-ai fost chiar atât de gălăgioasă, îi murmură el la ureche.

Mallory închise ochii, simţind că faţa îi devenise de-a dreptul stacojie.

– Un tip decent nici măcar n-ar menţiona asta.

El ridică din umeri, arătându-i limpede că nu era un tip decent. Şi, la drept vorbind, nici nu pretinsese vreodată că ar fi fost.

Sala de aşteptare era goală, dar în cealaltă parte a coridorului, la recepţie, Camilla şi mama ei nu se oboseau să pretindă că ar fi făcut altceva în afară de a se holba la ei cu o curiozitate lacomă. Întorcându-le spatele, Mallory şopti:

– N-am fost gălăgioasă.

O, Dumnezeule! Nu era deloc ceea ce intenţionase să spună. Pe chipul lui Ty apăru un zâmbet sincer care îi încreţi colţurile ochilor şi îi îmblânzi trăsăturile feţei, făcându-l şi mai ucigător de chipeş, dacă aşa ceva era posibil.

– Ba da. Ai fost.

În regulă, poate că fusese. Dar nu ar fi avut cum să se abţină.

– Trecuse ceva vreme, mărturisi ea posacă.

Iar el dovedise o pricepere fantastică. După cum menţionase şi Tammy, ultimul ei iubit fusese Allen, contabilul din Seattle, care hotărâse că Mallory nu era suficient de importantă cât să justifice naveta. Asta se întâmplase cu un an în urmă. Deci fusese un an foarte lung şi lipsit de satisfacţii...

Ochii lui Ty se îmblânziră, iar Mallory îşi dădu seama că nu erau de un verde curat, nici pe departe. Dincolo de suprafaţă se ascundeau straturi de nuanţe diferite, descoperi ea emoţionată. O ţinuse în braţe ca nimeni altul, îi şoptise nimicuri dulci şi fierbinţi la ureche, iar ea într-adevăr gâfâise şi ţipase şi îl implorase, exact ca actriţa din acel serial siropos. Fir-ar să fie, era în stare să se excite doar amintindu-şi forţa cu care o ţinuseră braţele lui în momentul orgasmului şi combinaţia îmbătătoare de siguranţă absolută şi abandon.

– Şi pentru mine trecuse multă vreme, mărturisi el, surprinzând-o.

Cum putea un tip care emana feromoni şi testosteron prin fiecare por să *nu* facă sex „multă vreme"?

Pe ecranul din spatele lui, femeia îşi vedea în continuare de treabă. Cu sunetul oprit, scena părea şi mai pornografică.

– Eu *nu* mi-am dat drumul în halul ăla, murmură ea. Deşi Ty alese cu înţelepciune să-şi ţină gura, expresia lui fu mai mult decât grăitoare, aşa că îl întrebă şocată: Ce, tu crezi că da?

Privirea lui alunecă o clipă spre ecran, apoi se întoarse pe chipul ei.

– Dacă te ajută cu ceva, tu arătai mult mai sexy, iar gemetele tale erau mult mai senzuale.

O, Doamne! Ajunsese deja la uşă când vocea lui gravă răsună din nou:

– Unde pleci?

– Unde văd cu ochii.

– De fapt, sunt aici în calitate de pacient.

Acestea erau singurele cuvinte care ar fi putut să o facă să se întoarcă.

– A, da? Eşti bolnav?

– Josh mi-a zis să mă întorc peste zece zile să-mi scoată firele, spuse el arătând spre plasturele de pe frunte.

Josh? Se tutuia cu doctorul Scott?

– Doctorul Scott a fost chemat la Seattle. Expirând prelung, adăugă: Dar dacă a lăsat instrucţiuni, pot eu să-ţi scot firele.

Mama ei şi Camilla continuau să-i privească. Li se alăturaseră şi alţi angajaţi, care aparent nu aveau nimic mai bun de făcut decât să tragă cu urechea la discuţia dintre Mallory şi Misteriosul Tip Drăguţ. Ar fi pus rămăşag că *această* apariţie a Tipului Drăguţ avea să fie consemnată pe pagina de Facebook înainte de sfârşitul turei.

Dar nu putea să facă nimic în această privinţă.

– Hai s-o facem odată.

– O să mă doară?

Mallory se uită la Ty, la trupul lui masiv şi solid, la felul în care şchiopăta foarte uşor cu piciorul stâng, apoi îl privi în ochi. Unde văzu o expresie amuzată.

O tachina.

Ei bine, în regulă. Era capabilă să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

– Ceva îmi spune că o să rezişti.

capitolul 8

Eva a părăsit Grădina Edenului pentru ciocolată.

După ce Ty se aşează pe un pat din sala de pansamente, Mallory trase o draperie pentru a-i asigura intimitatea.

În armată, Ty învăţase tactici defensive şi modalităţi de disimulare. Cum excelase la amândouă, îi venea foarte uşor să-şi ascundă emoţiile, mai ales că nu prea găsise loc de emoţii în zonele de conflict din Lumea a Treia unde lucrase. Devenise cu mult timp în urmă un maestru desăvârşit al expresiilor indescifrabile şi era capabil

să le utilizeze ca pe un instrument valoros. O făcea din reflex, cel puţin până s-o cunoască pe Mallory.

În prezenţa ei părea să-şi piardă toate aptitudinile îndelung exersate. Ca acum, de exemplu: deşi se simţise uşurat să o vadă, se chinuia din răsputeri să-i ascundă acest lucru.

– Mă întorc imediat.

Fără să-i arunce o privire, Mallory ieşi din sală.

Ceea ce era corect. Şi el o abandonase în seara licitaţiei, aşteptându-se să n-o mai vadă niciodată. Într-un colţ al sufletului totuşi, sperase că avea s-o reîntâlnească.

Probabil că era o asistentă foarte bună. În noaptea furtunii se descurcase perfect, reuşind să-şi păstreze calmul şi sângele-rece într-o situaţie de urgenţă.

Nu la fel reacţionase în seara licitaţiei, în braţele lui. Atunci fusese lacomă, exact opusul unei femei calme şi cu sânge-rece.

Acum reintrase în pielea persoanei stăpâne pe ea însăşi. Arăta drăguţ în halatul medical roz, cu o inimioară roşie brodată pe buzunarul din dreptul sânului stâng.

Lui Ty îi plăcea în mod special aerul de autoritate pe care îl afişa. Pe toţi dracii, îi plăcea totul la ea, inclusiv gustul. Da, era delicioasă. Aşa se şi explica prezenţa lui acolo, pentru că, evident, ar fi fost în stare să-şi scoată şi singur blestematele de fire.

Dintr-odată auzi un geamăt discret de teamă şi durere. Ty se ridică, reacţionând instinctiv la sunet, cum nu o mai făcuse de patru ani. Patru ani în care ignorase chemările în ajutor.

Închise ochii când auzi un nou geamăt. Dumnezeule, ce bine ar fi făcut dacă ar fi stat acasă! În cele din urmă, neputând să se abţină, scoase capul de după draperie. În patul de alături se afla un bărbat cu mască de oxigen, perfuzii şi tub de drenaj. Avea puţin peste patruzeci de ani, mirosea ca o fabrică de bere şi fie nu mai făcuse duş de o săptămână, fie se tăvălise în gunoi. Părul cenuşiu, cu smocuri lipsă, părea să nu fi cunoscut niciodată pieptănul. Un vagabond, se gândi Ty.

– Eşti bine? Ai nevoie de asistentă?

Bărbatul clătină din cap, dar continuă să geamă, fluturând haotic din mâna liberă. Pupilele îi erau dilatate, probabil sub efectul unui drog.

Ty se duse lângă patul lui să arunce o privire spre perfuzie. Îl hidratau, ceea ce era bine. Îi luă mâna şi o strânse uşor.

- Ce se petrece?

- Stomacul. Mă doare.

Hainele bărbatului erau murdare şi zdrenţuite, lăsând la iveală un tatuaj ce reprezenta un trident. Ty simţi că i se redeschidea o rană profundă.

- Militar?

- Forţele terestre, îngăimă celălalt cu limba împleticită.

Ty dădu din cap. Poate i-ar fi întors spatele, dar bărbatul stătea agăţat de mâna lui ca de un colac de salvare, aşa că, fără să-i dea drumul, se aşeză pe taburet.

- Eu am fost în Marină, se auzi spunând. Nu menţionă că făcuse parte din forţele speciale; nu o făcea niciodată. Nu că n-ar fi fost mândru de activitatea lui, dar în general evita să răspundă la orice fel de întrebări. Şi *mereu* i se puneau întrebări. M-am retras de câtva timp, preciză el după câteva clipe.

- Nu te poţi retrage niciodată, mormăi suferindul. Ar trebui să ne plătească pentru nopţile lungi în care suntem chinuiţi de coşmaruri. Tăcu o vreme, adunându-şi gândurile, ceea ce părea să necesite un efort considerabil. Ty ar fi vrut să-i spună să nu încerce prea tare, dar bărbatul vorbi din nou: Şi ar trebui să ni se dea şi soldă de război suplimentară pentru halul în care ne-au nenorocit vieţile.

Era o idee pe care Ty ar fi susţinut-o. Privindu-l pe necunoscutul pe jumătate adormit, simţi cum îl năpădea greaţa. Greaţă până în adâncul măruntaielor. Greaţă până în străfundurile sufletului. Da, în mod cert venirea la spital fusese o idee proastă. Era absolut *ultima* dată când mai permitea ca raţiunea să-i fie înfrântă de dorinţa sexuală.

- Încă mă gândesc la ei, murmură bărbatul în tăcerea care se lăsase.

Ah, pe toți dracii! Ty nu avu nevoie să ceară lămuriri. Știa. Toți morții aceia. Înghiți un nod uriaș și dădu din cap. Necunoscutul îl fixa cu ochii lui sticloși, dar părea lucid.

- Câți au fost pentru tine?

- Patru, șopti Ty închizând ochii.

Dar fuseseră și alții. *Mult* prea mulți.

- Poftim, zise celălalt cu un oftat de compasiune. Ridică o mână tremurătoare și o strecură sub cămașă, de unde scoase o sticlă plată. Asta ajută.

Exact în clipa aceea, perdeaua se dădu la o parte.

- Te simți mai bine, Ryan? Când acesta, prins în flagrant delict cu sticla în mână, încuviință abătut, Mallory îi spuse: Ce-ar fi să păstrez eu asta, bine?

Desprinse blând sticla dintre degetele bolnavului, confiscând-o fără alte explicații.

Ty nu știa la ce se așteptase din partea ei. O reacție iritată, poate, sau vreun semn că îi displăcea sarcina de a se ocupa de un bărbat ajuns în spital din cauza unei suferințe pe care în mod evident și-o provocase singur. Dar ea își trecu o mână peste brațul lui într-un gest de alinare, fără a se feri să-l atingă.

Era mai mult decât simțul datoriei, își spuse Ty. Mult mai mult. Mallory nutrea o empatie profundă față de semenii ei.

- Am sunat-o pe fiica ta, îi zise lui Ryan. Ajunge în zece minute. O să așteptăm ca perfuzia să-și facă efectul, să-ți refacă rezervele de minerale, potasiu, sodiu și alte bunătăți. Ai să te simți mai bine în curând.

Verifică firele care îl conectau la aparatul de monitorizare și avu grijă să-i ofere confortul unui contact fizic înainte să ridice privirea spre Ty și să-i facă semn din cap să o urmeze.

- O să fie bine? întrebă el în șoaptă.

- Imediat ce se trezește din beție.

- A consumat și altceva pe lângă alcool.

- Da.

- Are un acoperiș deasupra capului?

Mallory îl studie din cap până în picioare.

- Interesant că pui atâtea întrebări.

- Are, sau nu?

- Îmi pare rău, dar știi că nu pot discuta despre asta, oftă ea. Pot să-ți spun că situația lui e în curs de rezolvare. Asta te ajută?

Da. Nu. Ty habar nu avea de unde apăruse blestematul de nod cât o minge de fotbal care i se pusese în gât, nici de ce inima îi bubuia. Sau de ce nu putea să renunțe la subiectul acela.

- E veteran. Are coșmaruri. E...

- Știu. Mallory întinse o mână să-l atingă, alinându-l la fel cum o făcuse și cu Ryan. Și, după cum ziceam, situația lui e în curs de rezolvare. Cu o licărire de admirație în ochi, adăugă: Nu oricine ar fi făcut asta, să știi. Să țină de mână un vagabond pentru a-l ajuta să se simtă mai bine.

- Eu nu sunt oricine.

- Ba bine că nu. În acel moment, telefonul de la șoldul ei vibră. Se uită la ecran și expiră zgomotos. Așteaptă-mă, îi spuse, arătând spre rezerva lui. Mă întorc imediat.

Apoi o luă spre biroul de recepție.

În fața lui Ty se afla un alt pat. Draperia din jurul acestuia era închisă, dar brusc fu trasă la o parte de asistenta care vorbea cu pacientul.

- Schimbați-vă în halatul de spital, iar eu am să merg să-l anunț pe doctorul dumneavoastră.

Era limpede că omul venise pe propriile picioare, dar nu arăta prea bine. Era un tip masiv, în jur de treizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-o salopetă murdară purtând sigla Departamentului de Utilități Publice. După toate probabilitățile, plecase direct de la locul de muncă.

Dintr-odată, sub ochii lui Ty, bărbatul icni, încleștându-și mâinile pe piept.

„Of, Dumnezeule", bombăni Ty în gând. Ce naiba căuta acolo? Ar fi trebuit să plece. În schimb se trezi proiectat înapoi în timp, pe munte, mijind ochii spre mingea de foc orbitoare care era tot ce mai rămăsese din avionul lor. Așezat pe stâncă, îl ținea în brațe pe Trevor, încercând să nu se uite la pieptul lui zdrobit.

La multe mii de kilometri distanță și patru ani mai târziu, bărbatul de vizavi gemu și scăpă halatul pe care

îl ținea în mâini, apoi alunecă pe podea, dându-și ochii peste cap.

Deși instinctele îl îndemnau să fugă la bărbatul căzut și să-l ajute, Ty făcu un pas în spate, moment în care se ciocni de un cărucior cu materiale medicale. Se clătină, simțindu-și picioarele moi ca două spaghete fierte prea mult.

În secunda următoare, încăperea fu invadată de personalul spitalului.

- E în stop, țipă cineva.

Și astfel începu cursa pentru a-i salva viața. Cineva îl trase pe Ty deoparte și îl împinse înapoi în rezerva lui, unde aşteptă fără a-și putea da seama dacă trecuseră cinci minute sau o oră.

Sau o viață întreagă.

În cele din urmă apăru Mallory. Când îl găsi încă stând în picioare, îi aruncă o privire tăioasă.

- Îmi pare rău pentru asta. Ești bine?

- Ce face tipul? A... ?

- O să scape. Dar tu stai jos. După cum arăți, ți-ar prinde bine. Cum el nu schiță nici un gest, Mallory repetă pe un ton mai ferm: Stai jos.

Ty se aşeză, însă pe taburet. Patul era pentru pacienți, iar el nu era pacient. Era un idiot nenorocit, dar nu era pacient.

- Nu prea te dai în vânt după spitale, nu? îl întrebă Mallory ironic.

- Nu.

- Din cauza experiențelor personale? sugeră ea în timp ce se spăla temeinic pe mâini.

Ty nu-i răspunse; nu era pregătit să-i răspundă. Nepărând deranjată de acest lucru, Mallory își trase o pereche de mănuși de latex, apoi deschise câteva sertare.

- Ți se face rău ușor?

El nu-i răspunse nici de data asta, în mare măsură pentru că trecuse doar o zi de când îi oferise un „Nu" apăsat. Însă ceea ce i se întâmplase mai devreme pe coridor demonstra exact contrariul.

Existase o vreme când nimic nu-l afecta, dar acest lucru nu mai era valabil. Mallory reprezenta exemplul concret. Ea îl afecta, şi încă de o manieră şocantă.

Clipi surprins când Mallory scoase un ac mare şi ameninţător, însă ea zâmbi şi lăsă acul jos, dându-i de înţeles că nu făcuse decât să-l tachineze pentru a mai înviora atmosfera.

Auzi un hohot de râs ieşind cu un huruit din pieptul lui. Nişte muşchi pe care nu-i mai folosise de mult se încordară când spuse zâmbind:

- Presupun că am meritat-o.

- Presupun că da. După ce aşeză pe o tavă materialele necesare, Mallory se apropie de el şi se trânti pe pat cu un suspin istovit. Dacă tu nu vrei să stai jos aici, eu a naibii să fiu dacă refuz.

Ty îşi dădu seama că zâmbetul i se lărgise.

- Eşti obosită?

- Am depăşit stadiul de oboseală acum vreo trei ore, spuse ea în timp ce înmuia o bucată de tifon în spirt medicinal.

- Deci eşti asistentă medicală.

- Da. Chiar ieri mi-am cumpărat diploma de pe internet.

Tamponă rana de deasupra sprâncenei lui, apoi deschise o trusă de sutură pe care Ty o recunoscu imediat, la câţi camarazi peticise în cursul operaţiunilor.

- Stai liniştit, spuse ea luând o pensetă. Am văzut o dată un tip făcând treaba asta. Când el o prinse de încheietură, blocându-i mişcarea, preciză: Glumesc.

- O, ştiu. Doar că nu vreau să te apuce râsul în timp ce lucrezi cu chestia aia în apropiere de ochiul meu.

- De fapt, nu sunt tocmai amuzată în clipa de faţă.

- Atunci cum eşti?

- Jenată, recunoscu ea după o scurtă ezitare.

Cuvintele ei îl blocară. Jena era ultimul sentiment pe care şi-ar fi dorit să i-l provoace.

- Nu te simţi jenată. Alege altceva, *orice* altceva.

- De exemplu?

- Furioasă. Furioasă ar fi mai bine.

– Vrei să fiu furioasă pe tine? întrebă Mallory, părând derutată. De ce? Singură am zis că vreau să mă bucur de momentul prezent, îţi aminteşti?

Da, îşi amintea. Îi plăcuse la nebunie.

– Şi mi-am dorit o chestie fără urmări, adăugă ea. Fără obligaţii.

– Şi atunci de ce să te simţi jenată? Cum ea se mulţumi să ofteze, Ty insistă: Spune-mi.

– Pentru că nu am mai făcut asta niciodată. Sex fără implicare emoţională, îi explică ea coborând vocea. Iar acum... mă gândesc că ar fi trebuit să cer o chestie cu repetiţie.

Replica ei îl lăsă mut, aşa că Mallory hotărî că era mai bine să schimbe subiectul şi se aplecă să studieze mai îndeaproape sutura.

– Doctorul Scott a făcut o adevărată operă de artă. Probabil vei rămâne cu o cicatrice fină, dar asta n-ar trebui să fie o problemă. Femeilor le plac astfel de chestii, şi oricum, după toate aparenţele, se dau peste cap ca să ajungă în patul tău.

Ty îşi trecu degetul mare peste încheietura ei ca să-i simtă pulsul.

– Tu nu te-ai dat peste cap.

– A, nu?

– Dacă ai făcut-o, se cheamă că ne-am dat amândoi peste cap.

O urmări cum făcea eforturi să accepte acest lucru. În cele din urmă, Mallory îşi smulse mâna dintre degetele lui şi spuse:

– Ei bine, câtă vreme am făcut-o amândoi...

Buna dispoziţie îi revenise în glas, ceea ce însemna că era miloasă, amuzantă şi puternică. Calităţile lui favorite la o femeie.

Însă nu era în căutarea unei femei. Nu îşi dorea decât să se întoarcă în lumea lui, acolo unde se simţea cel mai bine.

Mallory folosi penseta pentru a prinde un fir, apoi îl tăie cu foarfeca.

– Un pic o să te usture acum, îl avertiză ea înainte de a scoate firul. Deci cu ce ziceai că te ocupi?

O, era bună, se gândi Ty. Foarte bună.

- N-am zis nimic.

Ea mai scoase un fir, apoi îl fixă cu o privire fermă.

Avea niște ochi fantastici. În cea mai mare parte ciocolatii, dar și cu pete minuscule de auriu. Și o minte ageră care îl stârnea chiar mai mult decât trupul ei minion și sexy.

O femeie vârî capul pe după draperie. Era aceeași tânără entuziastă care-l întâmpinase la recepție.

- Ai nevoie de ajutor? o întrebă aceasta pe Mallory, cu ochii la Ty.

- Nu. Mă descurc.

Tinerei îi căzu fața, dar plecă fără a mai spune nimic.

Două secunde mai târziu apăru o altă asistentă. Ty o recunoscu drept mama lui Mallory, pentru că o văzuse în seara licitației.

- Avem un nou pacient, îi spuse lui Mallory, aruncându-i o privire lui Ty.

- E rândul tău.

- Mal! se răsti încruntată nou-venita.

- Mamă!

Femeia trase smucit de perdea, lăsându-i singuri.

- Urăște când o strig „mamă".

- Lucrezi cu mama ta! Întrucât Mallory decise să-i urmeze exemplul și să nu răspundă, Ty încercă marea cu degetul, lucru care nu-i stătea în fire: Părea iritată.

- O, chiar e.

Ty nu simți aproape nimic atunci când îi scoase alt fir. Avea mâini îndemânatice, după cum avusese ocazia să constate.

- Din cauza mea?

- Ei, de ce ai crede așa ceva? Pentru că am plecat de la gala pe care o organizasem ca să fac sex în pod cu un bărbat practic necunoscut?

- Sex cu adevărat grozav, o corectă el. Când ea îi aruncă o privire piezișă, adăugă: Imaginează-ți ce-am putea să facem dacă am avea la dispoziție un pat.

Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs scurt.

Ty o urmărea fascinat. Ar fi trebuit să fie o simplă femeie, o asistentă drăguță dintr-un orășel al cărui nume

avea să-l uite în curând. Se temea însă că lucrurile aveau să evolueze altfel.

– Hei, Mal. O tânără vârî capul pe după draperie. Ai nevoie de ceva?

– *Nu!*

– Vai, făcu aceasta insultată. În regulă, nu-i cazul să-mi dai în cap.

– Sora mea, explică Mallory când draperia se trase la loc. Aruncă în chiuvetă instrumentele și, rămânând cu spatele la el, îl întrebă: Cum rămâne cu piciorul tău?

– Ce-i cu el?

– Și piciorul trebuie examinat?

– Nu.

Mallory se întoarse să îl privească fără un cuvânt, dar cu o expresie plină de speranță.

– Nu poți folosi chestia cu tăcerea împotriva mea. Eu am inventat-o, îi spuse Ty zâmbind.

– Care chestie cu tăcerea? întrebă ea nevinovată.

– Știi care, aia când nu mai spui absolut nimic, iar eu ar trebui să mă simt obligat să umplu tăcerea dezvăluindu-ți toate secretele mele.

– Deci recunoști că ai secrete, zise ea încântată.

– Multe, replică el sec.

Zâmbetul ei păli.

– Ești logodit. Sau, mai grav, însurat. Ai zece copii. O, Doamne, spune-mi că n-ai copii.

– Nu. Și nici nu sunt logodit sau însurat. Nu sunt... nimic.

Mallory îl studie câteva clipe, apoi spuse:

– Unele secrete sunt otrăvitoare dacă încerci să le ții în tine. Știi asta, nu? Unele secrete trebuie să fie împărtășite înainte să te macine pe dinăuntru.

Poate, dar nu și al lui. În scurt timp urma să dispară pentru totdeauna, întorcându-se la o existență alertă și periculoasă care avea să sfârșească prin a-l ucide, probabil. Ea, pe de altă parte, avea să-și găsească pe cineva cu care să-și împartă viața, alături de care să îmbătrânească.

– Te uiți prea mult la Oprah.

– Da, sigur.

Fără să pară jignită, își scoase mănușile și le aruncă la gunoi.

- Toată familia ta lucrează aici?

Ty își trecu un deget peste tăietura care începuse să se vindece și constată că Mallory lucrase bine.

- Doar mama, sora mea și eu. Iar eu lucrez și la Clinica de Servicii Medicale.

- Nici nu știam că există așa ceva aici.

- Ei bine, nu există. Nu încă. Dar dacă obținem aprobarea consiliului local la ședința de mâine-seară, o vom deschide pentru o perioadă de probă în weekendul acesta.

- E necesară într-un orășel atât de mic?

- Spitalul deservește întregul district, nu doar Lucky Harbor, și necesitățile sunt enorme. Avem un număr foarte mare de sarcini la adolescente, iar consumul de droguri e și el în creștere. La fel și cazurile de maltratare și numărul persoanelor fără adăpost. Vom asigura servicii de consiliere și sprijin și programe educaționale. În plus, în fiecare sâmbătă li se vor oferi servicii medicale celor care nu și le pot permite.

Vorbea cu atâta înverșunare, încât Ty simți o tresărire dureroasă în inimă. Le-ar fi prins bine un om atât de pasional și în domeniul lui de activitate, își spuse el. Spera sincer ca Mallory să nu trăiască vreuna dintre ororile care se produceau în lumea largă și să nu-și piardă compasiunea în favoarea unui cinism blazat.

- Ce determină o femeie ca tine să se implice în așa ceva?

- Ce vrei să spui?

- De regulă, în spatele unei astfel de acțiuni se află o cauză personală. Care e a ta?

Ea îi întoarse spatele, făcându-și din nou de lucru cu spălatul pe mâini.

- Ah, chicoti el. Deci nu sunt singurul care are secrete.

La aceste cuvinte, Mallory se răsuci și îl străpunse cu privirea.

- Uite cum facem. Am să-ți răspund la câte o întrebare pentru fiecare întrebare de-a mea la care răspunzi tu.

Ty știa că nu ar fi fost o idee bună. Chiar dacă o tratase ca pe o aventură de-o noapte, Mallory era diferită.

Aparent era o tânără drăguță, dulce și inocentă, dar dincolo de acel zâmbet inofensiv se ascundea o putere enormă. L-ar fi putut face să-și mărturisească păcatele cu o singură atingere caldă.

– Da, conchise ea peste câteva clipe. M-am gândit eu că ar fi prea mult pentru tine.

Chiar era. Mult prea mult. Urma să plece... Pe negândite, o întrebă:

– La ce oră termini?

Tresări surprinsă. Ca să fie sincer, și el era surprins de turnura pe care o luau lucrurile.

– La șapte.

– Vin să te iau.

– Nu. Știi cheiul?

– Sigur.

– Ne întâlnim acolo. În fața roții mari.

Nu avea încredere în el. Deșteaptă femeie!

– În regulă, spuse Ty. În fața roții mari.

– De unde știu că n-o să uiți și de *această* întâlnire?

O întâlnire. Dumnezeule, era o nebunie deplină! Dar o singură privire în ochii superbi îi fu de ajuns ca să-și alunge mustrările de conștiință.

– Pentru că de data asta sunt în deplinătatea facultăților mele mentale, replică el.

În mod clar, nu era.

capitolul 9

Stresul nu ar fi atât de greu de suportat dacă ar fi învelit în ciocolată.

Mallory abia urcase în mașină, la sfârșitul programului, când telefonul îi sună afișându-i un număr pe care nu-l cunoștea.

– A venit la spital să te vadă? se interesă Amy fără nici o introducere.

Mallory nu se obosi să o întrebe de unde știa că Ty fusese la spital mai devreme. Probabil informația fusese făcută publică sub forma unui buletin emis de poliție.

– Al cui mobil e ăsta?

– L-am găsit pur şi simplu în local. Să nu-i spui lui Jan; are obiceiul să păstreze pentru ea toate telefoanele rătăcite.

– Amy! Nu poţi să foloseşti pur şi simplu telefonul altcuiva.

– Încă un motiv pentru care ai nevoie de lecţii de Fată Rea, pufni Amy. În regulă, dăm startul aici şi acum unei întâlniri neprogramate a Dependentelor de Ciocolată, pentru că eşti în criză.

– Ba nu sunt.

– Lecţia numărul unu, continuă Amy fără s-o asculte. Exploatează *întotdeauna* o situaţie în avantajul tău.

– *Asta* e lecţia numărul unu? Care este lecţia numărul doi?

– Lecţia numărul doi e să nu laşi ca isprăvile tale să ajungă de pomină pe Facebook. Greşeală de începătoare, Mal.

– Ai şi vreun sfat care să fie efectiv util? oftă Mallory.

– Da. Se auziră câteva şoapte înăbuşite, apoi Amy reveni la telefon. Este şi Grace aici. Avea nevoie de o negresă mare şi caldă după ce toată ziua a umblat de colo, colo în căutarea unei slujbe. Ea zice că lecţia numărul trei e să înţelegi că pentru bărbaţi aspectele vizuale sunt cele mai importante. Are dreptate. Poartă întotdeauna încălţăminte de Fată Rea şi bikini de Fată Rea. Astea creează atmosferă.

Partea legată de bikini nu necesita explicaţii.

– Încălţăminte de Fată Rea? *Tu* porţi bocanci cu bombeu metalic.

Se auziră din nou şoapte înăbuşite cât timp cele două se sfătuiau pe această temă.

– În regulă, reveni Amy. Grace consideră că totul ţine de cum gândeşti. Eu sunt genul care striveşte rahat sub călcâie, deci mie bocancii mi se potrivesc. Tu eşti... mai blândă. Tu ai nevoie de pantofi cu toc. Cu barete. Ceva sexy.

Gândul de a-şi pune încălţări cu toc după ce alergase toată ziua prin spital o făcu să geamă. Apoi îşi aminti

ce simțise când Ty își pusese mâinile pe gleznele ei și îi scosese sandalele. Îi plăcuse la nebunie acel moment.

– Singura mea pereche cu toc mă jenează.

– Ia-ți alta. Lecția numărul patru, spuse Amy. Pune mâna pe mobilul lui și verifică-i lista de contacte.

– Nu am de gând să-i iau la puricat lista de contacte! După o clipă de gândire, Mallory întrebă: Și ce anume ar trebui să caut, oricum?

– Orice contact de genul „Furnizorul meu de droguri". În momentul ăla o ștergi cu viteza luminii.

Mallory clipi nedumerită.

– Tipul care și-a uitat telefonul la Eat Me are un contact trecut sub numele de „Furnizorul meu de droguri"?

– Și un altul intitulat „Nebuna de fostă nevastă". Ah, și „Mami". Amy oftă. *Nu* e genul pe care să ți-l dorești pe termen lung.

Grace se apropie de microfon și, cu gura plină, spuse:

– Va trebui ca la următoarea întâlnire să te prezinți în persoană, Mallory. Negresa asta e demnă de-un orgasm.

I-ar fi prins bine o negresă demnă de un orgasm.

– Vorbiți pe rând acum.

– Ei bine, Grace aici de față a fost refuzată de toate firmele la care și-a încercat norocul, de la granița canadiană până în San Diego, spuse Amy. Așa că mă gândesc să-i torn un păhărel de tărie care să-i acompanieze negresa. Între timp am sunat-o pe Tara la pensiune. N-are nimic împotrivă să-i ofere reducerea pentru localnici ca să poată rămâne aici la un cost mic, având în vedere că deja e localnică. Cât despre mine, nimic nu s-a schimbat. Aștept să se încălzească vremea înainte să mișc ceva în front.

– În ce front să miști ceva? se interesă Mallory.

– În frontul vieții. Până atunci, ne concentrăm asupra ta. Tu ești în cea mai nasoală situație, așa că pare cea mai logică alegere. Ia-ți niște pantofi de fată rea.

Mallory închise și porni mașina. Ajunsă pe chei, se opri o clipă să respire aerul sărat al oceanului, lăsând ca zgomotul valurilor ce se izbeau de țărm să-i aline nervii agitați. Apoi trecu în revistă afișele lipite pe zid – unul anunța o piesă de teatru pusă în scenă de liceeni, altul

un festival de muzică, dar ceea ce îi captă atenţia fu posterul care anunţa întâlnirea lunară a Cetăţenilor Implicaţi.

Acela era evenimentul la care Bill Lawson avea să facă o prezentare a Clinicii de Servicii Medicale şi să sondeze reacţia localnicilor.

Între timp pe ea o aştepta o altă întâlnire, una mult mai palpitantă, judecând după ritmul ei cardiac. Se schimbase într-o rochie de vară pe care o împrumutase din dulapul lui Tammy de la spital. Tammy avea haine mai şic, deoarece soţul ei, paznic la mall, îi asigura reduceri de preţ substanţiale.

În drum spre roata mare, îşi studie rapid ţinuta. Se declară mulţumită, deşi sandalele ei de plimbare nu se ridicau nici pe departe la standardele unei Fete Rele. Data viitoare.

Seara era caldă şi umedă, iar valurile se loveau blând de pilonii debarcaderului. Planşeul se cutremura vag sub mişcarea de du-te vino a fluxului, reflectând fidel starea ei de spirit oscilantă.

„N-o să te culci din nou cu el", îşi spuse ferm. „Aia a fost o chestie de o singură noapte. Ai venit doar pentru că eşti curioasă în privinţa lui."

Şi pentru că arătase foarte sexy în dimineaţa aceea la spital. Fir-ar să fie, avea o problemă. O problemă mare, ca a fluturelui atras de flacără. Cum era posibil? Despărţirea lor în seara licitaţiei fusese... pripită. Deşi *nimic* din ceea ce se petrecuse înainte de acel moment nu i se păruse pripit. Nu, totul fusese fantastic.

Se opri la intrarea în parcul de distracţii, simţind un fior pe ceafă. Când se răsuci lent pe călcâie, văzu că Ty o privea.

Stătea sprijinit de balustrada cheiului cu un aer nonşalant despre care ştiau amândoi că era studiat. Părul îi era ciufulit, ca şi cum şi-ar fi tot trecut degetele prin el. Bărbia îi era umbrită de un început de barbă, iar gura fermă şi senzuală nu zâmbea. Pe lângă cicatricea de deasupra sprâncenei, ochelarii de soare cu efect de oglindă contribuiau la aspectul general de golan.

Purta pantaloni de camuflaj şi un tricou de culoare închisă care i se mula peste pieptul lat, dar îi stătea

larg peste abdomen. Arăta mare, dur, solid şi al naibii de periculos.

Iar în seara aceea era al ei. Al ei.

Poate că nu fusese o manevră foarte deşteaptă, dar dacă voia să-şi deschidă aripile nu era cazul să-şi păstreze cu orice preţ capul pe umeri. Important era... să existe. Să trăiască. *Să simtă.*

Iar bărbatul acesta o făcea să simtă uimitor de multe lucruri. Într-un timp atât de scurt o făcuse să se simtă curioasă, iritată, frustrată şi, peste toate, excitată.

Stare pe care o trăia, la drept vorbind, chiar în momentul acela. Îi venea să-i împingă în sus tricoul şi să-l lingă de la mărul lui Adam până la ombilic.

Şi mai jos.

Ty îşi împinse ochelarii de soare pe creştet, iar ochii lui verzi se aţintiră într-ai ei. Mallory ştia că nu-i putea citi gândurile, dar oricum se îmbujoră din cauza fanteziilor pe care tocmai le nutrise.

Veni spre ea mişcându-şi fluid toţi acei muşchi, fără cel mai mic efort conştient. Habar nu avea la ce se aşteptase, dar în nici un caz ca el să o prindă de mână şi să o tragă la adăpost de privirile curioşilor, între o magazie şi parapetul cheiului.

– Ce... ce faci?

El nu-i răspunse. O luă în braţe, ridicând-o pe vârfuri, şi îi acoperi gura cu a lui.

Mallory îşi scăpă geanta, care căzu cu o bufnitură pe jos, şi îşi strecură degetele în părul lui. Când limba lui alunecă peste a ei, îşi simţi toate oasele topindu-se.

Apoi, înainte să apuce să se dezmeticească, sărutul se sfârşi. Se clătină nesigură pe picioare, clipind pentru a-şi limpezi vederea.

– Ce-a fost *asta?*

– Mi-am pierdut capul, zise el culegându-i poşeta de pe caldarâm. Ai darul de a-mi distrage atenţia.

– Şi tu nu?

– Am putea rezolva asta, replică Ty cu o licărire pătimaşă în ochi.

– Nici vorbă. Ziceai că nu eşti o opţiune pe termen lung. Ziceai că nu eşti nici măcar pe termen scurt.

– Dar sunt pe lista ta. Lista ta de Tipi Defecți.

– Ei, în legătură cu asta... Am rearanjat ordinea candidaților pe listă.

Era o minciună sfruntată. Nu rearanjase lista. El *era* lista.

– Mi-a luat-o înainte tipul ăla de la magazinul de amenajări interioare, cum l-o fi chemând? o întrebă el arcuindu-și o sprânceană. Cel care și-o trage cu oricine are țâțe?

– Poate.

– Am fost azi pe la magazinul lui. Anderson era acolo, flirtând cu o tinerică drăguță. Aplecându-se, Ty își lipi gura de urechea ei și șopti: Pe Anderson poți să-l ștergi de pe listă.

O, nu! Doar nu îndrăznea să-i spună ce să facă?

– Sunt...

El o lipi de balustradă și o sărută din nou. Aparent, nu era interesat să o asculte. N-ar fi fost o problemă, pentru că își uitase și propriul nume, darămite cele de pe lista ei! Era cu limba în gura lui, cu mâinile în părul lui mătăsos și cu sânii zdrobiți de pieptul lui tare și cald. S-ar fi cățărat în el dacă ar fi putut.

„Ai venit aici ca să-i pui întrebări."

Într-un efort de a se întoarce la planul inițial, își strânse coapsele, însă genunchiul lui se împinse blând între ele. Dumnezeule! Atingerea lui era atât de... *plăcută*. Apelând la o rezervă de voință pe care nici nu știa că o avea, se împinse cu mâinile în pieptul lui. Preț de o fracțiune de secundă, Ty nu se clinti; în cele din urmă se dădu încet înapoi, studiind-o cu ochii lui somnoroși și sexy.

– În regulă, spuse ea șovăitor. Hai să încercăm ceva ce *nu* o să ducă la o a doua rundă de sex într-un loc public. Fără să se lase intimidată de expresia lui indescifrabilă, începu interogatoriul: Cu ce te ocupi ca profesie? Ești militar?

Asta îi sugerase felul în care se purta: calm, sigur pe el, părând pregătit pentru orice și înzestrat cu un stoicism profund. Fără a mai pomeni de empatia pe care i-o arătase lui Ryan la spital.

Ty lăsă să-i scape un hohot răguşit de râs.

- Deci o s-o luăm încetişor.

- Da. Se bucură să-i vadă zâmbetul. Tu nu ştii asta despre mine, dar am tendinţa să mă arunc cu capul înainte.

- Am observat, spuse Ty sugerându-i din priviri că ştia despre ea şi alte lucruri, care o făcură să roşească. În momentul de faţă restaurez câteva maşini.

Ceea ce nu îi răspundea prea exact la întrebare, ba chiar îi stârnea alte întrebări.

- Deci eşti mecanic?

- Cât timp sunt aici, în Lucky Harbor.

- Dar...

- E rândul meu. Noaptea trecută. De ce tocmai eu?

Se foi stingheră, deşi întrebarea era justificată. Ty ştia deja că partida de sex din seara aceea fusese o premieră pentru ea, dar ceea ce nu ştia, nu *avea* cum să ştie, era că Mallory n-ar fi fost în stare s-o facă dacă n-ar fi simţit ceva faţă de el. Ce nebunie! În definitiv, abia dacă se cunoşteau.

- După cum ziceam, trecuse multă vreme.

- Deci am fost la îndemână?

- Ei bine, Anderson avea deja parteneră, aşa că... Izbucni în râs la mârâitul lui de protest, apoi, pe un ton serios, continuă: Nu ştiu exact. Atâta că... Păi... Am simţit că există o legătură între noi.

- Nu e de dorit să simţi asta, o mustră el.

- Nu, nici nu vreau. Dar o simt. Şi mai e ceva.

- Toată treaba cum că ai fi plictisită şi agitată?

Deci auzise şi întreaga conversaţie cu mama ei. Individul avea nişte abilităţi de spionaj impresionante.

- M-ai folosit ca să te calmezi, spuse el încet.

- Da. Îmi pare rău.

- Mallory, poţi să te foloseşti de mine oricând doreşti.

- Dar ai spus că e o chestie fără repetiţie, îi aminti ea.

- De fapt, *tu* ai spus asta. Iar planurile se mai schimbă. Aparent nu te-ai săturat încă, ceea ce, după regulile mele, înseamnă că te-am lăsat nesatisfăcută. Privirea lui deveni întunecată şi fierbinte când adăugă: Va trebui să rezolvăm asta.

Mallory îşi simţi corpul reacţionând ca şi cum ar fi atins-o deja. Nu o lăsase nici pe departe nesatisfăcută. Dimpotrivă, nu fusese în viaţa ei mai satisfăcută.

– Îngheţată, şopti ea, simţindu-şi gâtul brusc foarte uscat. Cred că am nevoie de îngheţată.

El zâmbi cu subînţeles, dar nu făcu nici un comentariu.

La taraba de îngheţată, vânzătorul era micuţ pentru un tip de douăzeci şi ceva de ani şi mult prea slab, însă zâmbetul cald pe care i-l oferi lui Mallory îi distrase acesteia atenţia de la aspectul lui bolnăvicios.

– Bună, Mal. Arăţi grozav.

Lance îi oferea aceeaşi replică de fiecare dată când ajungea la Unitatea de Primiri Urgenţe. Putea fi lat pe spate, cu un picior în groapă – ceea ce, dată fiind fibroza lui chistică, se întâmpla mai frecvent decât şi-ar fi dorit oricine – şi *tot* şi-ar fi aţintit jucăuş asupra lui Mallory ochii de un albastru senin şi ar fi flirtat cu ea. Era unul dintre pacienţii ei favoriţi.

– Unde e frumoasa ta iubită? îl tachină ea, ştiind că de câteva luni ieşea cu o altă asistentă, Nancy.

O brunetă atrăgătoare scoase capul din spatele lui Lance şi zâmbi:

– E chiar aici. Bună, Mallory. Observându-l pe Ty, adăugă pe un ton glumeţ: Se pare că Lance nu e singurul care are un partener superb.

Amuzată de expresia de pe faţa lui, Mallory decise să se îndure de el şi să pună capăt scenei.

– Vreau o porţie dublă cu vanilie.

– Deci ca de obicei, spuse Lance. De ce nu încerci ceva nou? Să adaugi un strop de aluat de biscuiţi sau să faci ceva cu adevărat nebunesc şi să-ţi pui deasupra nişte drajeuri decorative?

– Nu de data asta, zise ea având mare grijă să nu-l privească pe Ty.

Făcuse deja ceva cu adevărat nebunesc, iar partenerul ei de nebunii se afla chiar acolo.

Lance o servi pe Mallory, apoi se uită la Ty, care clătină din cap. El nu dorea îngheţată.

Probabil că aşa îşi păstra forma fizică incredibilă, îşi spuse Mallory. Vârî mâna în buzunar după bani, dar Ty i-o luă înainte, plătindu-i îngheţata.

– Ţii la silueta ta feciorelnică? îl întrebă Mallory, lingând din îngheţată în timp ce mergeau.

– Silueta feciorelnică? repetă Ty cu ochii la mişcările limbii ei.

Nu avea nimic feciorelnic, absolut nimic.

– Poate eşti la dietă, spuse ea. Şi linse din nou. Te străduieşti să nu te umfli.

Ty Garrison nu avea picătură de grăsime pe tot corpul, şi o ştiau amândoi. Ceea ce avea însă era o expresie tot mai întunecată şi fierbinte, ca şi cum ar fi fost un prădător flămând, iar ea era prada lui. Gândul îi stârni o nouă furnicătură secretă.

– Crezi că mă străduiesc să nu mă umflu? întrebă el încet.

Ea întinse o mână şi îl bătu uşor pe abdomen. Palma aproape că îi sări elastic de pe muşchii puternici pe care îi întâlni acolo.

– Eu, una, nu mi-aş face griji. E ceva ce ni se întâmplă tuturor, glumi ea continuând să lingă din îngheţată. Pauza ta de la muncă are vreo legătură cu problemele de la picior?

– Da.

– Ştii, toată treaba cu bărbatul misterios nu e chiar atât de simpatică pe cât ai putea crede.

– Eu nu sunt simpatic.

– Serios!

Gura i se curbă într-un zâmbet fin când o studie pentru o clipă, ca şi cum ar fi luat o hotărâre.

– M-ai întrebat dacă sunt militar. Am fost.

– Şi acum? îl întrebă ea privindu-l atent.

– După cum ziceam, lucrez la maşini.

– Şi când nu lucrezi la maşini? Atunci ce faci?

– Lucrez într-un domeniu care se ghidează după aceleaşi principii ca mecanica. Identific o problemă şi o rezolv.

– Dar nu la maşini.

– Nu, consimţi el. Nu la maşini.

Nu era dispus să-i dezvăluie mai multe, constată ea nemulţumită.

- Şi piciorul?

- Am fost implicat într-un accident.

- Îmi pare rău, spuse ea, ghicind că nu voia să-i ofere mai multe detalii.

- Voi fi în Lucky Harbor până primesc undă verde să mă întorc la treabă. Eu şi Matt ne cunoaştem de foarte multă vreme. El mi-a aranjat o casă în care să mă recuperez.

- Şi recuperarea merge bine?

- Mă străduiesc.

Mallory se luptă cu impulsul ridicol de a-l îmbrăţişa. Ty nu şi-ar fi dorit compătimirea ei, de acest lucru era sigură.

- Piciorul îţi provoacă dureri. Iei ceva pentru asta?

- Nu.

Semn că discuţia se încheiase, o luă pe după umeri şi o conduse în sala de jocuri, unde îi întinse nişte bani tipului din prima gheretă.

- Ce faci? întrebă ea.

- Am de gând să împuşc nişte raţe. Şi tu la fel.

- Nu mă pricep să împuşc raţe.

Ty luă arma cu un gest îndelung exersat, ţinti şi trase. Nimeri fiecare raţă, distrugând întregul şir.

- Te dai mare, bombăni Mallory luând la rândul ei o puşcă. La final, când toate raţele rămaseseră în picioare, puse arma jos şi oftă: E jalnic.

Ty mai dădu nişte bani şi veni în spatele ei.

- Ia din nou puşca.

Îi corectă poziţia despărţindu-i uşor coapsele cu genunchiul, apoi îi stabiliză braţele cu ale lui. Era practic înfăşurat în jurul ei, învăluind-o din toate părţile. Dacă ar fi întors capul, Mallory şi-ar fi putut apăsa gura pe bicepsul lui. Pe bicepsul lui tare ca piatra. Era şocant cât de mult îşi dorea să o facă. Ar fi pus pariu că era mai gustos decât îngheţata ei.

Ty încremeni, apoi expiră prelung.

- Gândeşti atât de asurzitor, încât deja m-am întărit.

Se lipi de fundul ei, demonstrându-i că nu glumea.

– De unde știi la ce mă gândesc? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată de rușine. Poate mă gândeam că mai vreau o înghețată.

– Nu la asta te gândești. Împușcă rațele, Mallory.

Ghidată de el, chiar reuși să nimerească una, ceea ce îi stârni spiritul de competiție.

– Mai vreau!

Cu un rânjet, Ty mai trânti niște bani pe tejghea.

– Arată-mi ce poți.

Spre dezamăgirea ei, de data asta, el rămase câțiva pași în urmă, lăsând-o să se descurce singură.

Mai nimeri o singură rață din tot șirul, ceea ce o irită la culme.

– Cum faci să pară așa de ușor?

– Prin exercițiu. Tu ai de lucrat la concentrare.

De fapt, nu era nimic în neregulă cu puterea ei de concentrare. Se concentra fără probleme. Se concentra asupra senzațiilor pe care i le trezea trupul lui.

– Poate că nu mă interesează vânătoarea de rațe.

– Nici o problemă.

Aruncă alți câțiva dolari și nimici singur un alt șir de rațe.

– Bravo, spuse impresionat tipul din spatele tejghelei.

Ty își ridică premiul, constând într-un urs de pluș uriaș, și i-l oferi lui Mallory.

– Eroul meu, murmură ea râzând.

Strânse ursul la piept, înduioșată de gestul lui ridicol. Era paradoxal, căci nimic legat de Ty Garrison, un bărbat masiv și dur, nu ar fi trebuit s-o înduioșeze.

Mai departe o târî la standul de tras cu pistoale cu apă, unde o bătu zdravăn de trei ori la rând. Aparent, nu-și bătea capul să-i menajeze orgoliul. După ce îi îndesă în brațe trofeul, un câine de pluș, râse în hohote când o văzu chinuindu-se să care ambele animale uriașe prin sala de jocuri.

Mallory fu cuprinsă de un nou val de duioșie, dar se mustră imediat cu asprime. În nici un caz nu avea să se îndrăgostească de un tip doar pentru că îi oferise

un animal de pluş caraghios. „N-ai voie să te îndrăgosteşti de el în general", îşi aminti.

– Asta e un comportament demn de nişte adolescenţi, remarcă ea.

– Dacă am fi adolescenţi, ne-am afla în spatele sălii de jocuri, iar tu ţi-ai exprima recunoştinţa pentru animalele de pluş lăsându-mă să te pipăi puţin.

– Vrabia mălai visează, chicoti ea, însă sfârcurile i se întăriră.

Trecură la simulatorul de curse auto. Ty ţinea volanul cu o concentrare relaxată, părând s-o ignore pe Mallory. Pe de altă parte, ea era prea ocupată să se uite la el cu coada ochiului ca să fie atentă la cursă. Când din această cauză rămase considerabil în urmă, Ty rânji.

Aha, deci nu o ignora! Ca să se asigure, se lipi uşor de el.

Rânjetul lui se lăţi, dar nu-şi luă ochii de pe ecran.

– Tactica asta n-o să ţină, Mallory. O iei pe coajă.

Ba avea să ţină. Se împinse uşor în el şi îl atinse vag cu sânul pe braţ.

– Joci murdar, o avertiză Ty pe un ton deopotrivă incitant şi amuzat.

Reuşise deja să-i capteze atenţia, constată ea mulţumită. Încercă din nou manevra cu sânul pe braţul lui, rămânând cu ochii aţintiţi pe ecran. Nu observă când Ty întoarse capul, dar nu putu să nu observe când el îşi înfipse uşor dinţii în lobul urechii ei şi trase, după care se grăbi să-i aline durerea cu limba.

Genunchii începură-i să tremure şi piciorul îi alunecă de pe acceleraţie. Maşina ei se izbi de zid, în timp ce a lui Ty trecu fulgerător linia de sosire.

– Ai trişat! se plânse ea. Nu poţi...

Ty o înşfăcă, ridicând-o până ajunse cu picioarele în aer, apoi o sărută până când Mallory uită ce intenţionase să spună. Când o puse din nou jos, ar fi căzut grămadă dacă n-ar fi ţinut-o el.

– Ba tu ai început, replică el sărutând-o iarăşi.

Peste câteva minute se aşezară pe debarcader, ei doi şi cele două uriaşe animale de pluş, să mănânce câte un hotdog.

– Ce exerciţii de recuperare faci? întrebă ea.

– Înot. Îl stâlcesc în bătaie pe Matt. Luând ultima îmbucătură de hot dog, Ty se interesă: Cine e Karen?

Dacă viaţa ei ar fi fost un DVD, în momentul acela ar fi sărit şi s-ar fi oprit brusc, cu tot cu efectul sonor de rigoare.

– Am auzit-o pe mama ta pomenindu-i numele, explică el, studiindu-i atent chipul. Şi ai făcut o faţă ciudată, exact ca acum.

– Karen e sora mea. Ezită, pentru că nu îi venea niciodată uşor să o spună. A murit când eram mai mică.

O expresie de îngrijorare apăru în ochii lui, răscolindu-i emoţii pe care nu voia să le retrăiască. Din fericire, Ty nu îi oferi platitudini goale, ci îi luă mâna într-a lui şi o întrebă cu blândeţe:

– Cum?

– Supradoză.

Mâna lui era mare şi caldă şi aspră de bătături. Pe încheieturile degetelor se vedeau mai multe tăieturi în curs de vindecare, probabil de la sculele din atelierul auto.

– Câţi ani aveai?

– Şaisprezece. După o clipă de tăcere, Mallory se încumetă să-l întrebe: Tu ai pierdut vreodată pe cineva?

Ty nu răspunse imediat. Mallory întoarse capul şi descoperi că privea apa în care se reflecta lumina soarelui la apus.

– Mi-am pierdut deodată cei mai apropiaţi prieteni, spuse el într-un final. Deşi au trecut patru ani, tot groaznic e.

– În armată?

– În marină. Eram un grup de nebuni, dar nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

– Şi cei trei fraţi ai mei sunt un grup de nebuni, spuse ea. Nu sunt militari, desigur, doar... nebuni.

– Nu şi tu, remarcă el zâmbind.

– Am şi eu momentele mele. Ei bine, momentul, se corectă ea cu un oftat.

– Noi doi.

– Da.

– Tot nu mi-e clar de ce m-ai ales pe mine.

– Nici mie nu-mi sunt clare o grămadă de chestii despre mine însămi. Dar, uitându-mă în urmă, cred că mi-a plăcut senzaţia de încredere şi siguranţă deplină pe care mi-o oferi.

Ty se holbă la ea uimit, apoi izbucni în râs.

– Să ştii că greu ai fi putut găsi un tip care să-ţi ofere mai puţină siguranţă!

Era adevărat, dar, dintr-un motiv sau altul, avusese încredere în el în noaptea aceea. Avea şi acum.

– Dacă înoţi, probabil că vindecarea merge destul de bine, observă ea. Când vei primi aprobarea să te întorci la muncă?

– În curând, spuse el privind-o în ochi.

– Iar asta nu va fi în Lucky Harbor, murmură Mallory.

O ştia, dar simţise nevoia să o audă ca să nu uite că întreaga poveste nu era decât un... interludiu.

– Nu. Nu va fi în Lucky Harbor.

Dezamăgirea o străbătu ca un fulger de durere. Crezuse sincer că putea să intre în acest joc, să se mulţumească doar cu sex, dar realitatea o contrazicea fără milă. Oftând, se ridică în picioare şi rămase cu privirea aţintită asupra apei în timp ce Ty strânse resturile cinei şi le duse la coşul de gunoi din apropiere.

– Nu pot să fac asta, şopti ea.

– Ştiu.

– Vreau să o fac, dar...

– E în regulă.

Îi depuse un sărut delicat pe obraz, apoi dispăru, demonstrând pentru a doua oară că era într-adevăr Tipul ei Defect perfect.

capitolul 10

Ciocolata e mai ieftină decât o vizită la psiholog şi nu necesită programare.

Două zile mai târziu, când intră în Vets' Hall, unde se ţinea şedinţa consiliului local, Mallory fu izbită de o senzaţie de déjà-vu. Ignorând scările care duceau în pod,

se îndreptă cu paşi mari spre sala principală, care era ticsită de oameni, ca de fiecare dată. Ferească sfântul ca vreun locuitor din Lucky Harbor să rateze vreun eveniment.

Îşi găsi un scaun în spate. Peste două secunde, sora ei se trânti pe locul de alături.

– Pfui, făcu Tammy. Sunt frântă de oboseală. Se lăsă pe spătar şi îşi mişcă degetele de la picioare. Voi ăştia, doctorii şi asistentele, sunteţi nişte puturoşi, ştiai? Mi-a luat o oră să fac curat în bucătăria personalului, şi am ieşit din schimb cu zece minute peste program. Şi îmi programasem o partidă scurtă cu Zach în pauza lui de douăzeci de minute. A trebuit să-i dăm bice serios ca să terminăm la timp.

– Grozav. Chiar simţeam nevoia să aflu asta, mersi.

Mallory îi aruncă o privire surorii sale, care radia. Părea... ei bine, nu tocmai liniştită şi deloc îmblânzită, dar fără îndoială satisfăcută.

– De ce te uiţi aşa la mine? Arăt ca şi cum aş fi avut un orgasm asurzitor? Pentru că aşa a fost.

– Din nou, mersi, zise Mallory cu o strâmbătură. Mă uit la tine pentru că pari fericită. Sincer fericită.

– Cred şi eu. Pentru că Zach tocmai...

Când Mallory îşi apăsă mâinile peste urechi, Tammy rânji.

– Vai, Mal, era cât pe ce să-ţi ieşi din fire! S-ar putea crede că n-ai mai făcut sex de o veşnicie, ceea ce nu e nicidecum adevărat.

– De unde naiba ştii tu asta?

– Ei bine, nu am ştiut sigur până acum, chicoti Tammy. Cu Misteriosul Tip Drăguţ, nu-i aşa? Când? În seara licitaţiei, când ai dispărut pentru o oră şi te-ai întors cu un zâmbet de pisică mulţumită? Atunci a fost, precis!

– Am...

– Nu încerca să negi. A, şi dă-mi telefonul tău pentru o clipă.

Mallory i-l dădu, apoi o urmări tastând cu rapiditate.

– Ce faci?

– Mă asigur că nu vei putea uita numele noului tău iubit. Poftim.

Mallory se holbă la cel mai nou contact din lista ei.

- Misteriosul Tip Drăguţ, adică Ty Garrison. Dar de unde ai numărul lui?

- A lăsat pe biroul asistentelor un mesaj pentru doctorul Scott, incluzând numărul lui de mobil. Dintr-o greşeală intenţionată, l-am memorat.

- Nu poţi face asta...

- O, relaxează-te, Domnişoară Sfinţenia Întruchipată. Nu m-a văzut nimeni.

- Tammy!

- Şşşt, începe.

Tammy se răsuci spre estradă când preşedintele de şedinţă chemă publicul la ordine.

Mallory îşi roase unghiile în tot timpul cât se discută despre reintroducerea sportului şi artelor în programa şcolară, montarea de parcometre în centru şi posibilitatea ca actualul primar, Jax Cullen, să candideze pentru un nou mandat.

În cele din urmă se ajunse şi la subiectul Clinicii de Servicii Medicale. Bill Lawson prezentă elementele principale ale proiectului, apoi ceru opinia participanţilor.

Într-o clipită, două persoane se repeziră spre microfonul instalat pe culoarul din mijloc. Prima era doamna Burland:

- Sunt împotriva acestei clinici de servicii medicale şi aşa am fost de la bun început, spuse ea înşfăcându-şi bastonul într-o mână şi îndreptând spre public un deget osos de la cealaltă. O să fie plătită din banii noştri, ai contribuabililor care muncim din greu.

- De fapt, o întrerupse Bill, am primit o sponsorizare considerabilă, plus banii strânşi la licitaţie. Şi se preconizează şi alte evenimente de strângere de fonduri, inclusiv cel de la spălătoria de maşini de săptămâna viitoare. Zâmbind, explică: Mallory Quinn i-a convins pe toţi membrii consiliului de administraţie să lucreze la spălătorie timp de o zi, aşa că mă aştept să veniţi în număr cât mai mare.

Din sală izbucni un icnet colectiv de încântare. Consiliul de administraţie al spitalului reunea cele mai importante personaje din Lucky Harbor, inclusiv câţiva

tipi foarte atrăgători precum primarul, doctorul Scott şi Matt Bowers.

– Chiar şi tu, Bill? îi strigă cineva.

– Chiar şi eu, răspunse Bill. Sunt capabil să spăl maşini ca un adevărat profesionist.

Toată lumea îl ovaţionă la acele cuvinte, iar Mallory se relaxă puţin. Oamenii aveau să se îngrămădească pentru a-i vedea pe cei mai de seamă cetăţeni ai oraşului renunţând la pretenţiile asociate statutului lor social şi spălând maşini. Şi aveau să plătească regeşte pentru distracţie cât timp făceau poze şi râdeau şi arătau cu degetul.

Curiozitatea maladivă a localnicilor avea, după toate aparenţele, şi aspecte pozitive.

Din mijlocul sălii, doamna Burland bătu în microfon cu faţa schimonosită de indignare.

– Linişte! Încă n-am terminat de vorbit. Clinica va aduce *nepoftiţi* în oraşul nostru. Şi deja avem o mulţime.

Privirea ei scrută publicul cu viteza şi agilitatea unui vultur urmărindu-şi prada până ce se opri asupra lui Mallory, aflată mult în spate.

– Scorpia, murmură Tammy, în timp ce sora ei se mulţumi să se afunde mai adânc în scaun.

– Trebuie să vă gândiţi toţi la asta, încheie ameninţător doamna Burland.

După ea interveni Sandy, administratorul public al oraşului.

– Şi eu sunt împotrivă, spuse ea cu o tristeţe ce părea sinceră. Pur şi simplu nu cred că e cazul să ne epuizăm resursele pe o asemenea instituţie când biblioteca noastră nu are fonduri, şcolile au insuficient personal din cauza concedierilor, iar bugetul e foarte dezechilibrat. Donaţiile ar putea fi alocate în scopuri mai bune. Îmi pare rău, Mal, foarte rău.

Publicul murmură aprobator. Imediat, alte două persoane se ridicară pentru a-şi declara opoziţia faţă de proiect.

Apoi veni rândul lui Lucille. Purta treningul ei roz aprins şi tenişii de un alb strălucitor, cu o cordeluţă sport în aceeaşi nuanţă de roz ţinându-i pe spate părul gri-albăstrui. Îşi acordă o clipă de răgaz ca s-o scruteze

mânioasă pe doamna Burland, aşezată în primul rând. Se zvonea că fuseseră colege de liceu cu vreo două secole în urmă, iar doamna Burland îi furase iubitul. Lucille se răzbunase căsătorindu-se în secret cu fratele doamnei B., care murise în războiul in Coreea – nu pe front, ci într-un bordel, în urma unui atac de cord.

Lucille era atât de scundă, încât microfonul îi venea cu treizeci de centimetri deasupra capului. Acesta nu era însă un motiv ca să nu vorbească limpede, ridicată pe vârfuri.

– O Clină de Servicii Medicale ar fi bună, pentru că atunci aş avea unde să merg dacă aş crede că am sculament. La hohotele de râs ale asistenţei, pufni: Ce-i? Vă închipuiţi că n-am parte de acţiune?

Se întoarse şi îi făcu cu ochiul domnului Murdock din rândul al treilea.

Domnul Murdock îi rânji. Proteza lui, proaspăt curăţată, era atât de albă, încât dinţii păreau să scânteieze.

Lucille îi făcu din nou cu ochiul, apoi se întoarse la subiect:

– În plus, nu am putea pune o astfel de Clinică în mâini mai bune decât cele ale lui Mallory Quinn, fiica acestui oraş. E o asistentă minunată şi are diplomă şi în administrarea afacerilor. E un pui de geniu.

– Chiar aşa? o întrebă Tammy, vizibil impresionată.

– Ai fost prezentă la ceremonia mea de absolvire, replică Mallory aruncându-i o privire piezişă.

Tammy îşi scormoni prin minte, apoi clătină din cap.

– Nu-mi amintesc nimic. În apărarea mea, pe atunci aveam creierul prăjit în cea mai mare parte a timpului.

Lucille încă vorbea:

– Unii dintre voi ar putea spune că Mallory e prea blândă pentru a-şi asuma o răspundere atât de mare şi că programele de tratare a dependenţei de droguri şi reducere a numărului de sarcini la adolescente vor fi sabotate de dealerii de droguri şi de peşti. Dar nu-i acordăm suficientă încredere fetei noastre. Dacă ea nu va putea face faţă valului de persoane indezirabile pe care clinica le va atrage în oraş, ei bine, noul ei iubit nu va întâmpina nici o problemă.

– O, Doamne, gemu Mallory, acoperindu-şi ochii. Nu pot să mă uit.

– Cel puţin nu l-a numit amantul tău, chicoti Tammy. Necazul e însă altul: gândeşte-te că singurul tău susţinător până în momentul de faţă e o băbuţă nebună.

– Ai putea să ieşi în faţă şi să mă susţii.

– A, nu. Mă intimidez în faţa unei mulţimi mari de oameni.

Cum să nu, se gândi îmbufnată Mallory.

Lucille se aşează la loc. Luară cuvântul alte patru persoane, toate declarându-se împotriva Clinicii. Tammy fu practic nevoită să stea călare pe Mallory pentru a o împiedica să se ridice din scaun.

– Nu te ajută la nimic să-i baţi, să ştii.

Telefonul lui Mallory zbârnâia întruna, anunţând un val de mesaje. De pildă, mama ei se interesa: „Este iubitul tău?"

În cele din urmă un tip înalt, cu umeri laţi, purtând blugi spălăciţi şi ochelari de soare cu efect de oglindă, se instală în faţa microfonului care îi venea până la piept.

Ty Garrison.

Mallory se cufundase atât de adânc în scaun încât abia îl vedea, dar, ca să fie sigură, îşi acoperi din nou faţa cu mâinile.

– Vai, ce găselniţă extraordinară, îi şopti Tammy. Nu te mai văd deloc.

Mallory îi dădu o palmă.

Ty vorbi pe un ton măsurat şi limpede:

– Clinica de Servicii Medicale le va îmbunătăţi viaţa unor oameni care altfel nu ar avea cui să ceară ajutor.

După un moment de rumoare, unul dintre oponenţii proiectului replică:

– Există alte instituţii în alte oraşe unde oamenii pot căuta genul ăla de ajutor.

– Da, strigă altcineva. Oamenii de aici nu au nevoie de Clinică.

– Vă înşelaţi, spuse Ty fără menajamente. Există în Lucky Harbor oameni care *chiar* au nevoie de genul de servicii pe care le va oferi Clinica. Veteranii de război, spre exemplu.

Nimeni nu mai comentă, deşi nu era clar dacă îi înspăimântase chipul lui dur sau pur şi simplu recunoşteau că avea dreptate.

– N-aveţi decât să vă băgaţi în continuare capetele în nisip, continuă Ty. Dar există oameni care au nevoie de ajutor pentru a-şi trata dependenţele, oameni care nu găsesc un loc în care să fie la adăpost de violenţă, adolescenţi care nu se pot bucura de educaţie în materie de boli cu transmitere sexuală sau metode contraceptive. Aceste probleme sunt reale şi în creştere, iar clinica ar fi o resursă extrem de valoroasă pentru întregul district. Făcu o pauză, iar în încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Peste câteva clipe rosti: Lucille are dreptate. Nici că aţi putea găsi o persoană mai potrivită pentru a conduce Clinica decât Mallory Quinn a voastră. Fiecare dintre voi ar trebui să-i dea o mână de ajutor. Eu voi începe prin a dona banii necesari pentru un program dedicat veteranilor. Astfel, aceştia vor fi ajutaţi să se repună pe picioare, să îşi găsească de lucru sau pur şi simplu să se readapteze la viaţa în societate.

Mallory rămase cu gura căscată.

Publicul încremeni, ceea ce era o adevărată realizare când era vorba de locuitorii din Lucky Harbor. Nimeni nu îndrăzni nici măcar să clipească.

– Ce sexy e, îi şopti Tammy surorii sale. Chiar ar trebui să-l păstrezi.

– Nu pot, murmură Mallory, holbându-se şocată la Ty printre degetele pe care şi le închisese peste ochi. Am căzut de acord că treaba de data trecută n-o să se mai repete.

– Ei bine, aia a fost o prostie. Poţi să laşi mâinile jos acum. Eşti în siguranţă. N-o să îndrăznească nimeni să i se împotrivească. E destul de intimidant.

Chiar era intimidant aşa cum stătea acolo, ferm ca o stâncă, spunând ce avea de spus, oferindu-i ei un sprijin preţios.

– Hei, nu cumva ţi-a salvat pielea şi la licitaţie, când a reuşit să stârnească interesul cumpărătorilor? întreabă Tammy.

Ba da, o făcuse, iar acum o făcea din nou. Îi salva pielea.

Ty îi susţinu privirea preţ de o clipă prelungă şi plină de subînţeles, după care coborî de pe estradă.

Stătuse în faţa întregului oraş şi îi luase apărarea, deşi nu avuseseră mai mult decât o aventură de o noapte. Ce însemna acest lucru? Însemna că îi păsa, decise Mallory. Înviorată de această revelaţie, se ridică în scaun şi lungi gâtul pentru a-l urmări plecând.

– Iubitul meu este atât de fantastic, şopti Tammy batjocoritor.

Mallory o plesni din nou.

În ciuda apariţiei destul de intimidante a lui Ty, următoarele trei persoane care interveniră îşi manifestară opoziţia faţă de proiect. Apoi microfonul fu preluat de Ella Quinn, care nu apucase să se schimbe de uniforma de asistentă.

– Toate astea sunt nişte porcării, se răsti ea. Oricine e împotriva clinicii e un individ egoist, meschin, căruia ar trebui să-i fie ruşine. Cât despre fiica mea, Mallory, ştiţi cu toţii că puteţi avea încredere în ea să gestioneze nu doar Clinica în sine, ci şi orice probleme ar putea să apară. În fond, de-o viaţă se descurcă să-şi gestioneze familia nebună, fără cea mai mică ezitare. Îşi plimbă ochii prin mulţime; când îl găsi pe Joe în al patrulea rând, îl sfredeli cu privirea, apoi spuse: Şi sunaţi-vă mamele. Nici unul dintre voi nu îşi sună mama suficient de des. Asta e tot.

Joe se ghemui în scaun, ridicându-şi umerii până în dreptul urechilor. Blonda măruntă aşezată lângă el îl plesni peste ceafă.

Întâlnirea se încheie la scurt timp după aceea, iar Mallory fu asaltată de oameni dornici să li se răspundă la întrebări. Chiar avea să furnizeze clienţi pentru dealerii de droguri? Să împartă avorturi pe bandă rulantă? La sfârşitul unei ore întregi de discuţii se uită în jurul ei după Ty, însă acesta dispăruse de mult.

În după-amiaza aceea, o furtună sălbatică şi violentă se dezlănţui în Lucky Harbor. Când termină de lucrat

la Shelby, Ty ieşi să o conducă prin ploaia torenţială. Zbura prin canioanele abrupte, de un verde intens, concentrându-se exclusiv asupra drumului. Pentru prima dată nu se gândea nici la trecut, nici la muncă.

Se gândea la o anume asistentă caldă şi sexy.

Învăţase cu ani buni în urmă, în cadrul unei tabere de antrenament pentru forţele SEAL, cum să îşi lase deoparte emoţiile, dar tot antrenamentul din lume nu ar fi putut să-l pregătească pentru Mallory Quinn.

Femeia aceea minionă, care vădea forţa nimicitoare a unei întregi echipe de demolări când era vorba de zidurile pe care şi le construise el în suflet, reuşise să-i pună la pământ toate sistemele defensive. Cu doar câteva săptămâni în urmă nimeni nu l-ar fi putut convinge că Mallory ar fi fost în stare să-l îngenuncheze dintr-o singură privire.

Şi totuşi o făcuse.

Furtuna nu se domolise nici câteva ore mai târziu, când se întoarse în Lucky Harbor. Într-o intersecţie zări un Volkswagen rămas în pană. Prin ploaia torenţială reuşi să deslueşască o femeie făcându-şi de lucru sub capota ridicată, cu hainele lipite de piele. Trase pe dreapta, însă atunci când coborî din maşină femeia încremeni, apoi bägă mâna în poşeta pe care o avea pe umär.

Ty se opri la o distanţă sigură de ea şi ridică mâinile, sperând să o convingă de faptul că era inofensiv.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. După o scurtă ezitare, femeia adăugă: Mersi, sunt bine.

El îi studie hainele ude leoarcă şi părul din care apa îi picura în ochi, apoi aruncă o privire spre compartimentul motor al maşinii.

– E ud capacul distribuţiei?

– De unde ai ştiut? întrebă ea surprinsă.

– E un Volkswagen din '73. Dacă se udă capacul, nu mai merge motorul.

Femeia dădu din cap şi, ceva mai relaxată, îşi scoase mâna din poşetă.

– Aveam de gând să-l şterg de fustă, dar e prea udă. Îşi împinse la o parte părul de pe faţă şi clipi spre el. Hei, te cunosc. Tu eşti Misteriosul Tip Drăguţ.

Dumnezeule, cât de tare detesta acea poreclă!

– Ty Garrison.

– Eu sunt Grace Brooks. Unul dintre cei trei îngeri păzitori care te-au salvat din viscol săptămâna trecută. Îi rânji scurt. Eu sunt cea care a sunat la 911.

– Atunci măcar atât pot să fac pentru tine.

Luă capacul de distribuţie din mâinile ei şi îl şterse pe poalele cămăşii, care nu apucase încă să se ude leoarcă. Odată ce reuşi să îl usuce cât de cât, îl puse la loc şi îi porni din nou maşina.

Întors în Shelby, porni spre Eat Me. Amy era la tejghea, pe când Jan stătea cu ochii la televizorul din colţ. Rula emisiunea *American Idol*, iar ea era foarte ocupată să ţipe la ecran:

– Of, ce porcărie! A fost penibil! Doamne, ce îmi lipseşte Simon. El întotdeauna spunea totul verde în faţă.

Amy îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre masa lui Ty cu o cafetieră în mână. Îngerul Păzitor numărul doi purta pantaloni de camuflaj cu talia joasă şi un tricou dantelat strâns pe corp. În mod normal era foarte atentă, mereu în gardă, dar în seara aceea faţa îi era palidă, iar zâmbetul şters.

– Tartă doreşti?

– Sigur.

Se întoarse două minute mai târziu cu o porţie uriaşă de tartă cu căpşuni.

– Ai noroc, e Tartă cu Căpşuni de Lins pe Degete de la pensiunea din apropiere. Ceea ce înseamnă că e făcută de Tara, îi explică, sesizându-i nedumerirea. Cea mai bună tartă de pe planetă, crede-mă.

Nu era puţin lucru să afirmi aşa ceva, însă dintr-o singură îmbucătură Ty se convinse că era adevărat. O privi pe Amy reumplându-i ceaşca, apoi arătă spre prosopul pe care îl avea înfăşurat în jurul palmei stângi.

– Eşti bine?

– Da.

O minciună sfruntată. Arăta profund nefericită, şi cealaltă mână îi tremura. Dar, pe toţi dracii, dacă voia să pretindă că era în regulă, nu era treaba lui. Problema era că prin prosop începuse să apară o pată de sânge.

– Ai nevoie de un doctor?

– Nu.

Ty mai luă o îmbucătură de tartă. Bun. Amy era OK. şi nu avea nevoie de un medic. Dumnezeu îi era martor că nu voia nici în ruptul capului să se implice, dar când termină de mâncat îşi strânse farfuria şi se îndreptă spre bucătărie.

– Hei, ţipă Jan fără a-şi lua ochii de la televizor. N-ai voie să mergi acolo, în spate. E interzis de regulament.

– Chelneriţa ta sângerează. Şi asta este interzis de regulament.

Cuvintele lui îi captară atenţia. Jan aruncă o privire în spate, spre Amy, după care se răsuci în direcţia lui.

– Ai de gând să o peticeşti? Mai are o oră de program.

Ty nu mai „peticise" pe nimeni de al naibii de multă vreme. Patru ani, mai exact. Se aştepta ca senzaţia de greaţă să i se instaleze în stomac, însă singurul lucru pe care îl simţi fu nevoia de a o ajuta pe Amy.

– Da, pot s-o peticesc eu.

Amy se afla în bucătărie, cu palmele întinse pe blat, cu fruntea plecată şi chipul schimonosit într-o mască de durere. Tresări când îl văzu pe Ty şi clătină din cap.

– Clienţii n-au de ce să-şi strângă singuri vasele.

– Am să te întreb din nou. Ai nevoie de un doctor?

– A fost doar o ceartă stupidă cu un cuţit.

Asta nu era un răspuns. Ty îi desfăcu bandajul de pe mână şi studie tăietura.

– A fost mai mult decât o ceartă stupidă. Ai nevoie de copci.

– E doar o tăietură.

– Aha. Şi trebuie să mergi la Urgenţe.

– Ba nu trebuie.

Recunoscu imediat tensiunea apărută brusc în glasul ei. Indiferent de motiv, Amy nutrea o teamă sau o ură profundă faţă de spitale. O înţelegea perfect.

– Ai o trusă de prim ajutor?

– Da.

Ty trase adânc aer în piept, știind că dacă nu o ajuta el, avea să rămână cu rana netratată.

– Adu-mi-o.

Cum trusa localului consta din câțiva plasturi și o pensetă, se duse la mașina lui, unde păstra întotdeauna o trusă de prim ajutor completă. Odată întors în bucătărie, examină din nou rana lui Amy. Avea benzi adezive de sutură, dar tăietura era prea adâncă pentru așa ceva.

– Ai încredere în mine?

– Pe toți dracii, nu.

„Deșteaptă fată", își spuse el.

– Ai de ales între mine sau spital, Amy.

– Tot ce-mi trebuie e un nenorocit de plasture, mormăi ea. Și grăbește-te. Am clienți.

– O să aștepte. Observând că Amy se înverzise la față, o împinse pe singurul scăunel din bucătărie. Pune-ți capul jos.

Ea și-l lăsă să cadă pe blatul de lucru cu o bufnitură răsunătoare. Ty dezinfectă rana, apoi deschise un tub.

Amy își întoarse capul într-o parte ca să vadă ce făcea.

– Superglue? scânci ea.

– Lipici pentru piele. Și ține-te bine, ustură ca naiba. Când începu să-l aplice, Amy inspiră șuierat. Ești bine?

Ea încuviință pe tăcute. La sfârșit, Ty acoperi plasturele special cu un bandaj impermeabil.

– Mulțumesc. Oftând din rărunchi, Amy bombăni: Bărbații sunt niște măgari. Persoanele de față se exclud, firește.

Ridicând din umeri – bărbații *chiar* erau măgari, inclusiv el –, arătă spre mâna ei.

– Cum e?

Ea își deschise și închise pumnul ca să verifice.

– Nu-i rău. Mersi. Privindu-l cum își punea trusa în ordine, se interesă: Mallory știe că ești la fel de îndemânatic ca ea?

– Nu răspund la întrebări-capcană.

Ea dădu să râdă, dar își înăbuși brusc hohotul la vederea bărbatului care apăru brusc în ușa bucătăriei.

Era Matt, încă în uniformă, cu fruntea încreţită a îngrijorare.

– Jan zicea că eşti rănită şi... Îşi miji ochii spre sângele de pe tricoul alb al tinerei. Ce dracu' s-a întâmplat?

– Nimic.

– Dumnezeule, Amy!

Ridică prosopul plin de sânge şi se apropie de ea. Cum Amy le întoarse spatele amândurora, Matt i se adresă lui Ty:

– Ce-a păţit?

– A refuzat să-mi spună.

– A fost un cuţit, le aruncă Amy peste umăr. Nu mare lucru. Acum ştergeţi-o. Bărbaţii mari şi virili n-au ce să caute în bucătărie.

Matt nu îşi permise nici măcar o umbră de zâmbet, ceea ce era ieşit din comun. Ty habar nu avea că exista ceva între Matt şi chelneriţa cea drăguţă şi ţâfnoasă, ceea ce era un detaliu grăitor. De regulă, Matt era bine-dispus şi relaxat, uşor de citit, genul care nu lăsa prea multe chestii să-l afecteze. Însă limbajul trupurilor celor doi trăda o conversaţie încinsă, care ridica temperatura în bucătărie.

Cu un pufnet iritat, Amy se duse la uşă şi, pentru a fi mai convingătoare, smuci din cap. Voia să-i vadă pe amândoi plecaţi.

Matt zăbovi o fracţiune de secundă, suficient ca Amy să-l îmbrâncească uşor. Nu era nici pe departe înaltă, deşi adidaşii cu platformă îi ofereau câţiva centimetri în plus, în timp ce Matt avea peste un metru optzeci şi cel puţin patruzeci de kilograme mai mult decât ea. Amy ar fi putut să-l clintească doar dacă îi dădea el voie, însă, spre şocul lui Ty, prietenul său se lăsă împins şi, bombănind încet un „dă-o dracului", plecă.

Ty ieşi după el, spunându-şi că nu se afla acolo pentru a-şi complica viaţa. Dacă ar fi fost dispus să o facă, şi-ar fi propus să ajungă în patul lui Mallory în seara aceea – şi ar fi reuşit. Cu uşurinţă.

Nu era o problemă de orgoliu, ci un simplu adevăr. Mallory îl dorea. Şi el o dorea, mai mult decât şi-ar

fi putut imagina vreodată. Chiar în clipa aceea ar fi putut să fie îngropat adânc în trupul ei cald și primitor.

– Rahat! exclamă el cu voce tare.

– Da, bombăni Matt. Rahat.

– Ce-a fost chestia de mai devreme?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Cum naiba se face că tu ai voie să păstrezi secrete, iar eu nu?

Matt ignoră întrebarea pentru a o privi admirativ pe Shelby.

– I-ai reparat suspensia?

– Da, dar încă mai am o grămadă de chestii de făcut. Am fost ocupat cu Jimmy al tău. E aproape gata, că tot veni vorba.

– Bun. Și jucăria asta cum merge?

– Mai bine decât orice alt domeniu al vieții mele.

Râzând, Matt se urcă pe locul din dreapta al lui Shelby. După cum se părea, Ty nu avea să-și facă singur plimbarea târzie. În seara aceea Matt era o companie mohorâtă, însă asta îi convenea de minune.

capitolul 11

Ia o masă completă pe zi – o cutie întreagă de ciocolată.

Sâmbătă, ușile Clinicii de Servicii Medicale fură deschise publicului. Orașul nu se arătase foarte încântat de inițiativă; totuși, Mallory găsise destui susținători ca să obțină de la Bill luna de probă pe care i-o promisese.

Știa că lui Ty îi revenea meritul de a fi pus pe roate acel sprijin. După întrunirea consiliului local, o mână de localnici oferiseră bani pentru niște programe concrete. Ford Walker și Jax Cullen, coproprietarii barului, finanțau un program de Consum Responsabil al Alcoolului. Lucille avea să doneze materiale de la galeria ei de artă pentru un program artistic. Lance, favoritul lui Mallory dintre toți pacienții cu fibroză chistică, se angajase să-i consilieze pe suferinzii de boli cronice.

În fiecare zi primeau telefoane de la cel puțin o persoană interesată să ajute. Impresionat de această mobilizare, Bill îi dăduse aprobarea lui Mallory, cu condiția ca totul să meargă fără probleme.

Deocamdată asigurau servicii de consiliere în situații de criză și programe de educare și reabilitare cinci zile pe săptămână, iar sâmbetele erau dedicate consultațiilor medicale. Primeau pacienți non-stop, grație primului medic care se oferise să-i ajute, doctorul Scott.

Mallory se pregătea de închidere când Josh apăru din cabinet.

Halatul îi era șifonat și încă avea stetoscopul petrecut pe după gât. Părul brunet îi era ciufulit, iar în jurul ochilor încercănați avea riduri de extenuare. Lucrase toată ziua, însă Mallory știa că ziua lui nu se încheiase, nici pe departe. Acasă îl așteptau alte responsabilități - un copil mic, plus sora lui, care suferea de un handicap.

- Te-ai descurcat bine azi, îi spuse medicul.

- Mulțumită ție.

El ridică un umăr, ca și cum nu ar fi fost mare lucru. Era un tip înalt, cu o constituție de taur; cu toate acestea, era cel mai amabil doctor din câți cunoscuse vreodată. În plus, le trata pe asistente cu respect, spre deosebire de majoritatea confraților săi. Datorită acestei atitudini ajungea frecvent pe lista cu cei mai doriți burlaci, realizată de Lucille pe pagina de Facebook a orașului, lucru care îl scotea din minți.

- Mă bucur că ai obținut aprobare pentru proiectul ăsta, spuse Josh. E o treabă grozavă.

Măgulită, Mallory încuie ușa în urma lui, după care se apucă să verifice pe rând încăperile. Aveau două săli de consultație, o bucătărie foarte mică pentru personal și biroul de recepție din față. Medicamentele urmau să fie ținute sub cheie într-un dulap special, însă deocamdată erau încuiate într-un dulăpior dintr-o sală de consultație.

A doua zi era programată prima întâlnire a Alcoolicilor Anonimi - AA. Seara de luni le era dedicată Narcomanilor Anonimi - NA. În serile de miercuri, diverși specialiști urmau să țină prelegeri în cadrul programelor destinate adolescenților.

În sfârşit proiectul se pusese în mişcare, ceea ce o făcea să se simtă utilă. Chiar dacă nu reuşise să o ajute pe Karen, putea acum să le întindă o mână de ajutor altora.

Când ieşi din clădire, observă că norii se adunaseră pe cerul întunecat, anunţând o nouă furtună. Parcarea nu era atât de bine luminată cum şi-ar fi dorit. Se afla în spatele spitalului, cu accesul printr-o alee îngustă. Notându-şi în gând să rezolve a doua zi problema iluminării, se strecură în maşină exact când ploaia începu să se reverse în şiroaie.

Băgă cheia în contact şi o învârti, dar nu se întâmplă nimic în afară de un ţăcănit. Încercă din nou, tot fără rezultat. Îi murise bateria, firește. Se uită afară prin parbriz şi oftă. Să meargă pe jos acasă ar fi presupus un drum de opt kilometri prin ploaia torenţială, drum pentru care era mult prea obosită. Plus că o dureau picioarele după ce alergase toată ziua de colo, colo. Strâmbându-se, îşi scoase telefonul şi îl sună pe Joe.

– Hei, spuse fratele ei. E un moment prost.

– Şi pentru mine e un moment prost. Am nevoie să vii să-mi porneşti maşina. Mi-a murit bateria.

– Iar ţi-ai lăsat luminile aprinse?

– Nu. „Poate", se gândi ea. Îmi eşti dator, Joe. V-am lăsat pe tine şi pe prietenii tăi idioţi să-mi împrumutaţi maşina, ai uitat? Când v-aţi dus la petrecerea aia stupidă în pădure de la Peak's Landing. Poate că asta s-a întâmplat cumva din vina voastră.

– Nu, crăpătura din parbriz e din vina noastră.

Mallory se holbă la fisura mică din dreapta volanului şi simţi că ochiul începea să i se zbată.

– Haide, Joe. Mi-ar prinde foarte bine ajutorul tău în seara asta.

– Dumnezeule! Stai aşa. Acoperi telefonul şi murmură ceva persoanei care se afla lângă el. O voce înăbuşită de femeie râse, apoi Joe se întoarse la telefon. Mal, dacă tot ce-ţi trebuie e puţin curent, cere oricui din jurul tău. Coborând vocea. adăugă: Eu sunt la o întâlnire. Cu Ashley.

Mallory habar nu avea cine era Ashley, însă presupuse că nu era blonda *lui*.

– Ce s-a întâmplat cu cealaltă tipă, cum o fi chemat-o?

– Aia a fost săptămâna trecută.

– Eşti un fustangiu nenorocit, bombăni ea dezgustată.

– Recunosc, spuse el, după care închise.

Scrâşnind din dinţi, Mallory îl sună din nou, dar Joe nu răspunse.

Îşi trecu în revistă contactele. Să o sune pe mama ei nici nu se punea problema. Ella probabil nu avea cabluri de alimentare, plus că ar fi vrut să discute despre viaţa ei socială. Tammy ar fi fost o idee mai bună. După o scurtă punere în temă, o întrebă:

– Ar putea Zach să vină să-mi dea curent?

– Vai, scumpo. E puţintel ocupat să mă curenteze *pe mine* în momentul de faţă.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Mallory simţi cum temperamentul ei de obicei calm se pregătea de furtună. În timp ce ea ar fi renunţat la orice de dragul rudelor, acestea nu se grăbeau s-o ajute. Constatarea nu schimba însă cu nimic faptul că era udă, înfrigurată şi rămasă în pană într-o parcare cufundată în beznă.

Răsfoi din nou lista de contacte până când unul îi atrase atenţia. Misteriosul Tip Drăguţ, adică Ty Garrison.

Animalele de pluş pe care i le oferise la sala de jocuri tronau acum pe patul ei, ca şi cum ar fi avut doisprezece ani şi tocmai ar fi devenit prietena oficială a băiatului rebel din oraş.

Doar că ar fi venit într-adevăr băiatul cel rebel să-i ia apărarea într-o şedinţă a consiliului local, înfruntându-i pe toţi pentru a o susţine? S-ar fi oprit să ajute o femeie rămasă în pană pe marginea drumului? Grace îi povestise ce făcuse Ty. Şi la fel şi Amy, care îi spusese cum o pansase cu o eficienţă calmă.

Da, Ty era mult mai mult decât un simplu mecanic, deşi a naibii să fie dacă reuşea să-l înţeleagă.

Nu putea să-i ceară ajutorul. În primul rând pentru că făcuseră sex indecent fără implicare emoţională. Mai grav, descoperise că îl plăcea. Tare. Şi mai grav, visa să se culce din nou cu el.

Toate erau motive temeinice pentru a nu-l suna. Pe de altă parte, avea şi un motiv foarte bun pentru a o face: el chiar ar fi venit s-o ajute.

Îi apelă numărul şi îşi ţinu respiraţia. Ty răspunse la al treilea ţârâit, cu o voce calmă şi gravă ca întotdeauna:

- Garrison.

- Bună. Sunt Mallory. El procesă acea informaţie pentru o clipă, probabil întrebându-se cum făcuse rost de numărul lui. Dornică să evite subiectul, se grăbi să adauge: Sunt la Clinică, iar maşina mea nu porneşte. Sunt singură în parcarea asta blestemată, unde luminile nu funcţionează şi...

- Încuie-ţi portierele. Ajung imediat.

- În regulă, mulţumesc...

Însă Ty deja închisese. Îşi băgă telefonul în buzunar şi îşi sprijini capul pe volan. Era atât de obosită... I-ar fi prins foarte bine un masaj la picioare. Şi un masaj pe tot corpul. Primise un masaj o dată, anul trecut, de ziua ei. Fusese un cadou de la Tammy. Chloe Traeger, de la centrul de înfrumuseţare al pensiunii Lucky Harbor, o făcuse să se simtă fantastic, dar Mallory se întreba cum ar fi fost ca un bărbat să-şi plimbe mâinile pe tot trupul ei.

Nu se gândea la un bărbat oarecare. Oftă din nou, imaginându-se pe o plajă pustie la apus. Ty era aplecat deasupra ei, purtând doar o pereche de blugi cu talia joasă şi nimic altceva, şi mâinile lui mari îi dezmierdau trupul îmbrăcat în bikini.

Nu, mai bine nu. *Fără* bikini. Iar Ty, în şort de surfer, o privea intens, cu ochii mijiţi. Mmmm, era o imagine mult mai plăcută, se gândi ea oftând visătoare.

Era excitat. Îl simţi când se aplecă peste ea. Mare. Tare. Ridică privirea spre el şi îi zâmbi.

În loc să-i zâmbească şi el, Ty o întoarse pe burtă, cu faţa pe prosop. Icni surprinsă, aşteptând cu răsuflarea tăiată ca el să o atingă. Când buzele lui o sărutară blând pe umăr, se foi pentru a cere mai mult.

– Stai cuminte.

Cum ea nu se supuse ordinului, Ty îi rosti numele într-o şoaptă de ameninţare. Coborî un deget pe coloana ei vertebrală, apoi între picioarele ei, până o făcu să se zvârcolească de plăcere.

Mallory începu să-şi unduiască şoldurile, încercând să obţină mai mult de la degetele lui. Acela fu momentul pe care-l alese Ty ca să-i despartă coapsele, s-o ridice în genunchi şi s-o pătrundă.

Pradă unui orgasm violent, se străduí să-şi înăbuşe ţipetele apăsându-şi faţa pe antebraţul lui. Ty o urmă imediat şi, în spasmele extazului, se prăbuşi greu peste ea.

O bătaie scurtă în geamul maşinii o făcu să sară în sus şi să-şi lovească fruntea de parasolar.

Ty o aşteptă răbdător să coboare geamul.

– Bună, îngăimă ea. Eu tocmai...

„Doamne. Te visam ducându-mă la orgasm."

– Dormeai?

Era o explicaţie mult mai puţin stânjenitoare. Dădu din cap şi îşi şterse tâmpla asudată pe braţ.

– Presupun că sunt obosită.

– Eşti toată roşie la faţă. Eşti bine?

– Da, murmură ea strângându-şi coapsele laolaltă.

– Încearcă să porneşti motorul acum.

Îşi dădu seama că, în timpul cât ea dormise, Ty ridicase ambele capote şi fixase nişte cabluri la bornele bateriei.

Învârti cheia, iar motorul porni.

Ty se aplecă să se uite sub capotă. Având mare grijă să *nu* observe cât de bine arăta fundul lui din poziţia aceea, Mallory coborî din maşină şi veni lângă el.

– Vei avea nevoie de un alternator nou mai devreme sau mai târziu.

Mallory se holbă nedumerită, neavând nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să se afle alternatorul.

– Şi e scump?

– Nu piesa în sine, ci manopera. Deşi n-ar trebui, pentru că o piesă uşor de înlocuit.

– Deci eşti *totuşi* mecanic.

– M-am priceput dintotdeauna să desfac chestiile în bucăţi şi să le pun înapoi, spuse el în timp ce verifica nivelul uleiului pe jojă.

Mallory ar fi putut garanta acest lucru. Cu o săptămână în urmă o desfăcuse pe ea în bucăţele, apoi o pusese

la loc. Uşurinţa cu care o adusese pe culmile plăcerii în mansarda de la Vets' Hall încă îi mai alimenta fanteziile. Mai avusese partide reuşite de sex, dar niciodată nu mai cunoscuse o asemenea explozie de trăiri.

- Nu cred că ăsta a fost un răspuns concludent, observă ea.

- Nu crezi?

- Nu.

Gura lui se curbă într-un zâmbet.

- Ţi-a zis vreodată cineva că eşti puţin cam...

- Încăpăţânată? Hotărâtă? Enervantă? Da. Crede-mă, le-am auzit pe toate.

- Ai nevoie de ulei. Şi lucrez pentru o firmă care are contracte cu guvernul, făcând acelaşi gen de chestii pe care le făceam şi în armată.

- Chestii? Mallory saliva de-a dreptul văzând cum i se încordau muşchii zvelţi ai spatelui în timp ce punea joja la loc. Adică genul de chestii pe care dacă mi le-ai spune ar trebui apoi să mă ucizi?

Ty întoarse capul spre ea şi zâmbi, nimicindu-i câteva milioane de neuroni. Ceea ce nu era bine. Avea nevoie de neuronii aceia.

- Cam aşa ceva.

Interesant, îşi zise Mallory. Asta explica vigilenţa lui permanentă şi faptul că arăta ca un poster de recrutare în armată, doar că mai bine. Şi-l imagina în puncte de conflict din întreaga lume, lucrând la diverse maşinării. Tancuri. Submarine. Rachete. Sau poate talentele lui de mecanic erau mai degrabă orientate spre vapoare. Pomenise că făcuse parte din Marină... Stomacul i se strânse în noduri când se gândi cât de periculoasă trebuia să fie viaţa lui.

- Ai bandajat-o pe Amy de la Eat Me. A fost drăguţ din partea ta. Cum el se mulţumi să ridice din umeri, Mallory spuse pe un ton glumeţ: Ai mare noroc că arăţi bine în blugi.

- Zău? făcu el oferindu-i un zâmbet scurt de sub capotă.

- Eşti o mare enigmă, să ştii. Adică prin atitudinea ta generală numai nu strigi: „Luaţi-vă mâinile de pe mine",

şi totuşi nu te deranjează absolut deloc să îţi pui propriile mâini pe mine.

– Şi gura, adăugă el îndatoritor. Îmi place să-mi pun şi gura pe tine.

Mallory se cutremură din tot corpul.

– Ce anume te atrage mai mult şi mai mult?

– Pentru început, lenjeria ta sexy.

– Mi-ai văzut lenjeria o singură dată.

– De două ori. Am coborât privirea în decolteul tău când eram pe chei.

– Ba n-ai făcut asta.

– Aveai un sutien cu buline roz cu alb.

– O, Doamne!

– Aşa mă gândeam şi eu. Şi, dacă tot veni vorba, îmi plac şi sunetele pe care le scoţi când...

Mallory îi acoperi gura cu mâna; drept răspuns, o muşcă mărunt de degete, făcând-o să i se înmoaie genunchii.

– Îmi plac ochii tăi, spuse el peste câteva clipe.

– Poftim?

– Da, îmi place cum se îmblânzesc atunci când te uiţi la mine.

Mallory se uită fix la el, întrebându-se dacă nu cumva îi servea o replică exersată, însă Ty îi susţinu calm privirea.

– Continuă, îl îndemnă.

– Îmi place că eşti dispusă să te năpusteşti în ditamai furtuna de zăpadă ca să ajuţi un om complet străin. Îmi place că îi tratezi pe toţi cu aceeaşi grijă, chiar şi pe un dependent de droguri rămas pe drumuri. Îmi place că în tot ceea ce faci te implici sută la sută. Tu nu ai rezerve, Mallory.

– Îţi... îţi plac toate chestiile astea la mine?

– Plus faptul că îţi place de mine, spuse el zâmbind. Asta îmi place foarte mult.

– Cum rămâne cu faptul că sunt cam băţoasă? Asta îţi place?

– Sigur. Şi îmi place în mod deosebit să te aud pomenind de *băţ*.

Mallory îl îmbrânci, obţinând în replică doar un hohot de râs. Îl îmbrânci din nou, însă bădăranul, în loc

să se retragă, făcu un pas spre ea, forțând-o să se lipească de mașină.

– Ție ce-ți place la mine?

– Nimic.

– Asta nu e adevărat, rânji el. Îți place când...

– N-o spune.

– E în regulă. Oricum mă pricep mai bine să arăt decât să explic în cuvinte.

Acestea fiind zise, îi acoperi gura cu a lui. Când mâinile lui intrară și ele în acțiune, Mallory nu-și putu stăpâni un geamăt grav, disperat.

În momentul în care palma lui mare se închise peste ceafa ei, sărutul se transformă dintr-un gest dulce și prietenos într-o poruncă fermă și... Doamne! *Lacomă.* O devora de-a dreptul, iar Mallory nu se lăsă nici ea mai prejos, așa că la sfârșit nici unul dintre ei nu mai putea respira normal.

– Uau! exclamă ea clătinând din cap ca pentru a și-l limpezi. Ar trebui să ai grijă cu săruturile astea. Poți să-ți înnebunești de-a binele partenera.

Simțindu-se provocat, Ty se întinse din nou s-o sărute, însă ea sări în spate râzând.

– O, nu. Ești letal, știai?

– Sunt în continuare pe lista ta?

– Păi, hai să vedem. Dacă e o listă cu Tipi Defecți, iar tu doar îți umpli timpul cu ceva până pleci, se cheamă că ești Tipul Defect prin excelență. Îl studie cu ochii mijiți, apoi spuse: Pe de altă parte, ți-ai făcut apariția la ședința consiliului local – după ce ai evitat pe toată lumea de când ești aici – și mi-ai luat apărarea. Cine ești, Ty Garrison?

Aparent nu avea răspuns la această întrebare, căci își vârî din nou capul sub capotă.

– Când a fost ultima dată când ți-ai dus biata mașină la un service?

– Ăăă...

El clătină din cap și continuă să lucreze, bombănind ceva despre „lipsa de respect față de vehicul, chiar dacă e *într-adevăr* un rahat de mașină".

– Tu de unde ai învăţat să-ţi respecţi vehiculele? vru ea să ştie.

– De la tatăl meu. A fost mecanic în Marină.

– Ah. Deci e trăsătură de familie.

– Da. Iar mama era în Forţele Aeriene.

– Eşti pui de militar până în măduva oaselor, nu?

– E singurul mediu pe care l-am cunoscut vreodată, zise el în timp ce strângea de zor o piesă.

– De asta ai sprijinit programul pentru veterani de la Clinică, ghici ea. Şi, probabil, în virtutea experienţei personale. Îi trimisese un cec consistent şi îi ceruse să caute un consilier bun, unul capabil să ajute oameni precum Ryan. Exact asta intenţiona să facă. Ce fac acum părinţii tăi?

– Tata a murit în operaţiunea Furtună în Deşert. Mama s-a dus acum câţiva ani, din cauza unei pneumonii.

Inima lui Mallory stătu în loc, iar zâmbetul îi păli.

– Îmi pare rău, murmură ea, ştiind mai bine ca oricine cât de puţin ajutau acele cuvinte.

– Tot restul pare în regulă deocamdată, zise el îndreptându-se de spate. Am să vin după tine până acasă ca să mă asigur.

– Uite c-o faci din nou, oftă Mallory. Vrei să fii pe lista mea de Tipi Defecţi, dar te porţi ca un... *Tip Perfect.*

– Nu te lăsa amăgită, replică el posomorât. Sunt nepotrivit pentru tine. Complet nepotrivit.

În această privinţă nu avea nici o îndoială.

capitolul 12

Nu ciocolata e un înlocuitor pentru iubire. Iubirea e un înlocuitor pentru ciocolată. Ciocolata e mult mai de încredere decât un bărbat.

În duminica aceea, Mallory privea satisfăcută cum locuitorii din Lucky Harbor se înşirau în parcarea din spate a spitalului pentru a-şi spăla maşinile. Programul fusese stabilit dinainte şi, după cum se anunţase sus

şi tare, fiecare dintre membrii consiliului de administraţie acceptase să participe două ore.

Tariful era de douăzeci şi cinci de dolari. Un preţ piperat, dar oamenii plăteau pentru plăcerea de a vedea celebrităţile oraşului renunţând la ţinutele lor scumpe şi lucrând ca nişte oameni de rând.

Tura lui Mallory era de la douăsprezece la două, în acelaşi timp cu Matt, Josh şi Jane. Matt renunţase la uniforma de ranger silvic, iar Josh nu purta stetoscopul în ziua aceea. Amândoi erau îmbrăcaţi în şorturi de surfer.

Matt asculta muzică de pe iPod şi dădea uşor din cap, ocupându-se de maşinile clienţilor cu un zâmbet relaxat pe chip. Şi la bustul gol.

Mallory ştia că era obsedat de mersul la sală; muşchii lui tari şi aerul viril demonstrau că îşi petrecuse timpul cu folos. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care coada clienţilor lui se întindea până la intersecţia următoare.

Josh se udase în timp ce spălase o camionetă, aşa că bumbacul subţire al tricoului bleu i se mula pe corp ca o a doua piele. Întrucât petrecea până la şaisprezece ore pe zi la spital, Mallory habar nu avea cum se explica trupul *lui* fabulos.

Coada lui era aproape la fel de lungă ca a lui Matt.

Jane purta pantaloni trei sferturi şi o cămaşă bărbătească. În vârstă de patruzeci de ani, era înaltă şi impunătoare şi arbora pe chip aceeaşi expresie feroce cu care nimicea totul din cale la Urgenţe.

La ea nu se prezentase nimeni la coadă.

– Nu înţeleg, îi spuse lui Mallory. Oamenii mă detestă. M-aş fi aşteptat să se înghesuie ca să mă vadă spălându-le maşina şi să-mi arate insistent fiecare pată ca să o frec de mână.

– Da. Ăăă... pot să-ţi ofer o sugestie?

– Nu ştiu, zise Jane aruncându-i o privire piezişă. Poţi?

– Suflecă-ţi mânecile, spuse Mallory ignorându-i tonul de Regină de Gheaţă. O, şi leagă-ţi poalele cămăşii

în dreptul buricului şi descheie-ţi primii trei nasturi de sus.

Jane lăsă să-i scape un hohot de râs ofensat.

- Poftim? Îmi cer să mă gătesc ca o pupăză?

- Da. Şi suflecă-ţi şi pantalonii. Nici măcar genunchii nu ţi se văd.

- Am genunchi noduroşi.

Mallory se uită la ea uimită.

- În regulă, eşti şefa mea, aşa că n-am să-ţi spun cât de mult te urăsc dacă *asta* te nemulţumeşte cel mai mult la corpul tău. Ceea ce am să-ţi spun însă e că dacă îţi deschei câţiva nasturi şi îţi legi cămaşa, nimeni n-o să se mai uite la genunchii tăi. O, şi apleacă-te în faţă. Cât ai clipi o să se formeze coadă şi la tine.

- Am *patruzeci* de ani, Mallory, se răsti Jane punându-şi o mână în şold.

- Exact. Ai patruzeci de ani, nu optzeci. Şi ai un corp mai atrăgător decât al meu. Când ai ieşit ultima dată cu un tip?

Jane reflectă la întrebare şi se strâmbă nemulţumită.

- Nu mai ţin minte.

Mallory întinse o mână şi îi descheie câţiva nasturi, lăsând să apară un decolteu remarcabil, apoi îi făcu semn să continue.

Jane îşi dădu ochii peste cap, dar îşi legă poalele cămăşii.

- Ştiam eu, suspină Mallory. Ai un abdomen superb. Acum, pantalonii.

Jane se aplecă să şi-i suflece. Imediat, trei maşini apărură la coadă.

Mallory rânji când Jane se îndreptă, semănând mult mai puţin cu rigida asistentă-şefă pe care o ştia toată lumea şi mult mai mult cu o femeie răvăşită, sexy, încrezătoare, cu o atitudine de zile mari.

- Vezi că am avut dreptate? o întrebă, arătând spre şirul de vehicule.

- Hmmm... Jane porni spre prima maşină. Sper că lasă bacşiş generos.

Mallory se întoarse la clienții ei. Prima la rând era Amy, conducând o camionetă Toyota care-și trăise epoca de glorie rămăseseră în urmă cu vreo două decenii.

– Glumești? pufni Mallory. Ai fi putut să-i pui fie pe Matt, fie pe Josh să robotească la hârbul ăsta, iar tu te-ai pus la coadă *la mine?* Poate *eu* ar trebui să fiu cea care să dea lecțiile de fată rea.

Privirea lui Amy se ațintă asupra lui Matt, care tocmai spăla BMW-ul Nataliei Decker. De profesie expert contabil autorizat, cu propria firmă de contabilitate, Natalia era o blondă minionă, care-i luase la rând pe toți bărbații eligibili din Lucky Harbor, distrându-se cu ei cu o exuberanță demnă de invidiat. În Matt încă nu-și înfipsese unghiile, deși, judecând după felul în care stătea atârnată pe geamul mașinii, făcea eforturi în acest sens.

Fără s-o bage în seamă, Matt freca energic bara de protecție a mașinii, iar mușchii spatelui i se tensionau la fiecare mișcare. Era bronzat și ud, și arăta al naibii de sexy.

– Treci la coada lui, o îndemnă Mallory pe Amy. Măcar una din noi să-l vadă din față și de aproape.

Amy își ascunse ochii în spatele unei perechi de ochelari de soare și murmură ceva în barbă.

– Poftim?

– Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta. Ai de gând să-mi speli mașina, sau ce faci?

– Da, dar... felul în care te privește...

– *Nu* vreau să vorbesc despre asta.

– În regulă, dar asta va fi primul punct de pe ordinea de zi la următoarea întâlnire a Dependentelor de Ciocolată. M-ai auzit?

– Tu ai alte chestii cu care să-ți bați capul.

– Da? Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că Tipul tău Defect este în spatele meu.

Mallory se întoarse să se uite și încremeni la vederea mașinii sport clasice, precum și a bărbatului sexy și periculos din spatele volanului.

*

Ty se trezise înainte de ivirea zorilor şi se dusese pe plajă, unde, spre surprinderea lui, îl găsise pe Matt aşteptându-l. Îi aruncase o privire prelungă, dar Matt nu păruse să se sinchisească de faptul că nu era binevenit. Se mulţumise să înoate lângă prietenul său – cel puţin până când, incapabil să ţină ritmul, se întorsese pe ţărm.

– Te descurci bine, îi spuse când Ty ieşi din apă.

Era adevărat; se descurca bine. Se simţea bine. Făcea progrese reale. În timp ce alerga pe plajă căzu o singură dată, şi asta doar pentru că un crab îi apăru din senin în faţă, speriindu-l de moarte. Apoi, simţind nevoia să-şi pună la încercare toate abilităţile, se duse la poligonul de tir. *Aceasta* era săptămâna când avea să primească aprobarea medicilor. O simţea.

Pe când se întorcea de la poligonul aflat la vreo cincizeci de kilometri de Lucky Harbor, o văzuse pe Mallory printre cei care spălau maşini. Purta un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi şi era udă şi plină de clăbuc. Arăta ca o fată obişnuită care realiza o şedinţă foto pentru revista *Maxim*.

Atras ca de un magnet, se prezentase la coada ei. Când Mallory miji ochii, încercând pe furiş să vadă prin lumina intensă a soarelui până dincolo de parbrizul lui, Ty simţi o căldură neobişnuită în pântec, senzaţie pe care n-ar fi putut-o explica nici în ruptul capului.

Îşi strânsese părul în creştet, dar mai multe şuviţe desfăcute i se lipeau umede de tâmple, obraji şi ceafă. Ty ştia că, dacă şi-ar fi apăsat buzele pe gâtul acela delicat, Mallory ar fi scos un geamăt care l-ar fi străpuns până în adâncul fiinţei lui. Era o nebunie, îşi spuse. Devenise obsedat de dorinţa faţă de o femeie pe care nici în caz nu ar fi trebuit să o dorească.

– Hei, Misteriosule Tip Drăguţ!

Ty tresări atât de tare, încât aproape îşi izbi creştetul de tavan. Nici măcar nu o auzise pe Lucille venind la fereastra din dreptul pasagerului. Aceasta zâmbi cu subînţeles:

- Vecinul meu are un Charger. Din 1970, cred. Are o problemă la partea din față. I-am zis că s-ar putea să fii interesat. Ești?

Un Charger era o chestie veche și drăguță. Lui Ty nu i-ar fi displăcut să pună mâna pe un exemplar.

- Da, sunt interesat.

- Asta e teribil de amabil din partea ta, spuse Lucille zâmbitoare.

Exact așa era și el, un tip teribil de amabil.

Mallory, care tocmai terminase mașina lui Amy, se postă în dreptul portierei lui.

- Bună. Mă bucur că ai terminat la timp.

Ty lăsă un zâmbet lent și sugestiv să i se întipărească pe buze. Dându-și seama ce spusese, Mallory roși până în vârful urechilor.

- Ridică-ți geamul, îl avertiză ea. Altfel o să te trezești ud tot. După o clipă izbucni: Fir-ar să fie, acum *orice* spun pare o aluzie deocheată!

Ty ridică geamurile, iar Mallory se apucă de treabă, apăsând energic buretele pe caroserie. Spre amuzamentul lui, părea fâstâcită și doar o idee iritată.

Brațele ei se dovedeau surprinzător de tonifiate. Tricoul albastru-închis, cu decolteu modest, se udase și îi stătea lipit pe corp, iar șortul strâmt din denim îi punea în valoare picioarele zvelte. Tocmai făcuse un pas în spate, încercând să verifice dacă reușise să clătească tot șamponul, când Ty coborî geamul.

- Ai grijă, altfel ai să te împiedici în...

Găleata cu șampon.

Prea târziu. Mallory se împiedică și, cu un țipăt uimit, căzu.

Ty sări din mașină exact în clipa în care ea apucă din reflex capătul furtunului înainte de a ateriza cu fundul în găleata plină de spumă.

Un jet puternic de apă țâșni din furtun și îl izbi în piept.

- O, Doamne, gemu ea opintindu-se să iasă din găleată. Îmi pare rău!

Josh și Matt se grăbiră să-i vină în ajutor, însă Ty ajunse primul la ea.

– Eşti bine?

– Nu-ţi face griji. Am suficientă protecţie aici, zise ea punându-şi mâinile pe fundul ud leoarcă.

– Eşti sigură? Josh o prinse de braţ şi îi studie încruntat piciorul. Sper că nu te-ai rănit din nou la glezna pe care ţi-ai fracturat-o anul trecut?

– Nu. Râse uşor, vizibil stânjenită, dar resemnată. Spune-mi că nu mi-a făcut nimeni poză.

– Toată lumea e prea ocupată să se holbeze la Jane, o asigură Matt. Azi arată cu totul altfel, trebuie să recunosc.

Se uitară cu toţii înspre asistenta-şefă, care într-adevăr arăta *foarte* diferit faţă de cum o ştiau. Zâmbea.

Cineva aflat la coadă apăsă pe claxon şi ţipă:

– Doctore Scott!

Când Josh înjură în barbă, Mallory râse şi îl lovi uşor în piept.

– Te strigă femeile, doctore. Ar fi bine să te întorci la ele. Şi nu uita să le oferi ceea ce îşi doresc.

– O maşină curată?

– Ocazii din belşug să-ţi vadă fundul când te apleci.

Cu o strâmbătură, medicul porni spre clienţii lui. Mallory se întoarse spre Ty, şi abia atunci observă cât era de ud.

– Eu te-am adus în halul ăsta?

– Ai de gând să-mi spui că nu ai făcut-o intenţionat?

– N-am făcut-o intenţionat, ţi-o jur! Dacă ar fi fost cu intenţie, m-aş fi lipsit de partea stânjenitoare cu găleata, crede-mă.

Matt era ocupat să flirteze cu drăguţa proprietară blondă a maşinii pe care o spăla, însă Josh nu-şi lua privirea de la ei. Josh era un om bun, unul dintre cei mai buni din câţi cunoscuse Ty vreodată. Dar în acelaşi timp se afla şi el pe lista lui Mallory, iar Ty nu era suficient de evoluat pentru a-i dori tot binele din lume cu ea.

– Mallory.

– Da?

– Pe Josh poţi să ţi-l ştergi de pe listă.

Mallory îşi înghiţi hohotul de râs când Ty îşi dezlipi tricoul ud leoarcă de pe piele şi îşi scoase din toc arma,

un Glock. În acel moment își dădu seama că întreaga parcare se cufundase în tăcere. Toată lumea se holba la el. De fapt, nu la el. La pistolul lui. Dumnezeule!

– S-a udat, explică el. Pistoalelor nu le face bine să se ude.

Matt se îndepărtă de mașina la care lucra și veni lângă Ty într-un gest de solidaritate.

– E în regulă, Ty are permis de portarmă.

Își puse o mână pe umărul lui Ty, iar cu cealaltă salută pe cineva care tocmai apăruse în parcare.

Cu toții se întoarseră la activitățile lor de până atunci, lăsându-le celor doi bărbați puțină intimitate.

– Eu tot îți spun că aici te afli în Lucky Harbor, nu în Orientul Mijlociu, bombăni Matt. Cum Ty îl privi în tăcere, adăugă oftând: Știi programul ăla pentru veterani pe care îl sponsorizezi în cadrul Clinicii de Servicii Medicale? Cel pentru care i-ai cerut lui Mallory să găsească un consilier bun? Ar trebui să te gândești să apelezi la el.

– Sunt bine.

– Mă bucur să aud asta. Eventual ai putea face un efort să fii și fericit. Asta știi ce înseamnă? Că poți scăpa basma curată din aproape orice dacă zâmbești. Ar trebui să încerci cândva.

– Da, am să țin cont de asta.

Lui Ty nu-i venea să zâmbească. Habar nu avea de ce se mai afla acolo. Piciorul lui era în regulă. Și totuși, se oprise la spălătoria de mașini pentru că Mallory arăta apetisant în pantaloni scurți. Tocmai acceptase să repare Charger-ul cuiva. Ce naiba făcea? Cât de curând avea să dispară, s-o șteargă de acolo, continuându-și viața de nomad.

Atunci de ce naiba se purta ca și cum ar fi avut de gând să rămână? De ce lăsa să se închege relații de prietenie? De ce își făcea planuri? Nu îi era sortită lui această viață într-un orășel de nicăieri. Nu-i stătea în fire să-și formeze legături și rădăcini.

Se duse să plătească. Și-ar fi luat la revedere de la Mallory, dar aceasta era ocupată cu o altă mașină. Urcă la volan, însă ceva îl făcu să-i mai arunce o ultimă privire

tinerei femei. Din celălalt capăt al parcării o văzu stând şi ea cu ochii aţintiţi asupra lui, cu o expresie intensă şi gânditoare.

Fără regrete, spusese ea.

De data asta avea să existe cel puţin un regret, îşi zise Ty. Un regret pe nume Mallory Quinn.

Seara le găsi pe Mallory, Grace şi Amy aşezate la o masă din Eat Me, cu câte o furculiţă în mână şi un tort pe platoul din mijloc. Şedinţa Dependentelor de Ciocolată începuse.

– Deci, spuse Grace, lingându-şi furculiţa. Se fac angajări la magazinul de amenajări interioare. Proprietarul, Anderson, m-a invitat în oraş.

– Nu face asta, spuseră deodată Amy şi Mallory.

– E drăguţ, oftă Grace. Dar aş prefera să mă angajez. Mi-am depus candidatura. Vreau din tot sufletul să-mi găsesc fericirea.

– Şi crezi că ai să ţi-o găseşti numărând cuie? întrebă Amy.

– Pe tine te satisface să strângi farfurii? replică Grace.

– Îmi lasă o grămadă de timp liber ca să fac în linişte ceea ce îmi place, zise Amy ridicând din umeri.

– Anume?

– Să desenez.

– Ideea era să laşi oamenii să se apropie de tine, îi aminti Mallory. Aşa ai decretat chiar tu, ai uitat? Desenatul e o activitate solitară.

Amy îşi înfipse furculiţa în tort pentru a lua o îmbucătură considerabilă.

– Încă exersez. O studie pe Mallory. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat azi?

– Ce s-a întâmplat azi?

– Vai, nu ştiu – ce zici de faptul că MTD poartă armă?

– MTD?

– Misteriosul Tip Drăguţ. Ty Garrison. Ăla sexy. Tipul care te face să zâmbeşti tâmp de câte ori îi auzi numele.

– Nu zâmbesc tâmp.

Amy se uită la Grace, care scoase imediat o oglinjoară din poşetă şi o ţinu în faţa lui Mallory.

Când îşi observă expresia vag radioasă şi - fir-ar - zâmbetul tâmp, Mallory se străduí din răsputeri să şi-l şteargă de pe chip.

- E din cauza tortului de ciocolată.

Amy tuşi pentru a-şi ascunde un hohot de râs dispreţuitor.

- Hopa, făcu Grace.

- Îmi place de el, recunoscu Mallory.

- Iar asta e de rău? Ţi-ai propus să-ţi deschizi aripile, să încerci ceva nou. Acum se întâmplă.

- Cu un tip care ar putea să-i frângă inima, spuse Amy. Asta e, Mal? Ţi-e frică?

- Tremur ca un iepuraş, mărturisi Mallory. Nu s-a ales mare lucru din încercarea mea de a fi o fată rea.

Ty înotă sub clar de lună, apoi alergă pe plajă într-un ritm vioi, fără nici o cădere. Făcea progrese.

Când termină să-şi tortureze corpul, când fiecare muşchi îi tremura de extenuare, se duse să se culce, sperând că era prea obosit pentru coşmaruri.

Noaptea începu bine. Visă expediţia de salvare a fiicei unui diplomat din Istanbul, apoi îi reveni în minte o altă misiune, când „rechiziţionaseră" anumite componente dintr-un colţişor uitat de lume din Irak, componente care, laolaltă cu cele care urmau să fie livrate în scurt timp, ar fi devenit o uriaşă ameninţare teroristă. Apoi visul îl purtă la ziua când reuşiseră să ajungă la un autocar plin de jurnalişti britanici şi americani înainte ca aceştia să fie răpiţi...

Toate aceste misiuni se încheiaseră cu succes. În clipa următoare însă, visul o luă într-o direcţie catastrofală.

Se trezi aruncat dintre fiarele în flăcări. Urechile îi ţiuiau şi, deşi vedea incendiul din jurul lui, nu auzea nimic. Era ca într-un film fără sunet.

Oamenii lui. Se târî pe burtă până la Kelly, însă acesta murise deja. Îi găsi pe Tommy şi Brad şi îi ajută cât putu, după care se duse să-l caute pe Trevor. Acesta se afla pe cealaltă parte a epavei, chinuindu-se să respire, cu pieptul zdrobit.

Ty nu putu să facă nimic altceva decât să-l țină în brațe până se stinse...

Se trezi singur în pat, nu pe un nenorocit de munte de la capătul lumii.

– Dumnezeule, șopti, trecându-și degetele prin părul umezit de sudoare. *Dumnezeule.*

Deși era două noaptea, își luă blugii și îi îmbrăcă nervos. Telefonul mobil, care anunța un mare număr de apeluri nepreluate, fără îndoială de la Frances, fu îndesat în buzunar. La fel și flaconul gol de Vicodin.

Urcă în Mustang și îi porni motorul, apoi, fără să știe ce-l apucase, o luă în direcția casei lui Mallory. Îi aflase adresa ușor, semn că nu era singura capabilă să obțină informații confidențiale. După toate probabilitățile, făcuse rost de numărul lui de mobil consultându-i – prin încălcarea tuturor regulamentelor – fișa medicală.

Demersul ei îl amuza și-l intriga deopotrivă, o combinație ucigătoare.

Casa lui Mallory se afla într-un cartier mai vechi. O suburbie americană clasică. Fațada fusese zugrăvită recent, iar curtea era bine îngrijită, spre deosebire de hârbul pe care-l conducea.

Acesta era și motivul pentru care se afla acolo, se minți el.

Îi luă cu totul șase minute să-i înlocuiască alternatorul cu cel pe care-l adusese tocmai de la Seattle. Își puse sculele înapoi în mașină și dădu să urce la volan când auzi zăvorul deblocându-se. În clipa următoare, ușa din față a casei se deschise.

Mallory stătea în prag, inundată de lumina ce se revărsa atât de pe verandă, cât și de la becul din interior. Părul îi era înfoiat ca un nor răvășit în jurul feței și al umerilor, iar de sub marginea halatului i se iveau picioarele desculțe.

– Ty?

Se alesese praful de încercarea lui de a rămâne neobservat.

– Ce faci? întrebă ea.

Interesantă întrebare. Nu avea nici cea mai vagă idee ce naiba făcea. Nici una. Absolut nici una. Închise portiera mașinii și se apropie de ea cu pași hotărâți.

– Ty?

El nu îi răspunse. Dacă Mallory ar fi dat înapoi un singur pas sau i-ar fi spus că era nebun sau i-ar fi dat cel mai mic semn că nu era bine-venit, s-ar fi răsucit pe călcâie și ar fi plecat, cum o mai făcuse.

În mod cert, se aștepta să fie intimidată. Văzuse expresia de pe chipul ei la spălătorie, când pusese mâna pe pistol.

Mallory îl surprinse însă venindu-i în întâmpinare. Trupul ei răspunse la atingerea lui cu un ușor tremur care îl făcu să se simtă al naibii de util. Nu cumva era exact ceea ce își dorise? Să fie util din nou?

Insistă să își spună că, oricât ar fi fost de curios și de atras de ea, dacă Mallory nu ar fi făcut primul pas în seara licitației, el nu ar fi inițiat nici un fel de interacțiune intimă.

Mințea de înghețau apele. Ea îl asigurase că tot ce își dorise fusese o singură noapte, iar el se străduise al naibii de tare să o creadă, dar reușiseră cumva să se afunde tot mai mult.

Mallory era ca un drog, genul care provoca o dependență foarte puternică. Mai mult, era destul de sigur că începea să se lege emoțional de el. Habar nu avea cum să reacționeze la așa ceva, nici cum să-și gestioneze propriile sentimente, care ajunseseră să-l încurce. Întreaga poveste cu evitarea oricărui atașament emoțional se dusese pe apa Sâmbetei, pentru că Mallory Quinn se atașa de orice persoană pe care o cunoștea și avea darul de a contamina și pe alții cu această tendință.

Tânjea după orice fel de contact cu ea cu o disperare pe care n-o mai trăise până atunci, lucru care îl descumpănea. Ce rost mai avea însă toată analiza când femeia din fața lui avea buzele întredeschise, obrajii colorați în trandafiriu și ochii încinși de dorință? Incapabil să se împotrivească atracției, o prinse în brațe și trecu pragul, închizând ușa în urma lui cu piciorul.

Ajunseră în hol împleticindu-se, cu gurile lipite, izbindu-se de suportul de umbrele şi răsturnându-l când ea se împiedică într-o pereche de pantofi şi se izbi de un cuier. Râdeau amândoi când el o răsuci pe călcâie şi o lipi de o măsuţă din lemn de cireş cu oglindă.

Lui Ty îi pieri amuzamentul când Mallory lăsă să-i scape un geamăt plin de dorinţă. Îşi dorea să-l audă din nou, simţea nevoia să-l audă din nou. O sărută în punctul sensibil din spatele urechii, apoi pe linia obrazului, apoi pe gât. Zăbovi o clipă îndelungată în scobitura de la baza gâtului ei, pentru că, da, de acolo putea să-i smulgă iarăşi acel sunet şi să-i facă mâinile tremurătoare să se încleştеze pe umerii lui.

– Tocmai te visam, spuse ea încet.

Ty se bucură, cu atât mai mult cu cât visul lui fusese desprins direct din iad. Până în acel moment nu ştiuse cât de mare nevoie avea de acest lucru, de *ea*.

– Povesteşte-mi.

– Ne aflam la licitaţie. Degetele ei îşi croiră drum în părul lui, făcându-l să se înfioare. Luam la rând tot mobilierul.

– Luam la rând tot mobilierul?

– Da, ştii tu... Ezită. O făceam pe fiecare mobilă, şopti ea îmbujorată.

Ty se dădu în spate suficient cât să o poată privi în ochi.

– După ceea ce am făcut în noaptea aia, încă te simţi ruşinată când pomeneşti de „a o face"? Mallory îl îmbrânci, dar el, în loc să se retragă, o strânse cu putere în braţe. Ia zi, cu ce piesă de mobilier am început?

– Acum nu mai vreau să îţi spun, replică ea îmbufnată.

– Spune-mi, o ispiti el, trecându-şi scurt limba peste lobul urechii ei şi rontăindu-l mărunt.

– O masă, îngăimă Mallory.

– Ţi-am pus-o pe o masă? rânji el.

Ea scoase un sunet care era doar pe jumătate stinghерit acum, cealaltă jumătate fiind excitaţie pură.

– Spune-mi că te-am întins acolo strict pentru plăcerea de a te privi şi m-am desfătat cu toate punctele tale sensibile, îi ceru el.

Roşie ca un rac, Mallory se holbă la mărul lui Adam care pulsa în gâtul lui.

– Nu. M-ai... ăăă... aplecat peste masă şi apoi, ştii tu, m-ai luat pe la spate.

Asta îl ajuta teribil de mult să se distanţeze de ea. Era tare ca piatra. Poate că distanţarea nu era o idee bună. Poate că aveau nevoie de asta, aveau nevoie să o facă pur şi simplu, ca să se lecuiască unul de celălalt.

Cu blândeţe, o îndemnă să se întoarcă spre oglinda de deasupra măsuţei.

– A fost doar un vis, murmură ea.

– Nu trebuie să fie.

Mallory urmări în oglindă cum mâinile lui puternice le prinseră pe ale ei, le traseră în sus şi le petrecură pe după gâtul lui, unde nu aveau să mai reprezinte un obstacol.

Aerul sfârâia de electricitate. Şi dorinţă. Atât de multă dorinţă...

– Ce porţi pe sub halatul ăsta? Când ea îşi muşcă buza de jos, nevrând să răspundă, Ty insistă: Mallory!

– Nimic.

Ty gemu. Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât între ei n-ar fi încăput nici o coală de hârtie, se gândi el începând să-i dezlege cordonul halatului.

– Îţi doreşti asta?

– Păi...

– Da sau nu, Mallory.

– *Da.*

Cordonul căzu, iar halatul începu să se desfacă.

– Stai, icni ea. Sunt... Sunt... Nu pot să mă uit.

Şi totuşi nu îşi desprinse mâinile de pe gâtul lui, nici privirea lacomă din oglindă. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra degetelor lui când acestea prinseră marginile halatului.

– Vreau acces deplin de data asta, o informă el.

– O, Doamne. În regulă, dar...

Se întrerupse să-şi privească fascinată silueta când Ty îi desfăcu încet halatul.

– Mallory, şopti el, conştient că acela era trupul la care visase dintotdeauna. Eşti atât de frumoasă!

Mâinile lui urcară de pe pântec până la sâni, pe care-i prinseră în căuşul palmei. Degetele lui mari trecură uşor peste sfârcurile ei catifelate, smulgându-i un nou icnet de pe buze, după care, spre frustrarea ei, se îndepărtară.

Îi desprinse mâinile de pe gâtul lui şi îi trase halatul de pe umeri, lăsându-l să cadă la picioare, apoi îi conduse palmele spre masa de scris, forţând-o să se aplece. Îi strânse blând degetele, indicându-i că voia să rămână aşa.

Mallory avea o expresie dulce şi încrezătoare care, în combinaţie cu legănatul sexy al sânilor şi unduirea aproape nestăpânită a şoldurilor ei spre mădularul lui, îl scoase din minţi.

Îi prinse în palme sânii plini şi superbi şi se jucă alene cu sfârcurile înainte de a-şi lăsa o mână să alunece în jos, între picioarele ei.

– A... aici? Chiar nu ar trebui...

– Nu?

– Nu, şopti ea, apoi îşi desfăcu picioarele pentru a-i face mai mult loc.

Să se strecoare între pliurile feminităţii ei era o senzaţie extraordinară. Ty gemu când descoperi cât era de udă. Degetele lui explorară fiecare milimetru din floarea fierbinte, pulsând de dorinţă, până când ea începu să se unduiască din nou. Cu ochii închişi şi capul lipit de pieptul lui, îşi încleştă degetele pe masă până i se albiră încheieturile.

– Priveşte, îi aminti el.

Mallory deschise ochii şi îşi aţinti privirea asupra propriului trup, gol-puşcă, aplecat peste masă, cu mâna lui bronzată peste sânul ei palid şi cealaltă mână mişcându-se leneş şi languros între picioarele ei.

– Oh, şopti ea. Arătăm...

– Sexy.

Când el îşi strecură un deget umed în adâncurile ei, Mallory scoase un mic ţipăt nearticulat şi începu să se zbată.

– Ty...

– Spune-mi.

– În mine, gâfâi ea, cu respirația tăiată. Te rog, în mine.

– Vreau să termini mai întâi.

O privi înfiorându-se, continuând să se țină ascultătoare de marginea mesei, atât cât putea. O simți tremurând de dorință, așa că mai adăugă un deget și puțină presiune cu degetul mare în timp ce o mușca mărunt de la ceafă până la umăr. Tensionată precum coarda unui instrument, Mallory respira greoi, gâfâit, cu spatele și fundul împinse spre el, cu brațele încordate, cu fața încremenită într-o expresie de extaz.

– Ty.

– Sunt aici, o asigură el, moment în care o împinse violent în brațele orgasmului.

Ar fi căzut în genunchi dacă nu ar fi prins-o el.

– *Acum*, îi ceru cu răsuflarea tăiată. Ia-mă acum.

Nefiind genul care să refuze o doamnă, se dezbrăcă în pielea goală, înșfăcă un prezervativ din buzunar și și-l puse înainte de a se împinge în ea.

Mâna lui o găsi pe a ei în locul unde stătea încleștată pe masa de lemn și o strânse. Se aplecă peste trupul acela zvelt, care încă mai tremura de la orgasm, vrând să-i lase o clipă de răgaz, dar când ea își împinse nerăbdătoare fundul dulce spre el, începu să se miște ritmic.

Mallory primi cu bucurie fiecare pătrundere a mădularului tare, arcuindu-și spatele pentru a cere mai mult.

„Nu mai ești așa timidă acum", se gândi el inundat brusc de foame și de o nevoie posesivă de a o proteja.

Nu-și putea lua ochii de la ea, chiar dacă fiecare terminație nervoasă din trupul lui îi striga să-și dea drumul odată. Mistuit de focul pe care i-l stârnise Mallory în pântec, își zise că nu mai putea să reziste mult timp. Nu mai conta însă, pentru că ea încremeni și țâșni din nou în abisul orgasmului, cu mușchii încleștați în unduiri erotice, senzuale.

Dar nu era de-ajuns. Era prea mult. *Era totul.* Cu un geamăt gutural, își îngropă fața în părul ei și se lăsă în voia exploziei orbitoare de plăcere.

Reuși să își recapete controlul suficient cât să se lase pe podeaua tare înainte ca genunchii ei s-o atingă.

O întoarse cu faţa spre el şi, dezmierdându-i gâtul cu nasul, o trase strâns la piept. După o clipă, o împinse uşor ca s-o privească.

– Eşti bine?

– Asta e un cuvânt cam slab pentru ceea ce am trăit, murmură ea desenându-i cu un deget conturul buzei de jos. Pun pariu că ai putea găsi ceva mai bun.

– Sunt mai degrabă genul de tip care arată, nu descrie în cuvinte, replică el muşcându-i uşor degetul.

– A, da?

– Da.

– Atunci arată-mi, îl îndemnă ea în şoaptă.

capitolul 13

Lasă bărbaţii – prefer să mă îndrăgostesc de ciocolată!

Mallory nu ştia ce îl adusese pe Ty la ea în toiul nopţii sau ce intenţionase să facă, însă faptul că stătea gol în mijlocul casei era un început al naibii de bun.

Sau un sfârşit bun.

Roşi când el râse şi se aplecă să o sărute, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Coborî cu un deget pe pieptul lui, apoi peste un şold, moment în care descoperi o protuberanţă nefirească. Studiind cicatricea neregulată care i se întindea de la intersecţia coapselor până la genunchi, se gândi îngrozită la ceea ce suferise.

Îşi dădu seama că ea stătea foarte comod aşa cum era cuibărită la pieptul lui, însă poziţia nu ar fi avut cum să fie confortabilă şi pentru el.

– Piciorul tău e în regulă?

– În clipa de faţă nici nu-l simt.

Mallory râse, uşurată să simtă că tensiunea din trupul lui masiv se risipise puţin.

– Bun. Ştiu că ai dureri de la accidentul de maşină.

– Acum mi-a trecut. Dar nu a fost un accident de maşină. A fost un accident de avion, spuse el cu o strâmbătură.

– Ai supraviețuit unui accident de avion? întrebă ea șocată.

– Nu asta a fost partea cumplită, ci zilele care s-au scurs până la operațiunea de salvare.

– O, Ty, șopti ea. Cât de grav a fost?

– Destul de grav.

– Și rănile tale?

– Coaste fisurate, fractură la încheietură, fractură de claviculă. Câteva răni interne, plus piciorul. Măcar am scăpat cu viață, spre deosebire de toți ceilalți, spuse el posomorât.

Mallory nu putea nici măcar să-și imagineze durerea oribilă pe care o îndurase. Zile întregi! Cât despre restul... El fusese singurul care supraviețuise.

Își trecu ușor degetele peste pieptul lui, simțindu-i tremurul fin al mușchilor. Ultimele zvâcniri de după o partidă grozavă de sex, poate. Sau amintiri. Murmură:

– Prietenii tăi. Cei de care mi-ai mai pomenit. Atunci i-ai pierdut.

– Da. Echipa mea.

– Ai fost...

– Mallory, o întrerupse el clătinând din cap. *Chiar* nu vreau să vorbesc despre asta.

– Știu. Își încleștă degetele pe medalionul pe care-l purta la gât, înțelegându-i durerea. Nici despre Karen nu vrea nimeni să vorbească niciodată. Dar ea a fost foarte importantă pentru mine. Multă vreme după moartea ei nu puteam suporta nici măcar să mi-o amintesc, cu atât mai puțin să aduc vorba despre ea.

Ty oftă și o trase mai aproape, îngropându-și fața în părul ei.

– Cum a murit?

– A luat un flacon de medicamente. Îl simți încremenind. Avea optsprezece ani, continuă Mallory. Și era însărcinată. Legistul a decis că a fost supradoză accidentală, dar... Închise ochii și clătină din cap. Nu a fost. Nu accidentală, adică. A făcut-o intenționat.

– O, Dumnezeule, Mallory. O prinse mai strâns. Din câte înțeleg eu, nu ai fi avut cum să o salvezi.

– Eram surori. Știam că are o problemă cu drogurile. Ar fi trebuit să...

– Nu, spuse el ferm, dându-se în spate pentru a o privi în ochi. Nu poți să faci nimic, *absolut nimic*, ca să ajuți pe cineva care nu vrea să fie ajutat.

Era atât de regretabil de adevărat, încât Mallory abia reuși să îngaime:

– Și cum depășești momentul?

– Mergi mai departe. Faci orice e necesar pentru a rămâne pe picioare. Îți continui viața.

Mâinile lui își reluaseră dezmierdările tandre. Simțind cum îi urca dorința în pântec, Mallory îi murmură numele, disperată să îl aibă din nou.

Mângâierile lui deveniră atunci mai intense, până când o lăsară fără suflare.

– Îți continui viața. Bun plan... O, Doamne, șopti ea când Ty îi prinse un sfârc în gură și supse cu forță. Credeam că discutăm acum.

– Tu n-ai decât să discuți după pofta inimii, spuse el blând, apoi, cu mult mai puțină blândețe, o făcu din nou să-și iasă cu totul din minți.

Mult, mult mai târziu, Mallory se întinse pe podea, complet vlăguită, și murmură:

– A fost o discuție excelentă.

Ty se trezi întins pe spate, cu podeaua lipită de șira spinării, cu o femeie caldă și satisfăcută cuibărită la pieptul lui. O posedase acolo, pe podea, iar vânătăile de pe genunchi o dovedeau. Se opinti să se ridice, apoi o luă și pe Mallory pe sus. Trebuia să-i spună lui Josh că dacă piciorul lui rezista cu brio la un maraton de sex, putea să reziste la orice altă încercare.

– Nu, murmură ea, foindu-se în brațele lui. Nu vreau să mă ridic încă.

Ty știa că la muncă stătea în picioare câte douăsprezece ore pe zi, uneori chiar mai mult, așa că hotărî s-o lase să mai doarmă.

Peste un timp, când se trezi, bătu rapid din pleoape și exclamă:

– Ty?

„Ei bine, cine altcineva?" se gândi el.

– Unde mergem? întrebă ea somnoroasă.

– În pat.

Avea de gând să o culce şi să dispară naibii de acolo, înainte să facă vreo idioţenie, cum ar fi fost, spre exemplu, să adoarmă lângă ea. Sexul era una, dar petrecerea nopţii împreună însemna cu totul altceva.

„Idiotule, deja e altceva..."

În dormitor, când văzu cele două animale de pluş sprijinite pe perne, fu năpădit de o emoţie bizară, genul de emoţie care îi încerca pe adolescenţii neghiobi şi chinuiţi de hormoni atunci când li se punea pata pe cineva.

Se aplecă s-o aşeze în aşternuturi, însă Mallory îl trase peste ea.

– Mi-e frig!

Ty trase plapuma peste amândoi. Avea s-o încălzească puţin cu trupul lui, doar până se oprea din tremurat, îşi promise. Odată ce Mallory adormea, intenţiona s-o şteargă de acolo.

– Mmm, oftă ea fericită, apăsându-şi faţa pe gâtul lui şi lipindu-şi degetele îngheţate de la picioare de gambele lui. Ce bine e!

– Nu rămân, declară Ty, neştiind prea bine dacă i se adresa femeii cuibărite în braţele lui sau propriului libido.

Oricum nu mai conta. Două minute mai târziu, Mallory respira încet şi profund, cufundată în somn.

Părul ei se revărsa peste faţa lui, iar sânii ei goi erau lipiţi de pieptul lui. Îşi ţinea o mână cuibărită între trupurile lor, iar cealaltă jos, pe abdomenul lui. Dintr-odată, tresări şi murmură ceva care aducea a „Scuteşte-mă, Jane".

Zâmbind, Ty o mângâie pe spate.

– Şşştt.

Ea se linişti imediat cu un oftat adânc, plin de încredere. Caldă. Lipită de el ca o a doua piele.

Dumnezeule! Nu voia să o trezească, dar nu voia nici să rămână peste noapte. Nu făcea asta niciodată cu o femeie. Niciodată.

Totuşi, sedus de căldura ei tandră şi generoasă, închise ochii. În clipa următoare adormi, încolăcit în jurul ei.

La un moment dat simţi coşmarul începând să prindă forţă, să-l tragă spre el. Din fericire, reuşi să se trezească înainte să se dea în spectacol. Era încă întuneric. Prea întuneric. Îşi luă tiptil blugii şi porni spre uşă, dar o mână îl atinse pe braţ, făcându-l să încremenească de spaimă. Răsucindu-se pe călcâie, dădu ochii cu Mallory.

„Unde ţi-e vigilenţa, Garrison?" Iritat, se smulse de sub mâna ei şi făcu un pas în spate, dar se lovi în plin de clanţă, care îl împunse dureros în şale.

– La dracu', Mallory.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. Luminată doar de raza de lună care se strecura printre obloanele dormitorului, îl privea cu îngrijorare, aşa cum, cu doar câteva ore în urmă, îl privise cu o pasiune infinită. Eşti bine?

Acela fu momentul în care Ty făcu pasul greşit. Ar fi trebuit să mintă şi să spună că da. Ar fi putut s-o facă, uşor. Dacă ar fi zâmbit şi ar fi sărutat-o, ea l-ar fi crezut, fără îndoială. Ar fi crezut orice minciună gogonată, pentru că avea încredere în el.

Pur şi simplu aşa era Mallory.

Însă el îşi propusese să se distanţeze, nu? Prin urmare, se încălţă rapid şi îşi luă portofelul şi cheile.

– Ty?

Venea după el pe coridor; îi auzea lipăitul picioarelor desculţe. „O să i se facă frig din nou", fu singurul lui gând stupid.

Mallory îl ajunse din urmă la intrare. Şi de-abia când îi simţi degetele coborând pe spatele lui gol îşi dădu seama că îşi uitase cămaşa.

– Ai avut un vis urât?

– Nu, negă el fără să clipească.

Ea se mulţumi să-l mângâie din nou pe spate.

– În noaptea aceea furtunoasă ai avut un coşmar. M-am gândit că poate s-a întâmplat din nou aici.

– Nu-i asta, murmură el sprijinindu-şi fruntea de uşă.

– Atunci ce s-a întâmplat? Întreaga situaţie a devenit puţin prea reală?

– Trebuie să plec.

– Fără cămaşă? Ty se răsuci, şi atunci îşi dădu seama că Mallory îi purta cămaşa. Rămâi, îl rugă ea. Dormi cu mine. Nu am să spun nimănui.

Ty înţelese că singura ei intenţie era să-l ajute, însă el nu-i voia ajutorul. Nu voia ajutorul nimănui. Era în regulă. Tot ceea ce îi trebuia era să se poată întoarce la muncă. Şi eventual să se îngroape iarăşi adânc în ea, pentru că acolo nu simţea durerea. Acolo se simţea fantastic. Dar dacă ar fi posedat-o din nou, nu ar mai fi plecat niciodată.

– Nu pot.

– Dar...

Deschise larg uşa şi ieşi fără cămaşă în aerul răcoros al nopţii, plecând înainte ca ea să apuce să-şi termine restul frazei.

Mallory se trânti pe pat şi îşi aţinti privirea în tavan, bântuită de expresia de pe chipul lui Ty când plecase. Ar fi trebuit să fie iritată de atitudinea lui grosolană. Cu toate astea, nu era. Dar nici nu putea să identifice exact *cum* era.

Aventura aceea ar fi trebuit să fie doar o distracţie, o mică incursiune în viaţa unei fete rele. Devenise însă mult mai mult de-atât, lucru care i se părea deopotrivă înspăimântător şi minunat.

Cum putea să dorească un Tip atât de Defect? Mai ales că, oricât ar fi încercat, în ciuda aptitudinilor ei, nu putea să vindece durerea care îl măcina, tot aşa cum nu putuse să se vindece nici pe ea însăşi.

În dimineaţa următoare, după ce ajunse la muncă, fu chemată în oficiul asistentelor.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Camilla, care se afla în spatele biroului.

Camilla zvâcni din cap spre hol. Mallory se întoarse şi dădu ochii cu un bărbat foarte familiar, înalt, cu umerii laţi, care se sprijinea de perete cu un aer nepăsător.

– Îmi iau o pauză, îi spuse Camillei, după care se apropie de Ty. Bună.

– Bună. Ai un minut?

– Poate chiar două.

El nu zâmbi, ceea ce nu anunța nimic bun. Simțind mult prea intens ochii – și urechile – Camillei ațintite asupra lor, Mallory îi făcu semn să o urmeze. Coborâră pe scări până la cantina de la parter, unde se așezară la o masă din colț.

Erau singuri, în afară de un îngrijitor care spăla podeaua.

– Miroase ca într-o popotă, remarcă Ty.

– Pun pariu că mâncarea era mai gustoasă la popotă.

– Eu pun pariu că nu.

Ty își lipi coapsa caldă de a ei pe sub masă. Purta niște blugi uzați și o cămașă indigo cu mânecile suflecate până la coate.

Arăta superb. Iar ei îi era teamă că venise să-i spună că timpul lor expirase, că urma să plece.

– Dorești ceva? Cafea? Ceai? Clătite? „Pe mine?" Au niște clătite grozave...

– Nimic. Mallory...

– Un sendviș, spuse ea cu disperare. Ce-ai zice de un sendviș? Pe toți dracii, mie sigur mi-ar pica bine un sendviș.

Sări în picioare, dar el o înșfăcă de încheietură.

În regulă. Era capabilă să facă față situației, *oricare* ar fi fost aceea; prin urmare se așeză încet la loc, pregătită sufletește pentru un adio.

Ty o privea în stilul lui caracteristic, detașat și calm.

– Ești bine? Pari agitată.

– Hai, spune-o odată. Ia-ți adio și gata. Nu-mi închipui că ți-e prea greu.

– Crezi că am venit să-mi iau adio? zise el ridicând din sprâncene. Și că nu mi-ar fi greu să o fac?

– Ți-ar fi?

Ty o studie câteva clipe cu o expresie indescifrabilă, apoi spuse:

– Nu am venit să-mi iau adio. Nu încă, în orice caz.

– Aha. Dădu din cap, știind că ar fi trebuit să fie ușurată, dar nu era. Cumpănindu-și atent vorbele, Mallory rosti: Vreau să-ți cer o favoare. Când *va fi* timpul

să pleci, vreau s-o faci pur și simplu. Nu-ți lua adio. Doar pleacă.

– Vrei să plec fără un cuvânt.

– Da. Gâtul îi era sufocat de emoție. Și inima la fel. Cred că așa ar fi cel mai bine.

Se ridică și dădu să plece, dar el o prinse de mână.

– Voiam să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Am fost un dobitoc.

Ea se înmuie și, strângându-l blând de degete, se așeză înapoi.

– Ei bine, poate că „dobitoc" e un termen cam aspru. Mă gândeam mai degrabă că ai reacționat ca o pisică fricoasă.

Ty izbucni într-un hohot de râs aspru.

– Da. Și asta.

– Înțeleg, să știi.

– Nu ar trebui.

– De ce? Pentru că eu nu am înfruntat niciodată ceva care mă bântuie?

– Îmi pare rău pentru Karen, spuse el privind-o în ochi. Și ai dreptate, ești mai puternică decât orice om din câți cunosc. Dar meriți mai mult din partea mea, asta voiam să spun.

Înainte ca Mallory să apuce să răspundă, muzica ambientală care se revărsa din difuzoare fu înlocuită de o voce masculină autoritară:

– Cod Roșu!

Mallory sări în picioare. Codul Roșu însemna incendiu, și întregul personal trebuia să se prezinte imediat la raport. Știa că era programat un exercițiu de simulare, dar se așteptase să fie în a doua parte a zilei.

– Fie urmează să fii evacuat, fie o să treacă vreo câteva minute până să poți pleca, îi zise lui Ty. Trântindu-și legitimația pe masă, îl îndemnă: După ce se încheie exercițiul, ia-ți ceva de mâncare.

– Cod Roșu, repetă vocea. Întregul personal să se prezinte imediat la raport. Cod Roșu. *Repet, Cod Roșu.*

Viața ei stătea excelent la capitolul sincronizare.

capitolul 14

Când viața te încearcă, încearcă și tu o ciocolată.

Cum spitalul era temporar blocat, Ty se lăsă pe spate și așteptă calm. Putea să vadă dincolo de ușile cantinei și dincolo de zona de recepție, până la ușa de la intrare. În mai puțin de patru minute, întreg spațiul fu invadat de pompieri.

Era doar un exercițiu, își spuse el, din moment ce nu era nimeni evacuat. Zece minute mai târziu, angajații spitalului reapărură.

- Vrei ceva de mâncare? îi strigă bucătăreasa lui Ty.

Își dădu seama că era lihnit de foame, așa că se ridică și se duse la tejghea să studieze oferta. Alți câțiva oameni veniră în spatele lui. Două femei în halat îi aruncară o privire și începură să șoptească între ele.

- Quesadilla? întrebă bucătăreasa. Sau poate un sendviș cu piept de curcan și brânză? Un hamburger? Azi am o salată Cobb a naibii de bună, dar n-o să fie de ajuns ca să te sature, la cum te văd de mare.

- Un hamburger, decise Ty.

Dacă nu îl omorâseră nici prăbușirea avionului, nici săritura de la etajul doi, atunci nu putea să-l afecteze nici puțin colesterol.

Femeile din spatele lui murmurau în continuare.

- În Vets' Hall, șopti una dintre ele, unde ar fi putut *oricine* să-i vadă.

- De unde știi? o întrebă cealaltă, tot în șoaptă.

- Sheryl i-a spus lui Cissy, care i-a spus lui Gail. Este foarte atipic pentru ea. Adică, te-ai fi așteptat la așa ceva din partea oricărui alt tânăr din familia Quinn, dar nu și din partea ei...

Bucătăreasa îi aruncă lui Ty o privire plină de regret în timp ce îi prăjea carnea pentru hamburger.

- Cu brânză?

- Da, mersi.

Șoaptele continuară:

- ... aș fi crezut că va fi mai atentă la imaginea ei, având în vedere că în joc e Clinica și toate alea. Încă

îi lipsesc o grămadă de bani, şi are nevoie de susţinerea tuturor.

- Crezi că au făcut-o în vreuna dintre debaralele *de aici?*

Lui Ty nu-i păsase niciodată de propria imagine şi bănuia că nici lui Mallory, dar întreaga poveste începea să-l scoată din sărite, aşa că se întoarse să le înfrunte pe cele două cotoroanţe băgăcioase.

Fâstâcite, acestea se grăbiră să îşi facă de lucru cu tăvile. Fixându-le cu o privire insistentă şi dură, Ty rosti aspru:

- Vedeţi-vă de treburile voastre.

Se întoarse să-şi ia farfuria de pe tejghea şi arătă spre legitimaţia pe care o ţinea în mână, cea pe care i-o lăsase Mallory.

- Doar trece-o pe acolo, îi spuse bucătăreasa, indicând maşinăria de lângă casa de marcat. Cu legitimaţia lui Mallory poţi obţine toţi ce doreşti, totul va fi trecut în contul ei. Să adaug şi ceva de băut? Chipsuri?

Mallory îi dăduse legitimaţia ei de angajat al spitalului. În continuare încerca să aibă grijă de el. Nu era obişnuit cu aşa ceva. Clătinând din cap, scoase banii.

- Dar...

Ty îi aruncă bucătăresei o privire care o făcu să-i dea rapid restul. Apoi, extrem de conştient de prezenţa celor două bârfitoare în spatele lui, îşi luă hamburgerul şi se întoarse la masă.

Femeile îşi plătiră mâncarea şi trecură pe lângă el aruncându-i nişte priviri lungi care îi arătară că nu reuşise decât să înrăutăţească lucrurile.

În definitiv, ce naiba îşi închipuia că făcea? El avea să plece în curând, dar Lucky Harbor era casa lui Mallory, lumea ei. Se simţea confuz şi nesigur, două emoţii complet străine pentru el. Chiar îşi imaginase că *el* era cel care îi oferise ceva, împărtăşindu-i din vasta lui experienţă de viaţă. Câtă generozitate!

Dimpotrivă, singura care oferise ceva fusese Mallory, care îi dăduse o lecţie cuprinzătoare de căldură sufletească, compasiune şi forţă. Fără a recurge la nimic

altceva în afară de vocea ei blândă şi o coloană vertebrală de oţel, îl domesticise complet.

Dumnezeule, chiar era un mare dobitoc! Se îndreptă spre ieşire, dar încetini când observă cutia destinată donaţiilor pentru Clinica de Servicii Medicale. El donase bani pentru programul destinat veteranilor, dar nu erau de ajuns dacă Mallory nu reuşea să strângă suficienţi susţinători ca să păstreze Clinica deschisă. Privind atent cutia, îşi dădu seama cum putea s-o răsplătească pe femeia care îi oferise atât de multe.

În drum spre casă, Mallory se opri la localul Eat Me. Grace îi trimisese un mesaj anunţând-o că era o urgenţă.

Când se năpusti înăuntru, le găsi pe Grace şi Amy aşteptând-o cu o cutie. O cutie de pantofi.

– Încălţări de fată rea, îi explică Amy întinzându-i cutia. La mulţi ani.

– Ziua mea a fost luna trecută.

– Atunci Crăciun fericit în avans.

– O, nu, protestă Mallory. Întâlnirile astea mereu se învârt în jurul meu. E rândul uneia dintre voi.

– Nu, spuse Grace. Trebuie să abordăm problemele fiecăreia pe rând.

– Atunci să trecem la problemele lui Amy, sugeră Mallory.

– Da, confirmă Jan de la celălalt capăt al tejghelei, unde se uita la televizor. Amy chiar e într-o situaţie nasoală. Îl are pe pădurarul ăla mare şi sexy care-i dă târcoale, şi tot ce face ea e să-i arunce priviri ucigaşe.

– Hei! răbufni Amy. Asta nu te priveşte cu nimic. Oricum, refuz să discut despre asta.

Sub privirile nerăbdătoare ale prietenelor ei, Mallory cedă şi deschise cutia. Înăuntru se afla o pereche superbă de pantofi negri, din barete, cu tocuri cui de zece centimetri, care exprimau cât se poate de făţiş o invitaţie la sex.

Într-o clipită, se descotorosi de tenişii pe care îi purtase toată ziua şi se încălţă cu pantofii cei noi.

La două scaune distanţă, domnul Wykowski îşi duse o mână pe piept şi exclamă:

– Uau!

– Aveţi dureri de inimă? îl întrebă Mallory îngrijorată, pornind în grabă spre el în uniforma de asistentă medicală şi pantofii de fată rea.

– Nu. Nu sunt dureri de inimă.

– Unde vă doare?

– Considerabil mai jos, spuse el holbându-se la încălţările ei.

– Vezi? chicoti Grace când Mallory se întoarse. Foloseşte-i cu înţelepciune. Sunt pantofi cu impact.

– Impact?

– Impact de fată rea, preciză Amy. Dă-i bătaie şi dezlănţuie-te.

În ziua următoare, Ty îi aduse lui Ryan cina. În urma demersurilor făcute de Mallory prin intermediul Clinicii, veteranul primise un loc într-un centru de reabilitare din afara oraşului.

După ce mâncară, Ryan îl rugă pe Ty să-l ducă cu maşina până la Clinică.

– De ce?

– Vreau să particip la o reuniune.

Semnul de pe uşa de la intrare anunţa că era vorba de întrunirea Narcomanilor Anonimi. Cineva adăugase un bileţel autocolant pe care scria: „Accentul e pe anonimat, oameni buni!"

Doar în Lucky Harbor ar fi fost necesară acea observaţie, se gândi Ty. Pe de altă parte, era extraordinar să afle că în oraş exista premisa anonimatului.

O parte din procesul de reabilitare presupunea să înveţi să ai încredere, capitol la care el întotdeauna se descurcase execrabil. Se întoarse spre Ryan, care încremenise pe ultima treaptă.

– Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta, bombăni Ryan.

– Câţi ani ai?

– Două sute cincizeci.

– Atunci ai noroc. Limita de vârstă e la trei sute.

Umbra unui zâmbet apăru pentru o clipă pe chipul veteranului.

– Am patruzeci şi trei de ani.

Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Ty. Ryan tremura din tot corpul, simptom al sevrajului. Nu era de bine. Ty ar fi dat orice să se afle oriunde altundeva în momentul acela, dar îşi spuse că, dacă un om putea să vadă în el un sprijin emoţional, însemna că respectivul o ducea destul de rău.

– Cât a trecut de la ultima doză?

– Am rămas fără Oxycontin acum patru zile. Doctorul zice că nu mai am nevoie. Lua-i-ar naiba de doctori.

Ty îşi strecură o mână în buzunar şi îşi plimbă degetele peste flaconul de care nu se despărţea niciodată. Trecuseră două luni şi două săptămâni, iar numărătoarea continua. Se gândi să îi spună că avea să-l aştepte afară, dar, nevrând să pară laş, intră.

Peste o oră, când se încheie reuniunea, ieşiră împreună în noapte. Ty fusese zdruncinat de poveştile pe care le auzise, de chinurile prin care treceau participanţii la întâlnire. Ştia că trebuia să fie recunoscător pentru că el nu îşi nenorocise viaţa, cel puţin nu complet.

Era la jumătatea drumului spre căminul lui Ryan când acesta vorbi:

– Deci tu şi Mallory formaţi un cuplu?

Ty se lovise de această întrebare de multe ori în ultimele săptămâni. Din partea vânzătorului de la magazinul alimentar. Din partea tipului de la benzinărie. Din partea tuturor celor cu care se intersectase. Din partea aceloraşi oameni care până la povestea cu Mallory se mulţumiseră doar să se holbeze la el.

Mallory. Mallory era sufletul acelui orăşel, sau cel puţin reprezenta o întruchipare umană a sufletului acelui orăşel. Şi chiar dacă o trata de parcă ar fi putut cu uşurinţă să-i întoarcă spatele, ştia că, de fapt, lucrurile stăteau altfel. *Ea* era altfel. În orice caz, nu încăpea îndoială că, în timp ce *ea* avea rădăcini acolo, în locul acela, în viaţa aceea, *el* deja îşi rodea frâul de nerăbdare, dornic să se întoarcă la ale lui.

– Nu, răspunse într-un final. Nu formăm un cuplu.

– Ea ştie asta? întrebă Ryan scărpinându-şi obrazul neras.

Fusese ideea lui Mallory ca aventura lor să se limiteze la o singură noapte, deşi acceptase cea mai recentă vizită a lui drept clauză suplimentară la contractul iniţial. Şi îl lăsase să scape nepedepsit după ce se purtase ca un dobitoc.

Apoi îi ceruse să plece fără a-şi lua adio.

– Da. Ea ştie asta.

Întrebarea era dacă o ştia şi el.

– E o domniţă foarte cumsecade. Când locuiam pe o bancă în parc, venea noaptea şi îmi aducea mâncare. Ţi-a spus asta vreodată?

Ty clătină din cap. Simţi o strângere de inimă când şi-o imagină pe Mallory, după o zi lungă petrecută la Urgenţe, căutându-l pe Ryan pentru a se asigura că mâncase bine.

– Da, habar n-are să gătească, adăugă Ryan zâmbind. Dar mâncam oricum tot ce îmi aducea. Nu voiam să se simtă jignită. Dacă aş fi... Ridică o mână pentru a arăta spre el însuşi şi lăsă propoziţia neterminată. Ştii tu, *altfel*... mi-aş încerca norocul cu ea. E o persoană specială. Mult prea specială pentru unul de teapa mea, ştii?

Strânsoarea din pieptul lui Ty se înteţi. Da. O ştia prea bine.

– S-ar enerva să te audă spunând asta.

– E drăguţă când e nervoasă, spuse Ryan visător. O dată, când a venit în parc, nişte copii încercau să mă bată cu pietre. Ea i-a alungat, ţipând la ei din toţi rărunchii. Eu eram în ultimul hal atunci, şi tot cred că arătam mai bine decât ea. Părul îi era zburlit în toate direcţiile şi era îmbrăcată în uniforma de asistentă. Arăta ca un pacient din locul unde fusesem internat după ce m-am întors din a treia tură pe front.

Un azil pentru persoane cu afecţiuni psihice. Ty şi-o imagină pe Mallory furioasă şi alungându-i pe copii. O şi vedea: cu uniforma boţită după o zi lungă de muncă, cu cizmele acelea pufoase şi ridicole ale ei, cu părul arătând ca o furtună dezlănţuită în jurul chipului.

Dumnezeule, era atât de frumoasă!

– Ai văzut chestiile de pe Facebook, nu? întrebă Ryan.

– Cum ai tu acces la Facebook?

– La cămin există un computer, iar Facebook e pagina de pornire. E acolo o poză cu voi doi. Păreți destul de intimi pentru doi oameni care nu formează un cuplu.

Da. Intimi. Doar că ceea ce existase între el și Mallory fusese mult mai mult decât intim. Fusese mistuitor. Năucitor. Zdrobitor.

Și ce blestemată de poză era postată pe Facebook?

Îl lăsă pe Ryan, apoi se duse acasă și lucră până târziu la Jimmy, mașina lui Matt. După ce făcu un duș, aruncă o privire spre telefonul care clipea. Trecu rapid în revistă apelurile nepreluate, sperând că era unul și de la Mallory. Ultima dată avusese o problemă. Poate că de data aceasta voia pur și simplu să-i audă vocea. În orice caz, lui i-ar fi prins al naibii de bine s-o audă pe a ei.

Însă mesajul nu era de la Mallory, ci de la Josh. Ty era așteptat la Secția de radiologie a doua zi dimineață la șapte, apoi la consultație medicală de la opt.

Ty încercă să descifreze din tonul medicului dacă veștile care îl așteptau erau bune sau rele, însă Josh se pricepea la fel de bine ca el să-și ascundă gândurile.

În dimineața următoare, Ty fu condus în cabinet și invitat să aștepte. Se conformă cu un calm deplin și nu reacționă în nici un fel atunci când Josh apăru cu dosarul gros conținând istoricul lui medical.

Josh purta o uniformă albastru-închis, un halat alb, stetoscopul în jurul gâtului și legitimația de angajat al spitalului prinsă pe buzunarul de la șold. Cu părul ciufulit și ochii obosiți, trânti dosarul pe masă, apoi se lăsă să cadă în scaun și, oftând, își puse picioarele pe birou.

– Deja ai avut o zi grea?

– E încă zi? Josh își trecu mâinile peste față. M-a contactat Frances azi. Sau ieri. E insistentă, nu-i așa?

– Printre altele. Ce i-ai zis?

– Că prognosticul tău nu e nicidecum treaba ei și să înceteze să mă mai sune.

Cuvintele lui îl făcură pe Ty să zâmbească.

– Iar ea ți-a mulțumit politicos și a dispărut tăcută în noapte.

– Da, sigur. Sau mi-a spus ce-o să se aleagă de boaşele mele dacă va fi nevoită să vină până aici pentru a obţine personal veşti despre tine.

– Cam pare genul ei. Uitându-se la dosar, Ty întrebă: Şi care e verdictul?

– Radiografiile arată o îmbunătăţire considerabilă. Cu încă o lună de kinetoterapie susţinută ar trebui să-ţi recapeţi forma extraordinară, de maşinărie de luptă. Deocamdată aş zice că eşti cam la acelaşi nivel cu noi, oamenii normali.

Încă o lună de pauză l-ar fi nenorocit, se gândi Ty.

– Deci sunt gata de acţiune, înseamnă.

– Depinde ce înţelegi prin acţiune. Nu eşti gata să sari pe fereastră de la etajul doi.

– Da, dar asta nu se întâmplă decât rareori.

Medicul îşi coborî picioarele de pe masă şi se aplecă să-i studieze atent chipul.

– Tu chiar vrei să te întorci.

– Am vrut dintotdeauna să mă întorc.

– Dar vrei să te întorci *acum*.

– Pe toţi dracii, da. Mi-am dorit să mă întorc încă din ziua când am ajuns aici. În special în ultimele câteva săptămâni, de când am reînceput să înot şi să alerg.

– Atunci de ce nu ai făcut-o? De ce nu te-ai întors?

– Vreau să lucrez, spuse Ty arătând spre dosar. Am nevoie de aprobarea doctorului.

– Ai s-o primeşti în curând, dar ce vreau să spun e că nu ai fost tocmai legat cu lanţuri de Lucky Harbor. Ai fi putut să pleci.

În faţa ochilor lui Ty apăru pentru o clipă imaginea lui Mallory. Cuibărită la pieptul lui, goală, cu un zâmbet tandru şi satisfăcut şi o rază pieziş de lună peste chip.

Nu era un mister ce anume îl ţinuse acolo.

– Mal ştie că eşti pe punctul să o ştergi? întrebă Josh încet.

– Asta nu are nici o legătură cu ea, spuse Ty sec. Semnează hârtiile.

– Ar trebui să ţi se încredinţeze doar sarcini uşoare.

– În regulă. O să plimb nişte dosare de colo, colo dacă va fi cazul. Tu doar dă-mi aprobarea.

Josh clătină din cap, părând nedumerit.

– Ai pleca de aici pentru o muncă de birou? Ți-ai ieși din minți, după cum o știm amândoi.

Avea să se descurce, dar înainte de toate trebuia să ajungă în lumea lui. Avea nevoie de adrenalină, căci se ofilea în Lucky Harbor.

Medicul se sprijini cu coatele pe documentele de aprobare și spuse pe un ton enervant de calm:

– Poate ar trebui să ne întoarcem la adevăratul motiv pentru care încă mai ești aici.

– Semnează hârtiile, Josh.

Neînduplecarea cu care Ty îi susținea privirea îl făcu pe Josh să ridice din umeri și să semneze documentele respective.

Vreme de două zile, Ty nu-și făcu nici un plan pentru întoarcere. Mai întâi își spuse că trebuia să termine cu Jimmy, apoi că trebuia să termine Charger-ul pentru vecinul lui Lucille și alte două mașini pe care le preluase între timp. Iar oamenii îl sunau întruna cu noi cereri de ajutor. Nu putea să-i ignore pur și simplu. Plus că trebuia să se ocupe și de Shelby, deși aceasta funcționa impecabil.

Când epuiză toate pretextele, decise să-și ofere o zi de răgaz înainte de a începe să se gândească.

Care se transformă apoi într-o altă zi...

Apoi se trezi cu un mesaj de la Josh în care acesta îi cerea să treacă pe la cabinetul lui la ora zece. Se duse în zori să înoate, apoi alergă, testându-și limitele. Se întâlni cu Matt la sală și se luptară o oră întreagă, până căzură gâfâind pe jos, transpirați și storși de energie. În cele din urmă, după un duș scurt, se prezentă în biroul lui Josh.

Peste hainele de oraș, acesta avea un halat alb și mereu prezentul stetoscop pe post de cravată. Ridică privirea de la muntele de hârtii de pe masa de scris și se uită posomorât la Ty.

– N-ai sunat-o încă pe Regină să-i spui că ai primit verde?

– Nu.

Josh îi aruncă o privire prelungă, apoi se ridică şi închise uşa biroului. Întorcându-se pe scaun, îşi împreună degetele, studiindu-l pe Ty de parcă ar fi fost un microb pe o lamelă.

- E vreo problemă?

- Nu. Doar că mai am uneori dureri, atâta tot, zise Ty făcând o grimasă când îşi întinse piciorul.

- Precis, bombăni Josh. Eram la sală azi-dimineaţă; nici măcar nu m-ai observat. Erai prea ocupat să ştergi pe jos cu Matt. Care, dacă tot veni vorba, e cel mai bun luptător din câţi am cunoscut vreodată. Iar tu l-ai bătut măr. Cât de mari dureri poţi avea?

- Am făcut o întindere.

Zâmbetul lui Josh păli.

- Da?

- Da.

- Atunci poate că ar trebui să mai aştepţi o săptămână, spuse medicul într-un final.

Ty dădu din cap în semn de confirmare şi plecă. Ajuns în parcare, nu putu să nu arunce o privire la hârbul lui Mallory. Se întrebă ce naiba era în neregulă cu el, dar cum aceasta era probabil o problemă prea mare pentru a o rezolva în următorii zece ani, o luă spre casă, unde îşi făcu de lucru la Shelby până la apusul soarelui.

Tocmai termina cel de-al doilea duş al zilei când auzi o bătaie în uşă.

Avea mai bine de şase luni de când luase o pauză forţată de la muncă, şi totuşi instinctul de a pune mâna pe pistol înainte de a deschide îi intrase adânc în reflex. Dar se afla în Lucky Harbor. Singurul pericol aici era să mori sufocat de bunătate.

Sau de bârfele băgăcioşilor.

Clătinând din cap, îşi luă de pe podea blugii Levi's şi îi îmbrăcă, apoi deschise uşa, moment în care se trezi faţă în faţă cu... Mallory.

Ea îi oferi un zâmbet dulce. În mod evident, nu-i ajunseseră la urechi clevetirile din cantina spitalului care susţineau că, fără ajutorul nimănui, începuse să-şi distrugă viaţa.

- Bună, spuse el.

Ca un idiot fără speranţă de vindecare, se gândi.

– Bună şi ţie.

Privirea ei alunecă peste bustul lui dezgolit, apoi se încinse când observă că nu purta decât blugii, pe care nici nu îi închisese până sus. O făcu acum, sub ochii ei, dat fiind că temperatura din încăpere crescuse deja dramatic.

Cum Ty nu se dăduse la o parte, se ciocni de el când intră. El îşi spuse că fusese o atingere accidentală, însă Mallory ridică mâinile şi le trecu mângâietor peste pieptul şi abdomenul lui, demonstrându-i că nu fusese deloc accidentală.

După cum nu era accidental nici faptul că purta o bluză legată pe după gât, blugi cu talie joasă şi o pereche de sandale foarte sexy care o înălţau cu doisprezece centimetri şi îi aliniau perfect trupul cu al lui. Pulsul îi bătea ca o tobă în micuţa scobitură de la baza gâtului, remarcă el. Plimbându-şi un deget peste acea zvâcnire, îi văzu pulsul accelerându-se şi mai mult.

– Ca să nu rămână nimic ascuns între noi, murmură ea, trebuie să te informez că am discutat cu Ryan în după-amiaza asta. Când Ty ridică întrebător privirea, îi explică: A ajuns la Urgenţe.

– Ce s-a întâmplat? E bine?

– L-a văzut cineva umblând brambura pe drum şi l-a adus la spital. Avea o sticlă de Jack şi nişte iarbă pe care o obţinuse de la nişte copii.

– *Rahat.*

– Da. Îşi păstră mâna într-a lui, strângându-i degetele pentru a-l linişti. E bine. Deocamdată doarme până îi trec efectele, dar înainte de asta... a vorbit.

– A, da?

– L-ai dus la întâlnirea Narcomanilor Anonimi. Cum Ty nu făcu nici un comentariu, Mallory adăugă: Ai... participat la întâlnire. Ai rămas.

– Da.

– Era Ryan... nesigur pe picioare? Avea nevoie de ajutorul tău?

Aha, micuţa asistentă se apucase de investigaţii detectivistice.

– Nu era chiar atât de rău, nu.

Ty aşteptă ca expresia ei să se schimbe, dar nu se întâmplă nimic. Nici nu se pripi să tragă concluzii, nici nu-l judecă, nici nu-l privi cu milă.

Dar de ce era surprins? Ea nu făcea niciodată ce te-ai fi aşteptat să facă. Era cea mai caldă, cea mai miloasă şi cea mai înţelegătoare femeie din câte cunoscuse în viaţa lui.

– Ai avut nevoie de ceva de acolo?

Şi era totodată şi una dintre cele mai curioase, se gândi el.

– Ce-ar fi să mă întrebi direct ce vrei de fapt să ştii?

– În regulă. Trase adânc aer în piept. Eşti şi tu dependent?

Incapabil să se abţină, o dezmierdă din nou cu degetul mare peste locul acela de la baza gâtului, înainte de a-şi strecura mâna în buzunar pentru a pipăi nelipsitul flacon de Vicodin. Era foarte uşor. Gol. Ambele detalii îl liniştiră. O dăduse în bară cu o grămadă de chestii, dar cel puţin nu şi la capitolul acesta.

– Am fost al naibii de aproape.

– Oh, şopti ea. Înţeleg.

Nu, nu înţelegea. Însă vina era a lui şi numai a lui.

– După accidentul de avion, nu am fost tocmai cel mai docil pacient. Mi se administrau medicamente puternice. Eram o epavă, în esenţă.

– Erai un om care tocmai îşi pierduse echipa, spuse ea blând.

Ty simţi cum i se încălzea sufletul. Mallory îi lua apărarea, chiar şi în faţa lui însuşi.

– Când m-am întors la muncă am renunţat la medicamente. Făcu o pauză, rememorând. A fost oribil. Dumnezeule, cât a fost de oribil. Îmi plăcea mult prea mult să nu mai ştiu de mine. Ochii ei erau aţintiţi într-ai lui, absorbindu-i cuvintele, primind totul fără a judeca. Aşa că îi spuse şi restul: Acum şase luni am fost rănit din nou. Ajuns la Urgenţe, m-am trezit înfundat cu analgezice puternice înainte să apuc să le refuz.

Ceva pâlpâi în ochii ei. Îşi amintise momentul când refuzase medicamentele în noaptea furtunii.

– Apoi am fost externat, continuă el. Cu o rețetă pentru medicamente „de luat la nevoie". M-am trezit trăind în permanență cu ochii pe ceas, așteptând minutul în care puteam lua din nou. Atunci am încetat să le mai cumpăr de la farmacie.

– Te-ai lăsat așa, din senin?

– Nu am înțeles niciodată expresia asta, din senin, spuse el cu un zâmbet sumbru. Aș zice mai degrabă „din flăcările iadului", dar da, m-am lăsat. Totuși, încă mai simt nevoia.

– E firesc, se grăbi ea să-l asigure. Toți simțim nevoia de ceva. Eu am renunțat la ciocolată la un moment dat. Poftele din perioada aia au fost îngrozitoare.

El lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit. Dumnezeule, cât îi plăcea femeia aceasta! Cum putea să-i reziste?

– Nu cred că e chiar la fel.

– E adevărat. Adică eu nu pot fi arestată pentru că țin doar pentru mine tot tortul de ciocolată. Cu toate asta, îmi distruge viața. Costă bani. Și mă face să nu mai încap prea bine în uniforma de asistentă. Știi cât e de rău când ajung să te strângă pantalonii cu șnur? Este foarte rău, Ty.

Cu un zâmbet larg, o măsură din cap până-n picioare.

– Din punctul meu de vedere arăți superb.

– Asta pentru că nu mi-o permit decât o dată pe săptămână. Sau de fiecare dată când mă sună Amy. Are o influență foarte proastă asupra mea.

– Încă mai ai pofte, așa-i? o întrebă Ty, compătimind-o sincer.

– În momentul ăsta aș renunța la următoarea gură de aer pentru o bucată de tort, spuse ea din suflet. Oftă, ca și cum ar fi fost asaltată de amintiri dragi. Cred că ajută dacă reușești să ai tot timpul o ocupație. Ceva care să-ți distragă atenția.

– Eu am avut destule care să-mi distragă atenția.

La auzul mărturisirii lui, Mallory se îmbujoră stingherită. Ty adora faptul că era în stare să inițieze o partidă de sex într-o mansardă, deasupra sălii în care se aflau vreo cinci sute de concetățeni, și totuși să roșească la un asemenea comentariu.

- Lucrai la o mașină? Am auzit că ești mecanicul cel mai apreciat din oraș.
- Lucram înainte să fac duș.
- Îmi arăți și mie?
- Dușul? Sigur. Dar este posibil să fi folosit eu toată apa caldă.

Ea râse scurt și îl îmbrânci ușor, făcându-l să dea înapoi un pas. Ar fi putut să rămână neclintit, dar îi plăcea felul în care își lăsase palmele să zăbovească pe pieptul lui. O luă de mână și o conduse prin bucătărie spre intrarea în garaj.

Mallory se uită în jur, studiind mașinile și puzderia de scule împrăștiate pe bancul de lucru.

- Ce făceai?
- Lucram la conductele de frână ale lui Shelby.
- Arată-mi.
- Vrei să înveți cum să montezi conducte noi de frână, din inox, spuse el, nevenindu-i să creadă. Mallory, pantofii ăia nu sunt gândiți pentru munca în atelier.
- Atunci pentru ce sunt gândiți?
- Pentru a zăpăci mințile unui bărbat.
- Și funcționează? se interesă ea zâmbind.
- Mai mult decât ți-ai putea imagina. Ascultă, treaba asta e murdară.
- Și ce dacă?

Fu nevoit să-i dea dreptate. Mallory vedea sânge și mațe și probabil și lucruri mai rele în fiecare zi, așa că un strop de mizerie nu avea să o deranjeze. Clătinând din cap și minunându-se de el însuși, deschise capota, apoi luă de pe masă un hanorac și i-l întinse.

- Nu mi-e frig.

Privirea lui alunecă asupra sânilor ei. Sfârcurile i se împingeau prin materialul bluzei legate pe după gât. Dacă nu îi era frig, atunci era excitată. Părea greu de crezut, având în vedere că el nu o atinsese, dar de câte ori ajungeau la mai puțin de un metru jumătate unul de celălalt, mădularul lui tresărea electrizat. Prin urmare, de ce și-ar fi permis tocmai el să judece?

Îi îmbrăcă hanoracul peste cap, neputând să se abțină să n-o atingă cât mai mult posibil în timp ce i-l

trăgea în jos peste trunchi. Când îi auzi respirația poticnindu-se, își dădu seama că erau pe aceeași lungime de undă.

– Miroase a tine, spuse ea dându-și pe spate gluga.

Ty simți din nou acea durere bizară în piept, o durere care chiar nu avea nici o legătură cu dorința de a o vedea goală.

– Iar acum o să miroasă ca tine.

– Și asta e în regulă?

Nici măcar nu avea cuvinte ca să-i răspundă. Prostovanul naibii! Dădu cu piciorul în căruciorul de intervenție, apropiindu-l de mașină, apoi în cel de rezervă, și îi făcu semn să se așeze. Odată ce fură amândoi întinși pe spate, ea îi rânji.

– Și acum?

– Ne băgăm sub mașină.

Mallory se strecură sub șasiu, iar Ty i se alătură. Unul lângă celălalt, ridicară privirea spre placa groasă de metal.

– Cu ce se începe? întrebă ea.

El îi studie profilul atrăgător. Cu ce se începea? Cu gândul că primise aprobarea medicală pentru a pleca din Lucky Harbor. Îi întinse un tub flexibil din inox.

– Îl îndoi în așa fel încât să se potrivească după contururile ramei pe măsură ce avansezi.

Îi arătă traseul, iar Mallory se apucă de treabă.

– E plăcut aici, remarcă ea. Sub mașină.

Când Ty îi aruncă o privire piezișă, izbucni în râs. Nimeni nu-l lua vreodată peste picior, își dădu el seama. Ei bine, nimeni cu excepția lui Matt, iar despre acesta nu se putea spune că o făcea cu un aer drăgălaș.

– Vorbesc serios, spuse Mallory. Ție nu ți se pare?

Era murdar, unsuros, sufocant... și, da, plăcut.

– Sunt doar surprins că și ție ți se pare la fel.

– Ai impresia că mie nu poate să-mi placă să mă murdăresc din când în când? Își mușcă buza de jos și râse. În regulă, știi la ce mă refer.

– Da. Uite... Cum Mallory nu avea destulă forță ca să îndoaie conducta, își puse mâinile peste ale ei și o ghidă. Mai desfă vreo treizeci de centimetri.

– Bine. Cât am acolo?

– Vreo douăzeci şi trei de centimetri. Eu am nevoie de treizeci. După o pauză, Ty adăugă: Treizeci de centimetri ar fi grozav.

Îi simţi privirea şi se strădui să afişeze un aer inocent, dar ea nu se lăsă păcălită:

– Ce naiba ai face cu treizeci de centimetri?

– O grămadă, zise el ridicând jucăuş o sprânceană.

– De parcă nu ai fi ucigător şi aşa, cu ceea ce ai, chicoti Mallory.

Lucrară în linişte câteva momente, însă Mallory nu se descurca prea bine să păstreze tăcerea.

– La ce te gândeşti când eşti aici? În afară de... centimetrii tăi?

El zâmbi. Adevărul era că de regulă se străduia din răsputeri să-şi golească mintea complet.

– Uneori mă gândesc la tatăl meu.

– A fost şi el mecanic în Marină, nu-i aşa? El te-a învăţat toate chestiile astea?

Tatăl lui Ty fusese într-adevăr mecanic în Marină; nu şi el. În momentul acela nu avea însă chef să-i corecteze această percepţie greşită, să-i spună că de fapt fusese paramedic în cadrul forţelor SEAL. Îi venea mult mai uşor să nege acea parte din viaţa lui decât să o rememoreze.

– La drept vorbind, tata nu a vrut să învăţ mecanică. Îşi dorea mai mult pentru mine. Spera probabil că dacă mă va ţine departe de tot ce înseamnă mecanică, voi deveni avocat sau ceva de genul ăsta.

– Şi...?

– Şi când aveam paisprezece ani, a cumpărat un Pontiac GTO. Amintirea îl făcu să zâmbească. Un model din '67. Doamne, cât era de frumoasă!

– Frumoasă? îl tachină Mallory, întorcându-şi faţa spre el.

Era atât de aproape, încât Ty se întinse să-i desprindă blând o şuviţă rebelă de pe tâmplă, petrecându-i-o pe după ureche.

- Da, frumoasă. Mașinile sunt întotdeauna femei. Vrei să auzi povestea sau nu?

- Foarte tare. Se împinse cu umărul într-al lui. Până la ultimul detaliu.

- Am desfăcut motorul în bucăți.

- O, Doamne! S-a enervat?

- Era o mașină clasică, într-o stare impecabilă. A spune că s-a enervat nu-i descrie nici pe departe reacția.

- De ce ai făcut-o?

- Nu m-am putut abține. Îmi plăcea să desfac diverse chestii în bucăți, apoi să le pun la loc. Doar că nu mi-a ieșit. Habar nu aveam ce trebuia să fac. Ty încă își mai amintea expresia de pe chipul tatălui său: șoc imens la vederea compartimentului motor gol, oroare că bijuteria lui fusese pângărită, apoi furie pură. Încă mai simt cum îmi șiroia sudoarea pe spinare, spuse el clătinând din cap. Nu intenționasem să ajung atât de departe. Doar continuasem să desfac și să desfac...

- Ce s-a întâmplat?

- Am fost destul de sigur că o să mă snopească în bătaie.

- Te-a bătut? întrebă ea îngrozită.

- Nu, n-a ridicat niciodată mâna la mine. Ty simți un zâmbet curbându-i buzele. Nici n-ar fi avut nevoie. Era un tip al naibii de înspăimântător. Atâta-ți trebuia să nu-l asculți când îți vorbea pe acel ton grav și autoritar. Din câte știu eu, nu a făcut-o nimeni, niciodată.

- Nici măcar tu?

- Pe toți dracii, nu! Când Mallory rânji larg, Ty o întrebă nedumerit: Ce ți se pare atât de amuzant?

- Tu. Ești atât de mare și rău. Mi-e greu să mi te imaginez temându-te de ceva. Îi prinse obrazul în căușul palmei și își trecu degetul mare peste pielea lui, delectându-se cu asprimea începutului de barbă. Îmi place să fiu sub o mașină cu tine, decise ea.

Munca în atelier era evadarea lui. Sub o capotă sau un șasiu întâlnea un teren familiar, indiferent în ce parte a lumii se afla sau unde își punea capul jos noaptea. Era o formă de protecție eficace în fața mizeriilor.

Iar femeia aceea reuşise să-i strice jocurile, croindu-şi drum direct în zona lui de siguranţă, iar de acolo direct în blestemata lui inimă, dacă tot se apucase de-o treabă. Pentru că indiferent ce gogoşi şi-ar fi servit singur, şi lui îi plăcea să se afle acolo cu ea.

– Ai să-mi spui vreodată de ce ţi-e frică, totuşi? îl întrebă Mallory.

– De multe.

Palma ei îl dezmierdă pe ceafă, provocându-i un fior de plăcere pură care îl străbătu din cap până în picioare.

– Cum ar fi?

„De tine", ar fi vrut să-i spună, şi ar fi fost adevărul adevărat.

– Mi-e teamă că nu îmi trăiesc viaţa, zise într-un final

Ieşi de sub Shelby, apoi, lăsându-se pe vine lângă căruciorul lui Mallory, o prinse de glezne ca s-o tragă afară. Ridicându-se în capul oaselor, ea îşi dădu părul pe spate şi îi susţinu privirea.

– Nu-ţi face griji, Ty. Ştiu.

– Ce anume ştii?

– Că asta nu e viaţa ta reală, că doar îţi umpli timpul cu mine până...

El îşi puse un deget peste buzele ei.

– Mal...

– Nu, este în regulă, spuse ea prinzându-l de încheietură. Nu eşti genul care să trăiască într-un orăşel. Îmi dau seama.

Şi totuşi, era încă acolo. Primise permisiunea să plece, dar era încă acolo.

– Am terminat cu maşina? îl întrebă Mallory peste câteva clipe.

– Da, murmură el gândindu-se că picioarele ei păreau nesfârşite în blugi şi cu pantofii aceia care implorau sex. Am terminat cu maşină.

– Deci acum pot să te învăţ ceva despre munca mea?

Zâmbetul ei jucăuş şi sexy îl făcu să se întărească pe loc.

– La ce te gândeai?

– Te-ai jucat vreodată de-a doctorul?

capitolul 15

Nu există nimic mai bun decât un prieten de nădejde, poate cu excepţia unui prieten de nădejde care are ciocolată.

În dimineaţa următoare, Mallory fu trezită de un mieunat posomorât. Era Dulceaţă, care dădea sfară-n ţară că trecuse ora micului dejun.

Când Mallory o ignoră, pisica o lovi uşor pe frunte cu o labă.

– Ş̧şş̧t!

– Miau.

Mallory se întinse, simţindu-şi tot corpul chinuit de febră musculară. Nu mai fusese la sală de când îi expirase abonamentul, deci îi rămânea o singură explicaţie pentru senzaţia de oboseală.

Ty şi sportul special pe care îl practica acesta.

Oftă fericită şi se întoarse pe burtă. Nu ajunsese acasă decât târziu. Sau devreme, în funcţie de cum puneai problema. I-ar fi plăcut să fi rămas la Ty toată noaptea, însă ar fi fost prea mult.

Nu pentru ea. Pentru *el*.

Îi promisese că totul avea să fie o simplă aventură. Nu avea nici un rost să-i spună că îşi încălcase acea promisiune. În plus, şi ceea ce simţea Ty faţă de ea era mai mult decât atracţie fizică, dar nu era sigură dacă o ştia şi *el*.

Adora să fie cu el, şi nimic altceva nu conta. Nu era limitată de idei preconcepute despre cum ar fi trebuit să se poarte, ceea ce era eliberator şi palpitant. Deznodământul era însă cert: avea să sufere.

Dornică să-şi alunge gândurile negre, făcu un duş. Când se duse la dulap să-şi ia adidaşii albi, adulmecă şi strâmbă din nas.

– Doar n-ai îndrăznit, îi spuse pisicii.

Dulceaţă se afla în mijlocul patului, spălându-se cu delicateţe pe faţă. Nu avea nimic de comentat.

– Ţi-ai făcut nevoile în pantoful meu?

Dulceață îi aruncă o privire care spunea „să vedem dacă mai îndrăznești să te întorci târziu acasă" și continuă să se spele.

– Atâta îți spun, bestie. Pantofi te fac!

Dulceață nu păru îngrijorată, și pe bună dreptate. Ce fel de amenințare mai era și asta? Mallory curăță mizeria, recunoscătoare că felina nu se răzbunase pe pantofii ei de fată rea. Își aminti brusc momentul când Ty o aruncase pe patul lui purtând acei pantofi și nimic altceva... Dar acum trebuia să meargă la muncă.

Pe alee dădu ochii cu Joe, îngropat sub capota deschisă.

– Hei, zise el. Cine ți-a înlocuit alternatorul?

– Nimeni. Ce faci? Ziceai că ești ocupat.

– Acum nu sunt. Ți-am cumpărat un alternator nou azi-dimineață, dar cineva mi-a luat-o înainte.

– Poftim?

Coborî de pe verandă și aruncă o privire spre obiectul indicat de Joe, singura piesă curată și lucioasă din întreaga mașină.

– Vezi? Un alternator nou-nouț. Poate a fost opera lui Garrison.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că l-a ajutat pe tipul ăsta... Ryan, cred... să-și găsească de lucru la atelierul de sudură. Iar Ryan mi-a spus că te vezi cu Garrison.

Ty îi găsise lui Ryan un loc de muncă, se gândi ea impresionată. Oare avea timp să se întoarcă la el? Trebuia să-și ia din nou pantofii aceia cu toc. Și poate un pardesiu și nimic altceva...

– Aloooo, făcu Joe iritat.

– Ce-i?

– Te vezi sau nu cu Garrison? E posibil ca el să fi făcut asta pentru tine?

Mallory își aminti cum dăduse peste Ty pe alee în toiul nopții. Presupusese că motivul vizitei era sexual. Asta nu o deranjase, căci și ea îl dorea, dar acum se înfioră plăcut la gândul că nu fusese vorba *doar* de sex.

Noaptea trecută fusese minunată, iar sfaturile lui Amy jucaseră un rol important. Trebuia să-i dea dreptate prietenei sale: fetele rele erau grozave.

În drum spre muncă își păstră zâmbetul întipărit pe chip. Parcase și tocmai cobora din mașină când îi vibră telefonul. Ciudat, pentru că ar fi putut jura că îl setase să sune. Scoțându-l din buzunar, nici măcar nu încercă să vadă ecranul în lumina intensă a dimineții înainte de a răspunde cu un simplu:

- Alo?

Se scurse o secundă lungă de tăcere, apoi:

- Tu cine dracu' ești, și unde naiba e Ty?

Mallory clipi la auzul acelei voci sexy, arogante și posesive.

- Cine e la telefon?

- Eu am întrebat prima. O, pe toți sfinții, dă-mi-l odată la telefon. *Acum.*

Ba pe toți dracii, nu! Mallory se simțea la rândul ei posesivă, deși la un anumit nivel știuse că era inevitabil ca în viața lui Ty să existe și alte femei. Era perfect logic, ceea ce nu însemna că situația îi plăcea.

- În regulă, fie cum vrei tu, se răsti femeia. Spune-i că l-a sunat Frances. Ai grijă să-i subliniezi că e important, ai priceput?

- De unde ai numărul ăsta?

- Drăguță, nu mă scoate din pepeni. Acum ascultă-mă atent. Nu mă interesează cât de bine i-o sugi, eu îl cunosc de mai mult timp, îl cunosc mai bine, și sunt singura dintre noi două care îl va cunoaște și săptămâna viitoare pe vremea asta. Ai grijă să-i transmiți naibii mesajul.

Clic.

Mallory se holbă la telefon, moment în care își dădu seama că nu era al ei. Era un iPhone identic, dar pe fundal apăreau doar data și ora, nu și fotografia de pe plajă pe care o făcuse săptămâna trecută.

Luase telefonul lui Ty.

Încercă să sune pe numărul ei, însă apelul intră direct în mesageria vocală, indicându-i că fie Ty îl stinsese, fie

i se descărcase bateria. Reflectă la situaţie pentru o clipă, apoi formă numărul lui Amy.

- Eu sunt. Te sun de pe telefonul altcuiva. Viaţa începe să devină o nebunie.

- Nebunia e o chestie relativă pe scara unei Fete Rele.

- Chiar aşa? Atunci unde anume pe scara respectivă ai plasa momentul în care îţi urlă în ureche fosta tipului cu care ţi-o tragi?

Se lăsă o tăcere de moarte. Apoi:

- Deci pantofii de fată rea au funcţionat?

- Da, zise Mallory expirând zgomotos. Acum concentrează-te. Îi povesti lui Amy despre telefon, după care conchise: La drept vorbind, sunt singura vinovată. *Eu* am vrut chestia asta de o singură noapte. Adică, mi-am dorit-o şi a doua oară, şi a treia, dar acum...

- Dar acum te-ai trezit vârâtă până-n gât.

- Da. Adică, s-a întâmplat de trei ori. Pentru mine asta înseamnă...

- Ştiu. Brusc, amuzamentul pieri din glasul lui Amy. Înseamnă o relaţie.

- Şi sunt destul de sigură că Ty e alergic la relaţii.

- Eşti sigură că nu te-ai băgat în ceva ce te depăşeşte? o întrebă prietena ei după câteva clipe de tăcere.

Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit.

- *Acum*? De-abia acum ţi-a trecut prin minte să mă întrebi asta? Tu ai început toată povestea. Tu m-ai tot împins de la spate cu lista de Tipi Defecţi! Pe toţii dracii, da, m-am băgat în ceva ce mă depăşeşte!

- În regulă, o linişti Amy. Putem rezolva asta. O să te mulţumeşti pur şi simplu cu un Tip *mai puţin* Defect. Cineva care să fie mai uşor de dus de nas şi de alte părţi ale corpului, te-ai prins?

Da, dar ea nu voia să se mulţumească pur şi simplu cu nasul unui bărbat oarecare.

- Ascultă, sunt la muncă. Va trebui să despicăm firul în patru mai târziu. Pregăteşte tort pe când vin. O să am nevoie.

- Aşa voi face, scumpo.

Mallory închise şi intră în clădirea spitalului.

La doar cinci minute după ce își începuse tura, Jane o chemă în biroul ei.

– Două chestii, îi spuse șefa ei cu un aer enigmatic. În primul rând... Puse o coală de hârtie pe masa de scris, întorcând-o spre Mallory. Era o chitanță pentru o sumă considerabilă. Donație anonimă, explică Jane. Pentru Clinica de Servicii Medicale.

– Dumnezeule! Mallory se lăsă să cadă pe scaunul liber. Văd bine zerourile alea?

– Da. Și împreună alcătuiesc o sumă mai mult decât frumoasă.

– Cumva tocmai ai făcut o glumă?

– Dacă spui cuiva, am să te jupoi de vie. Pe chipul lui Jane apăru un zâmbet rar, care îi stătea foarte bine. Te-ai descurcat excelent.

– De unde știi că am avut ceva de-a face cu asta? întrebă Mallory, încă năucită.

– Mallory, fără tine nu ar exista nici o Clinică de Servicii Medicale, pufni Jane dându-și ochii peste cap. Chiar și cu tine, deocamdată se ține într-un fir de ață. Cineva pe care îl cunoști sau cu care ai vorbit a donat acești bani.

Mallory procesă informația pentru o clipă.

– Cineva pe care îl cunosc? Dar eu nu cunosc pe nimeni care să se poată lipsi de zece mii.

– A, nu?

– Doar nu te referi la Ty, spuse Mallory, însă văzu în ochii lui Jane că exact la el se referea. El a donat deja bani pentru programul destinat veteranilor. În plus, nu are atâția bani. Zece mii de dolari... De ce ar...?

– Nu mă întreba pe mine. Ca să fiu sinceră, nu vreau să știu de ce ți-ar da atât de mulți bani pentru o Clinică de Servicii Medicale dintr-un oraș în care nu are pe nimeni și din care, aparent, intenționează să plece cât de curând.

– Nu mie, o corectă Mallory. Nu mie mi-a dat banii. I-a donat pentru Clinică. Asta dacă într-adevăr el a fost.

- Hmm. După o ezitare, Jane spuse: Chiar nu-mi place să mă bag în viețile personale ale angajaților mei, dar...

- Dar...?

- Dar cum viața ta personală e subiect de discuție în tot spitalul, e inevitabil. Ai o relație cu un bărbat despre care nu știe nimeni nimic.

Ei bine, nu era tocmai o „relație". Pur și simplu și-o trăgea cu el.

- Nu vreau să par lipsită de respect, Jane, dar chiar nu văd cum îmi afectează asta activitatea profesională.

- Indiferent dacă el a fost sau nu binefăcătorul anonim, a fost văzut socializând cu persoane cunoscute drept dependente de droguri. Și a țipat la două infirmiere la cantină.

Mallory rareori își ieșea din fire, dar de data asta se inflamă pe loc auzind descrierea sarcastică pe care i-o făcuse Jane lui Ryan.

- Nu așa s-au petrecut lucrurile în nici una dintre situații, spuse ea pe un ton cât mai calm posibil. Ty este implicat în programul destinat veteranilor. S-a apropiat de Ryan pentru că au în comun un trecut militar, și în scurt timp a început să-l ajute, ducându-l cu mașina și aducându-i mâncare. Lucruri pe care le știa doar pentru că i le spusese Lucille, și chiar și acum, gândindu-se la ele, tot îi topeau inima. Știa și despre incidentul de la cantina spitalului, tot datorită lui Lucille. Continuă cu același calm: Cât despre cele două doamne tehnician radiolog, ele au fost de-a dreptul obraznice, așa că...

- Ce vreau eu să subliniez e că nu mai ești o simplă angajată acum. Tu *conduci* Clinica de Servicii Medicale. Te afli într-o poziție care îți impune să păstrezi anumite aparențe. Tu ai ales asta, Mallory, așa că trebuie să înțelegi că anumite aspecte din viața ta sunt urmărite cu atenție. Ai obligația morală și financiară să te ridici la înălțimea așteptărilor publicului.

Lui Mallory îi venea greu să înghită acea gălușcă.

- Vrei să spui că nu pot avea viață personală?

- Vreau să spun că viața personală nu poate intra în conflict cu viața ta publică. Nu poți avea o relație

cu un bărbat care ar putea avea nevoie de serviciile Clinicii, oricât de aiurea ar părea. Pur şi simplu nu poţi.

Cuvintele ei răsunară în capul lui Mallory în următoarele câteva ore, în timp ce se ocupă de pacienţii ei. Avu un pacient cu vărsături, o adolescentă care îşi lăsase noul tatuaj să se infecteze şi o femeie însărcinată în opt luni care mâncase un borcan întreg de murături şi crezuse că era în travaliu din cauza crampelor provocate de balonare.

Alyssa o ajuta prea puţin sau deloc. Era mult prea ocupată să flirteze cu noul medic rezident, sperând să obţină o întâlnire în seara când avea liber. Pacienţii Alyssei o strigau tot pe Mallory, până când o smulse la propriu pe Alyssa de lângă febleţea ei şi îi aminti că avea treabă de făcut.

Munci până la epuizare până când, într-un final, fluxul de pacienţi se reduse. Folosi preţiosul moment de răgaz pentru a se aşeza la biroul asistentelor şi a-şi completa fişele cu care rămăsese în urmă.

- Mallory!

Ridică privirea şi o văzu pe una dintre pacientele ei, Jodi Larson, rânjindu-i cu gura până la urechi. Jodi avea zece ani, era bolnavă de leucemie şi era una dintre persoanele pe care Mallory le îndrăgea cel mai tare. Venise pentru controlul bianual şi, judecând după zâmbetul afişat şi de mama fetiţei, care se afla în spatele ei, veştile fuseseră bune:

- E oficial în remisie, anunţă Jodi mândră.

Ochii mamei scânteiară intens când dădu din cap în semn de confirmare. Încântată, Mallory le îmbrăţişă strâns pe amândouă.

- Fursecuri cu fulgi de ciocolată şi nucă, îi spuse Jodi întinzându-i o farfurie. Le-am făcut anume pentru tine.

Se îmbrăţişară din nou, apoi pagerul lui Mallory începu să bipăie, aşa că fu nevoită să plece. Mesajul fusese de la propria ei mamă.

- Mallory, şopti Ella, trăgându-şi fiica într-un colţ retras. Umblă vorba că ai fi fost văzută mergând spre casă la 3.20 noaptea. Cum se face că ajungi acasă atât

de târziu? Nu se poate întâmpla nimic bun la o asemenea oră, scumpo. Nimic.

O, pentru numele lui Dumnezeu!

– De fapt, nu era decât 2.20, deci sursa ta nu ştie să citească ora.

Şi era o persoană teribil de enervantă, însă Mallory nu se obosi să adauge şi acest lucru. Mama ei bătea undeva anume şi tocmai se pregătea să ajungă la concluzie.

– Ai fost cu bărbatul *ăla*.

Aha. Mallory îşi simţi ochiul stâng începând să se zbată.

– Bărbatul acela are un nume.

– Tipul Drăguţ.

– Un nume *adevărat*.

– Da, cred că pe Face Book e cunoscut drept *Misteriosul* Tip Drăguţ, mormăi Ella strângând din buze.

Mallory îşi apăsă un deget pe ochiul care i se zbătea.

– Pentru ultima dată, nu e Face Book, doar *Facebook*.

– Scumpo, te rog, e timpul să-ţi vii în fire. Ai să sfârşeşti prin a fi la fel de sălbatică şi nebună ca Joe şi Tammy, iar tu nu eşti aşa.

– Mamă, Joe nu are decât douăzeci şi patru de ani. Nu e pregătit să se cumineţească încă, aşa că e în regulă dacă e puţin sălbatic şi nebun. Iar Tammy s-a cuminţit în stilul ei propriu, sălbatic şi nebun. Poate că nu este ceea ce îţi doreai pentru ea, dar s-a adaptat şi e fericită. De ce ar fi greşit să fiu ca ei?

Gura mamei ei se strânse şi mai tare.

– Nu la asta mă refer, şi o ştii foarte bine.

– Nu, încuviinţă Mallory, simţind o apăsare în piept. Nu la asta te referi, şi o ştiu prea bine. Era vorba de Karen.

– Ba nu era.

– Ei bine, ar trebui să fie.

– Trebuie să plec, spuse brusc Ellen.

– A început să iasă cu un tip pe care nu îl cunoştea nimeni.

– Nu vreau să discut despre asta, Mallory!

– El a încurajat-o să guste din plăcerile interzise ale vieţii, iar ea...

– Nu face asta, îi ordonă Ella. Nu îndrăzni...

– Iar ea s-a schimbat. A renunţat să mai fie cine credeai tu că ar fi trebuit să fie. Şi...

Cu ochii scăpărând de furie, Ella îndreptă un deget tremurător spre faţa fiicei sale.

– Să nu îndrăzneşti să o spui!

– Mamă, oftă Mallory, gâtuită de emoţie şi simţindu-se dintr-odată foarte obosită. Nu e la fel de şi data asta. Karen consuma droguri.

– Tânărul ăla al tău s-a dus la o întâlnire a Narcomanilor Anonimi.

Mallory clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Asta e *confidenţial*.

– Eşti în Lucky Harbor, îi aminti Ella, ridicând din umeri într-un gest care spunea că dreptul lui Ty la intimitate nu însemna nimic în raport cu nevoia ei de a se asigura că Mallory era în siguranţă. Ţii minte noaptea aia furtunoasă, când a ajuns la Urgenţe? A refuzat orice analgezice. *Categoric*.

– Şi?

– Nu face pe proasta. Ştii bine la ce mă refer. Îmi dau seama că ţi se pare o grosolănie, dar oamenii încep să-şi formeze o părere greşită despre voi doi.

La drept vorbind, ţinând cont de ceea ce făcuseră ea şi Ty la orele foarte târzii şi întunecate ale nopţii – şi uneori şi în toiul zilei –, părerea pe care şi-o formaseră oamenii era perfect corectă.

Ella aruncă o singură privire spre zâmbetul lui Mallory, iar chipul i se schimonosi într-o expresie tensionată.

– Vezi? A început deja. A început deja, exact cum a început şi Karen cu Tony.

– Nu, replică Mallory ferm. Dumnezeule, nu. Tony întâi a făcut-o pe Karen dependentă de droguri, apoi a lăsat-o însărcinată, iar de acolo s-a prăbuşit vertiginos. Nu-mi vine să cred că am ajuns să comparăm viaţa mea cu a lui Karen, după atâţia ani. De ce nu am făcut-o atunci, când *chiar* eram în pericol să mă prăbuşesc vertiginos?

Mama ei arăta ca şi cum ar fi încasat o palmă.

– Nu... nu erai. Ai fost stânca noastră.

Mallory expiră zgomotos şi clătină din cap. Se simţea istovită până în măduva oaselor. Şi tristă. Mult prea tristă.

– Las-o baltă, mamă.

– Nu pot. O, Doamne, gemu Ella acoperindu-şi faţa. Credeam... ai fost aşa o scumpă în perioada respectivă... Nu m-am gândit niciodată... Of, Mallory, îmi pare atât de rău. Eşti... din nou în pericol să te prăbuşeşti?

Mallory inspiră tremurător şi făcu un pas în faţă, punându-şi mâinile pe braţele mamei sale.

– Nu, spuse ea blând. Nu sunt din nou în pericol să mă prăbuşesc. Nu am să mă sinucid, mamă. Atinsese astfel subiectul sensibil pe care îl evitaseră amândouă. Eu nu sunt Karen.

Ella dădu din cap şi, cu lacrimi în ochi, o prinse într-o îmbrăţişare strânsă.

– Ştiu, şopti ea. Apoi, în stilul tipic al familiei Quinn de a se repune rapid pe picioare, îşi trase nasul şi se dădu în spate ca să se şteargă la ochi cu un şerveţel. Chiar eşti bine?

– Pe cuvânt.

– Atunci mi-o dai înapoi pe fiica mea cea scumpă?

– În continuare sunt o scumpă, mamă, râse Mallory. Doar că nu voi fi la fel de ascultătoare tot timpul, sau supusă. Şi nu am de gând să-mi trăiesc viaţa exact aşa cum ai vrea tu.

– Ai de gând să ieşi în continuare cu bărbatul ăla?

Lucille, purtând uniforma ei de voluntar în dungi roz-bombon, ajunse în dreptul lor şi spuse:

– Ei bine, eu sper că da. E cel mai sexy mascul cu care ai ieşit de la... ei bine, vreodată.

– Nu o încuraja, o certă Ella. Asta nu e doar o prostie măruntă. Îi afectează locul de muncă.

– Bazaconii, pufni Lucille.

– Jane îşi face griji că s-ar putea să afecteze şi Clinica.

– Bazaconii, repetă Lucille. Şi ruşine să-ţi fie, Ella, dacă şi tu crezi aşa ceva. Ar fi timpul ca fata noastră

să nu mai plătească pentru greşelile şi regretele celorlalţi, nu crezi?

Ella se întoarse şi o privi pe Mallory preţ de o clipă prelungă, părând şocată de gândul că cineva ar fi putut crede că nu îşi susţinea sută la sută propria fiică, sânge din sângele ei.

- Nu am vrut niciodată ca tu să plăteşti pentru greşelile şi regretele noastre.

- Ei bine, a făcut-o, spuse Lucille, brutal de sinceră ca întotdeauna, deşi vocea îi era foarte blândă. Îi turnă Ellei nişte cafea, apoi scoase o sticlă plată din buzunar şi adăugă câteva picături din ceva ce mirosea a alcool de cea mai bună calitate.

- Lucille! icni Ella. Sunt la muncă!

- Ţi se termină imediat tura, şi e timpul.

- Timpul pentru ce?

- Timpul ca nu doar fiica ta să-şi deschidă aripile. Şi că tot veni vorba de aripi, dragă Mallory, o să ai nevoie de o pereche zdravănă pentru următoarea ta pacientă.

Noua pacientă se dovedi a fi doamna Burland.

- Tu! exclamă doamna B. când Mallory intră în salonul ei.

- Eu, consimţi Mallory întinzându-se după tensiometru. Scrie în fişa dumneavoastră că aţi leşinat din nou după ce aţi făcut baie. V-aţi luat medicamentele la ora potrivită?

- Sigur că da. Nu sunt complet idioată. Nu şi-au făcut efectul.

- Aţi luat pastilele între mese, aşa cum scrie clar pe flacoane? Cum doamna Burland se mulţumi s-o privească acru, Mallory oftă: Voi lua asta drept un nu. Doamna B. avea o culoare nesănătoasă, iar presiunea ei arterială era mult prea scăzută. Când aţi mâncat ultima dată?

- Hm.

- Doamnă Burland. Mallory îşi puse degetele pe încheietura îngustă a femeii, fragilă şi subţire ca o coală de hârtie, pentru a-i verifica pulsul. Azi aţi luat prânzul?

Tremurând de indignare, doamna Burland se îndreptă semeaţă până-şi atinse înălţimea de un metru patruzeci şi cinci.

- Ştiu ce am de făcut.

Mallory o privi în ochii arţăgoşi şi înroşiţi şi simţi o strângere de inimă. „Fir-ar să fie!" Ştia care era problema: Doamna B. nu avea deloc mâncare. Probabil nu se simţea suficient de bine ca să-şi gătească, şi, cum reuşise cum multă vreme în urmă să-şi îndepărteze prietenii şi familia cu purtarea ei răutăcioasă, nu avea pe nimeni să o ajute. Mallory puse mâna pe telefonul din salon şi sună la cantină.

- Stella, sunt Mallory. Am nevoie de o cină completă trimisă pe tavă în salonul trei.

- Sigur că da, scumpete. Sunt şanse să mai treacă pe la mine iubitul tău atât de plăcut privirii?

- Azi nu, zise Mallory frecţionându-şi ochiul care încă i se zbătea.

Când sosi tava, se aplecă asupra pacientei ţâfnoase:

- Mâncaţi.

Doamna Burland încercă să împingă tava deoparte, însă Mallory i-o luă înainte şi o ţinu nemişcată:

- O, în nici un caz. N-o să vă permit să vă daţi în petic şi să o răsturnaţi, nu şi de data asta.

Ochii femeii se învăpăiară de mânie. Era un semn bun, căci demonstra că se simţea mai bine. Mallory se aplecă până ajunse aproape şi rosti ferm:

- Eu sunt mai puternică şi mai rea, iar eu am mâncat azi.

- Ei bine, asta e evident. Hm, făcu doamna Burland adulmecând sucul de pe tavă.

- E de mere.

- Am şi eu ochi în cap, nu-i aşa? Doamna Burland sorbi sucul, şi peste nici un minut culoarea îi urcă în obraji. În trecut nu erai atât de rea.

- E o abilitate recent dobândită, spuse Mallory.

- Sunt gata să merg acasă acum.

- Nu puteţi merge acasă până nu vă văd mâncând.

- Asta e o chestie pe care ai inventat-o tu. Mâncarea de la cantină nu e bună nici pentru un câine.

În această privinţă avea dreptate. Chiar şi Mallory, care ar fi mâncat aproape orice, evita cu grijă cantina, deşi nu i-ar fi spus acest lucru niciodată bucătăresei.

– În regulă. Se duse în bucătăria personalului şi îşi scoase din frigider propriul prânz, pe care i-l aduse doamnei Burland. Încercaţi sendvişul meu. Carne de curcan şi caşcaval cu spanac. Pe care îl adăugase doar pentru că mama ei o tot întreba dacă mânca suficiente legume. Are şi puţin muştar şi probabil prea multă maioneză, dar colesterolul e cea mai mică dintre problemele dumneavoastră.

Îi mai puse pe tavă şi o pungă mică de morcovi şi un măr.

Precaută, doamna Burland muşcă din sendviş.

– Oribil, pufni ea, dar mai luă o muşcătură.

Apoi încă una, până nu mai rămaseră decât câteva firimituri.

– Şi morcovii, şi mărul, o îndemnă Mallory.

– Sunt la fel de îngrozitoare ca sendvişul?

– Sunt la fel de îngrozitoare ca atitudinea dumneavoastră mizerabilă. Şi am să vă spun asta de pe acum. O să mâncaţi tot chiar şi dacă trebuie să vă îndes eu cu forţa mâncarea pe gât.

– *Mallory*, şopti o voce uluită din pragul uşii.

Jane. Perfect. Mallory se întoarse să-şi înfrunte şefa, dar nu înainte de a vedea o scânteiere de triumf şi bucurie răutăcioasă în ochii doamnei Burland.

– Vino un moment, spuse Jane cu o expresie încordată.

– Desigur.

Mallory împunse aerul cu degetul în direcţia morcovilor şi a mărului. Doamna Burland luă sfioasă fructul.

Pe coridor, Jane o duse doar atât de departe cât să nu poată fi auzite de pacientă.

– E o tactică nouă?

– Da, răspunse Mallory senină. A terminat tot?

Jane aruncă o privire în salon peste umărul lui Mallory.

– Până la ultima îmbucătură. Cum ai reuşit?

– Fiind o scorpie şi mai mare decât ea.

– Te-ai descurcat excelent.

Până ajunse să urce în maşină pentru a se întoarce acasă, Mallory era deja lihnită de foame şi extenuată. Rezolvă prima problemă mâncând câteva dintre

fursecurile lui Jodi, apoi își scoase telefonul și aruncă o privire rapidă pentru a vedea dacă nu cumva primise vreun mesaj. Atunci își dădu seama că avea la ea telefonul lui Ty. Ezită și studie restul fursecurilor cu fulgi de ciocolată și nucă, după care porni motorul. Peste un sfert de oră oprea pe aleea din fața casei lui Ty.

Ușa garajului era deschisă, iar tipul era lățit pe spate sub mașina lui. Un picior lung ieșea complet întins, iar celălalt era îndoit. Tricoul negru i se ridicase de pe șolduri, sau poate blugii îi coborâseră indecent de mult. Oricum ar fi fost, fâșia de abdomen pătrățos astfel dezgolită îi lăsă gura apă. Își spuse că ar fi putut să stea acolo și să-l privească astfel toată ziua, dar, în cazul în care el ar fi vrut s-o privească la rândul lui, știa că nu arăta prea bine după o zi atât de grea de muncă.

Nu că ar fi părut să conteze, căci atracția pe care o simțea Ty față de ea era bazată pe ceva intangibil. Știa că ar fi putut să reflecteze un milion de ani și tot să nu priceapă cum de Ty părea să o dorească indiferent ce ar fi făcut și oricum ar fi arătat.

Sentimentul era reciproc.

capitolul 16

Mănânci ciocolată și câștigi.

Ty se ridică în capul oaselor pe căruciorul de intervenție și o privi pe Mallory. Avea în mâini o farfurie de fursecuri care, spera pe tot ce avea mai sfânt, erau pentru el. Presupunea că descoperise deja încurcătura cu telefoanele și nu știa la ce stare de spirit să se aștepte din partea ei.

Ultima dată când o văzuse era culcată cu fața în jos pe patul lui, complet vlăguită și atât de satisfăcută, încât se cufundase într-o amorțeală fericită. Îi îndepărtase tandru o șuviță de păr umed de pe față, iar ea zâmbise în somn. Inima lui se strânsese la vederea acelui zâmbet, singurul lui gând fiind: „O, Dumnezeule, am dat de naiba!" Fusese sfâșiat între nevoia de a o trage la pieptul lui

şi claustrofobia care îşi înfipsese ghearele în el, sufocându-l. Exact când hotărâse să se retragă, Mallory se trezise şi se îmbrăcase pentru a pleca.

Probabil acela fusese momentul când luase telefonul greşit. Ty o urmărise până acasă pentru a se asigura că ajungea cu bine, apoi se întorsese şi se trântise în pat, aşteptându-se să adoarmă pe loc. În schimb, îi simţise lipsa.

Fără îndoială, îşi pierdea minţile.

În tot cazul, nu se aşteptase să o vadă zâmbind atât de uşurată la vederea lui. Părea foarte plăcut surprinsă să constate că Ty nu plecase din oraş. Ca să fie sincer, şi el era surprins.

Mallory purta o ţinută de serviciu mov-deschis şi pantofi Nike albi. Din buzunarul de la şold îi ieşeau două pixuri, unul roşu şi unul negru, din care cursese cerneală pe uniformă. Observând privirea lui Ty, se apucă să frece disperată petele.

– Sunt în ultimul hal. Nu mă întreba.

– Nu eşti în ultimul hal. Alea sunt fursecuri?

– Da. Şi a trebuit să mă lupt cu restul personalului ca să le păstrez pentru tine.

– Bătaie între fete? întrebă el plin de speranţă. Ai filmat momentul?

– Ce mascul tipic eşti!

Se apropie şi, lăsându-se pe vine lângă el, îi întinse farfuria. Ty luă o îmbucătură zdravănă din fursec şi gemu profund apreciativ.

– Ai donat zece mii de dolari pentru Clinica de Servicii Medicale?

„M-a prins", se gândi el. Sperase că nu avea să afle, dar fusese o speranţă deşartă într-un orăşel precum Lucky Harbor. Fără grabă, mâncă şi un al doilea fursec, apoi se întinse după al treilea.

Ea îi luă farfuria de sub nas.

– Ai făcut-o? insistă ea.

– Ce răspuns o să-mi asigure restul fursecurilor? vru el să ştie.

– O, Ty. De ce? Ai mai donat şi înainte.

– Clinica avea nevoie de banii ăia.

– Dar e o sumă *atât* de mare!

– Dacă îţi pui problema dacă mi-o permit, răspunsul e da. Cum ea se holba neîncrezătoare, adăugă ridicând din umeri: Locul meu de muncă e bine plătit. Foarte bine plătit.

Mallory expiră cu putere. Era deja ghemuită lângă el, prin urmare nu-i veni greu să se aplece şi să-l sărute pe obraz.

– Mulţumesc.

Dădu să-l sărute şi pe celălalt obraz, dar Ty întoarse capul şi îi prinse gura sub a lui.

– Cu plăcere, spuse el peste câteva clipe, surprins s-o vadă aşezându-se pe scăunelul de la bancul lui de lucru.

– Nu vreau să te reţin de la ceea ce făceai. Am să te privesc.

El arcui o sprânceană, simţindu-se amuzat pentru prima dată în ziua respectivă.

– Vrei să mă întorc sub maşină?

– Pur şi simplu nu vreau să pierzi timpul din cauza mea.

– A, da?

– Absolut.

Făcându-i pe plac, Ty se întinse din nou pe căruciorul de intervenţie şi îşi ridică mâinile deasupra capului ca să ajungă la marginea maşinii.

Mallory îşi muşcă mărunt buza de jos. O excita să-l privească muncind. Revelaţia nu ar fi trebuit să-l surprindă – ea îl excita prin simplul fapt că respira –, dar tot nu-şi putu stăpâni un chicot.

– De unde ai ştiut? bombăni ea, roşie la faţă.

– Ţi s-au întărit sfârcurile.

Mallory scoase un sunet gutural şi îşi acoperi sânii, făcându-l să râdă de-a binelea.

– E din cauza blugilor tăi. Sunt decoloraţi în dreptul, ăăă... punctelor de presiune. Flutură un deget în direcţia şliţului lui. Şi tricoul îţi vine mulat pe bicepşi şi umeri. Iar când eşti întins pe spate sub maşină, dai impresia că ştii ce faci.

– Asta pentru că într-adevăr ştiu.

– E vorba de toată treaba, la pachet, își încheie ea explicația destul de confuză.

– Dacă te ajută cu ceva, *treaba* mea e încântată de treaba ta, rânji Ty. Al naibii de tare.

– Lucrează! îi porunci ea, închizând ochii.

Ascultător, se întoarse sub mașină. O auzi ridicându-se în picioare și apropiindu-se să arunce o privire sub capota deschisă.

– Cât de des ai de strâns piulițe în munca pe care o faci?

Era transparentă ca sticla. Ty știa că îi ceruse să se întoarcă sub mașină în speranța că așa îl putea trage de limbă mai ușor. Dar era atât de drăgălașă cum tot încerca să-l păcălească, încât îi oferi ceea ce își dorea.

– Odată am furat un tanc scurtcircuitând contactul. Cu echipa mea. Ne trebuia ca să neutralizăm o trupă de insurgenți rebeli.

– Ai avut o viață foarte diferită de a mea, șopti Mallory lăsându-se pe vine lângă el.

Mâna ei se așeză pe coapsa care fusese rănită. Ty își recăpătase abia recent capacitatea senzorială, dar acum nu-i venea deloc greu să simtă. Avea impresia că degetele ei comunicau direct cu bărbăția lui, care se trezi imediat la viață.

– Ne-am încurcat telefoanele, spuse ea.

Era ceva nou în tonul ei acum, ceva ce îl făcu să lase jos cheia și să iasă de sub mașină.

Ca de obicei, Mallory nu îi putea ascunde nimic, însă de data asta și-ar fi dorit să nu-i mai poată citi toate gândurile.

– E vreo problemă? întrebă el după ce făcură schimb de telefoane.

– Te-a sunat o femeie, Frances. Vrea să o suni înapoi.

– Întotdeauna vrea să o sun înapoi.

Mallory coborî ochii în pământ, apoi îi ridică din nou spre el.

– Ai o relație cu ea?

– Nu prea sunt genul care să aibă relații.

– Știi la ce mă refer.

Da, știa. Și nu voia să discute subiectul.

– Sigur, se grăbi ea să adauge. Am stabilit că povestea asta dintre noi doi e ceva... fără obligaţii.

Lui Ty nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta conversaţia.

– O simplă aventură, continuă ea. Corect? Nu o relaţie. Se ridică şi îi întoarse spatele. Dar mă gândeam că poate ultima parte nu e adevărată. Adică nu am spus niciodată efectiv că nu *este* o relaţie.

– Am s-o spun eu, interveni Ty. Nu e o relaţie.

Mallory se răsuci încet şi se uită la el cu ochii aceia cărora nu reuşise niciodată să le reziste.

– De ce? De ce nu putem fi împreună, dacă ne-o dorim amândoi?

Ty simţi un junghi de durere direct în măruntaie. Supravieţuise antrenamentelor SEAL. Supravieţuise prăbuşirii unui avion, spre deosebire de tot restul echipei lui. Dar nu ştia cum să procedeze în clipa aceea. În cele din urmă, rosti pe un ton foarte serios:

– Sunt unele lucruri pe care nu pot să ţi le spun. Nici dacă aş vrea nu aş putea.

– Deci motivul pentru care nu putem fi un cuplu e secret de stat? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Chiar aşa, Ty?

Ei, drace. Chiar că fusese un pretext jalnic. N-avea decât să-l pună în seama panicii care i se instalase în golul din stomac. Indiferent ce făcea în momentul acela, trebuia să o convingă de un lucru: distanţarea era în beneficiul amândurora. Doar că Mallory Quinn se dovedea incapabilă să păstreze distanţa atunci când era vorba de inima ei.

– Nu te îndrăgosti de mine, Mallory. Nu ar fi bine pentru nici unul din noi. Suntem prea diferiţi. Ai spus-o chiar tu.

Ea inspiră şuierat, ca şi cum ar fi plesnit-o.

– Şi ce, tu şi Frances sunteţi la fel? Compatibili?

– Din păcate, da.

– Dacă te culci cu ea, atunci cum se face că nu se deplasează până aici să discute cu tine? De ce tot ţipă că nu o suni înapoi? se răsti Mallory cu mâinile în şolduri.

– Frances nu ţipă.

- Atunci sugerează emfatic. După o clipă de gândire, Mallory decise: Nu te culci cu ea.

Îl prinsese.

- Nu mă culc cu ea. Cât despre furia ei, are mai multe motive. Printre ele şi faptul că nu am mai văzut-o de şase luni.

Ea se holbă la el, apoi îi întoarse din nou spatele. Ty se ridică în picioare şi o ocoli ca să ajungă în faţa ei.

- Spune-mi şi restul, îi ceru. Hai să terminăm cu asta.

Buzele ei se schimonosiră într-un zâmbet amar.

- Din câte văd, nu cunoşti stilul familiei Quinn. De furie trebuie să te agăţi mult şi bine, să nu-i dai drumul cu nici un chip.

- Când te agăţi de furie, singurul pe care îl torturezi eşti tu însăţi, remarcă el. Dacă eşti furioasă pe mine, descarcă-te pe mine.

- Întotdeauna eşti atât de logic? Of, nu contează. Nu-mi răspunde la asta. Ridicând privirea spre el, cu bărbia sus, îl informă: Ţi-am spionat telefonul.

- Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea noii Mallory, cea care gustă frenetic din plăcerile interzise.

- M-am gândit să nu-ţi spun, dar păstrarea secretelor nu se numără printre talentele mele speciale.

- Tu ai alte talente speciale, spuse el făcând-o să râdă.

- Fir-ar să fie, bombăni ea. Nu vreau să fiu veselă în momentul ăsta.

- Să-ţi mai las ceva timp să fii furioasă pe mine? se interesă Ty prinzând-o de ceafă şi trăgând-o spre el.

- Da.

- Anunţă-mă când ai terminat.

Ştia că nu avea nici un drept să o atingă, dar o făcu, iar când îşi puse gura peste a ei îi recunoscu gustul, ca şi cum ar fi fost creată doar pentru el. În acea clipă îşi dădu seama că era în bucluc mult mai adânc decât îşi imaginase vreodată.

Brusc, ea se desprinse din îmbrăţişare şi scuturâ din cap.

- Ty... nu pot.

– Nu poţi să mă săruţi şi să fii furioasă pe mine în acelaşi timp?

– O, ba da. Ceea ce nu pot să fac e asta. Nu pot să fac asta pretinzând în continuare că nu e... real.

– Dar e real.

– Da, însă pentru tine faptul că e real înseamnă că ţi se scoală. Pentru mine, înseamnă... Îşi frecţionă pieptul ca şi cum ar fi durut-o şi închise ochii. Nu contează. Se dădu un pas în spate, apoi încă unul. Îmi pare rău, este doar vina mea. Nu ar fi trebuit să...

– Mallory!

– Nu, e în regulă. Pe cuvânt. Dar am să plec acum.

Ty o privi urcând în maşină şi părăsind aleea. Da, îşi spuse, era timpul să se întoarcă la muncă.

Mallory parcă în spatele camionetei lui Joe pe aleea casei Ellei. Familia Quinn lua cina împreună.

Trecuse o zi întreagă de când îl lăsase pe Ty în garajul lui, sexy şi murdar şi părând uşor nedumerit, ca şi cum ar fi pierdut exemplarul lui din regulamentul micului lor joc.

Deşi ea era cea care dăduse startul acelui joc, acum nu mai voia să-l joace. Undeva pe parcurs, inima o trădase. N-avea decât să cedeze iluziei şi se prefacă în continuare că era o fată rea. Adevărul enervant era că avea nevoie de mai mult decât doar sex. Pe deasupra, nu putea să nege că îi era deja dor de Ty.

În bucătărie, mama ei scotea din cuptor o friptură de pui. Arăta perfect. Mallory, care habar nu avea să gătească, adulmecă apreciativ aerul.

– Ai adus desertul? o întrebă Ella. Tortul ăla pe care l-ai adus pentru ziua lui Joe a fost fantastic. Habar nu aveam că eşti atât de talentată. Spune-mi că ai mai făcut unul.

Mallory îi întinse o tavă de brioşe pe care le luase de la pensiune în dimineaţa aceea. Tara îi promisese că erau bune de să te lingi pe degete. Mallory ştia că era adevărat, pentru că deja devorase două pe drum.

– O femeie capabilă să facă prăjituri atât de bune ar trebui să aibă copii. Nu m-ar deranja nişte nepoţi.

- Mamă!
- Ziceam şi eu.
- Ei bine, nu mai zice.

Joe intră şi îi ciufuli părul surorii sale.

- Hei, crezi că ai putea s-o convingi pe asistenta aia nouă şi drăguţă să iasă cu mine?
- Nu, Camilla e prea bună pentru tine. Şi de unde o cunoşti?
- Lucrez cu fratele ei la atelierul de sudură. I-a adus prânzul.
- Stai departe de Camilla, îi ceru Mallory.

Ella îi împingea pe toţi spre masă.

- Joe, lasă-ţi telefonul deoparte. O, Mal, era să uit. Tammy mi-a cerut să te întreb dacă ai fi dispusă să faci schimb de tură cu Alyssa weekendul ăsta, ca ea şi Tammy să poată ieşi ca între fete.
- Nu pot, zise Mallory înşfăcând două chifle.

Ella îi luă o chiflă înapoi.

- Ai să te urăşti mâine-dimineaţă. Şi de ce nu poţi să faci schimb de tură?
- Weekendul ăsta lucrez la Clinică.
- Ambele zile?
- Nu, dar am nevoie de o zi liberă.
- Tu nu refuzi niciodată, se miră Ella. Eşti întotdeauna bună şi ajuţi pe toată lumea.

Of, cât detesta să audă acest adjectiv cu referire la ea. „Bună"!

Joe îi rânji şi luă două chifle fără comentarii din partea Ellei, ticălos slab ca un ţâr ce era.

- Nu cred că lui Mallory îi place să fie numită „bună", mamă.
- Bineînţeles că da. De ce nu i-ar plăcea?

Chiar aşa. De ce nu i-ar fi plăcut?

Se retrase imediat după finalul cinei. Familia ei era... ei bine, familia ei. Îi iubea, dar ei habar nu aveau cât de mult îşi dorea să aibă parte de aprecierea lor, să fie văzută aşa cum era în realitate.

Ty o vedea aşa cum era în realitate. Mare păcat că nu o vedea ca pe o persoană pe care să şi-o dorească în viaţa lui.

Era deja la jumătatea drumului spre casă când îi sună telefonul. Trase pe dreapta și răspunse apelului lui Amy.

– Te-ai uitat recent pe Facebook?

– Ce mai e acum? întrebă Mallory cu inima cât un purice.

– Cineva a surprins o poză cu tine și cu Ty în ceva ce pare a fi parcarea spitalului. El era... sub capota ta.

– Spune-mi că vorbești la propriu. Și că nu e un fel de eufemism.

– Poza e fierbinte, Mal. Nimeni nu poate nega că arătați bine împreună.

– *Nu* suntem împreună. Și ce naiba facem în poza aia?

– Vă sărutați. Iar el e cu o mână pe fundul tău. I-au schimbat porecla din Misteriosul Tip Drăguț în Tipul cu Mâini Abile.

– O, Doamne!

– Și, Mal?

– Da?

– Cred că ești gata de-acum să dai tu însăți lecții de Fată Rea. În timp ce Mallory își izbea disperată capul de volan, Amy adăugă: O, și mâine avem o întrunire a Dependentelor de Ciocolată. Primesc un tort de la Tara. Este rezervat pentru tine, pentru Grace și pentru mine. *Tu* ai o poveste de spus.

– La fel și tu. Vreau să aflu mai multe despre treaba asta cu Matt...

– Nu e o „treabă".

– Amy...

– Îmi pare rău, pierd semnalul. Probabil trec printr-un tunel.

– Ești la Eat Me!

– Ei bine, atunci probabil e ceva ce nu vreau să discut.

Și închise.

Mallory reintră pe șosea apăsând hotărâtă pedala de accelerație. Voia să vadă acea poză de pe Facebook. La două cvartale de casă, observă în retrovizoare girofarul roșu cu albastru.

Rahat!

Trase pe dreapta, coborî geamul şi îl privi posomorâtă pe şeriful Sawyer Thompson, care se apropia agale de portiera ei. Ea şi Sawyer fuseseră colegi de liceu, deşi el era cu câţiva ani mai mare. Ea îi scrisese eseurile la engleză, iar el o ajutase la matematică şi ştiinţe. Mai târziu îl peticise în repetate rânduri când, în tinereţea lui sălbatică, ajunsese pe lista răniţilor.

În cele din urmă Sawyer se liniştise şi devenise şerif, oricât ar fi fost de surprinzător, iar acum era ferm înfipt de partea legii. Altă dată, faptul de a fi trasă pe dreapta de şeriful cel mare, rău şi sexy ar fi putut să-i înveselească toată ziua. Dar acum nu era cazul.

– Ce-i? întrebă ea ţâfnoasă. Nu ai nici un răufăcător de prins? Trebuie neapărat să opreşti oameni care doar încearcă să ajungă acasă?

– Scuteşte-mă, Mal. Mergeai cu nouăzeci la oră într-o zonă unde limita e de şaizeci. Te-am avertizat cu sirena de două ori, şi nici măcar nu m-ai observat. Ce naiba e în neregulă cu tine?

Pe toţi dracii! Se lăsă să cadă vlăguită pe banchetă.

– Nimic. Când şeriful se sprijini de maşina ei, aparent bucuros să ia o pauză, îl întrebă înţelegătoare: Ai avut o zi grea?

– Da. Îi aruncă o privire piezişă. Dar în mod evident nu la fel de grea ca a ta.

– Sunt bine.

– Chiar aşa?

Sawyer îşi scoase iPhone-ul, îşi plimbă degetul pe ecran până ajunse la o pagină anume, apoi îl întoarse spre ea.

Facebook. Exista într-adevăr o poză, exact cum îi spusese şi Amy. Era mică şi neclară, dar o înfăţişa pe ea. În braţele lui Ty. Cu mâna lui pe fundul ei.

Ea avea un zâmbet năuc, visător. Nu şi Ty. O fixa cu o privire lacomă, posesivă, care o făcu să se excite fără voia ei. Senzaţia fu rapid urmată de un val de mânie.

– Glumeşti? Când Sawyer îşi vârî telefonul în buzunar fără să scoată o vorbă, Mallory se răsti: Asta e o încălcare a intimităţii! Arestează pe cineva!

– Te aflai într-un loc public.

– Nu știam că cineva face poze!

– Evident, spuse șeriful tărăgănat, sprijinindu-se de mașina ei ca și cum ar fi avut toată ziua la dispoziție.

– O să snopesc pe cineva în bătaie.

Sprâncenele lui se ridicară fulgerător la aceste cuvinte.

– Tu nu ești genul care snopește oameni în bătaie, Mal. Tu *salvezi* oameni.

– M-am săturat de asta! Dă-mi naibii amenda de viteză și dă-te la o parte din calea mea înainte să te calc pe picior.

– AmenințI cumva un om al legii? o întrebă el rânjind.

– Amenda, Sawyer.

– N-am de gând să îți dau amendă, Mallory.

– A, nu?

– Pe toți dracii, nu. Dacă ți-aș da amendă acum, aș fi jupuit de viu de... ei bine, de toată lumea.

– Asta nu te-a mai deranjat niciodată până acum. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, poate că ar fi văzut umorul situației. Așa însă, continuă pe un ton arțăgos: Este din cauza lui Chloe. Faptul că ai o iubită te-a înmuiat.

– Sunt tentat să-ți dau amendă doar pentru că ai spus asta, replică șeriful încruntându-se demonstrativ. Bucuros că Mallory reușise să zâmbească, îi zâmbi și el și se aplecă pe geam s-o tragă de o șuviță de păr. Vrei un sfat?

– Vreau să te calc pe picior.

– N-o să mă calci, pentru că atunci ar trebui să-mi acorzi primul ajutor și nu ai chef. În clipa următoare însă, Sawyer avu prilejul să demonstreze că nu era doar frumos, ci și inteligent. Încetinește, o avertiză el trăgând-o din nou de păr. În toate privințele.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu vreau să te văd suferind.

Ei bine, era mult prea târziu pentru așa ceva, nu-i așa? Deja suferea, și încă din plin.

Semnalizâ cuminte și intră în trafic. Se străduI să nu accelereze prea mult, chiar dacă telefonul îi suna din două în două secunde. Ignorând toate apelurile, parcă

pe alee, udă florile doamnei Tyler, udă florile bunicii ei şi îi dădu de mâncare lui Dulceaţă.

Unele năravuri nu-şi găseau leac, se gândi ea când, aplecându-se să scarpine pisica în spatele urechilor, fu muşcată drept recompensă. Se trânti pe şezlongul din curtea din spate, activă difuzorul telefonului şi îşi accesă în sfârşit mesajele, mijind ochii ca şi cum astfel i-ar fi fost mai uşor să le asimileze conţinutul.

– Mallory, spuse Jane pe Tonul ei Iritat. Sună-mă.

„Nu, mersi." Era evident că şefa ei văzuse fotografia. La fel de evident, crezuse că Mallory îi ignorase sfatul. Ar fi trebuit s-o sune şi să o informeze că fotografia fusese făcută înainte de „discuţia" lor şi că, oricum, nu mai ieşea cu Ty. Dar, sătulă să mai împace pe toată lumea, apăsă butonul de ştergere.

– Uau, Mal, exclamă Tammy în următorul mesaj. Da' ştiu că te-ai făcut rea de tot în ultima vreme. Dacă te duci la Vegas, ai grijă să cumperi pachetul de nuntă *fără* poze. Nici nu mai ai nevoie de fotografii, asta e perfectă.

Îl şterse.

Al treilea mesaj:

– Mallory, sunt Deena de la magazinul alimentar. Ascultă, eu joc Bunko cu un grup în fiecare seară de miercuri, iar săptămâna asta am tras la sorţi cine să-şi încerce norocul cu Tipul Drăguţ. Eu am câştigat, aşa că va trebui să faci paşi. E al meu.

„Al tău să fie, Deena."

Îl şterse.

Dulceaţă îşi lipi capul de gamba stăpânei sale. Nu era un semn de afecţiune, ci o cerere imperativă de hrană.

– Habar nu ai cât de bine îţi merge, mâţă, oftă Mallory. Nu ai nimic altceva de făcut decât să dormi, nici nu ştiu, optsprezece ore pe zi? Nu face nimeni presiuni asupra ta, nu are nimeni aşteptări. Nu există nici un Misterios Tip Drăguţ care să te zăpăcească de cap dându-ţi semnale contradictorii.

Doar că semnalele contradictorii proveniseră toate de la ea. El fusese sincer de la bun început. Ei bine, dacă nu tocmai sincer, cel puţin fusese franc.

„Nu te îndrăgosti de mine, Mallory. Nu ar fi bine pentru nici unul din noi."

Corect. Avea să se ţină fermă pe poziţii şi să nu se îndrăgostească.

Doar că... Doar că deja o făcuse.

capitolul 17

Care e sensul vieţii? Toate dovezile până în momentul actual indică ciocolata.

După o noapte de insomnie, Mallory lucră din greu la spital, apoi, în drum spre casă, făcu un ocol pentru a trece pe la casa doamnei Burland. În ajun, Clinica de Servicii Medicale găzduise un seminar pe tema stilului de viaţă sănătos, susţinut de Cece Martin, nutriţionista locală, iar doamna Burland promisese să vină. Mallory aruncase o privire peste lista celor prezenţi, însă Doamna B. nu îşi făcuse apariţia.

Curtea arăta neîngrijită, la fel şi casa. Având o presimţire neplăcută, Mallory coborî din maşină, luă plasa de alimente pe care le cumpărase şi bătu la uşa din faţă.

Nu îi răspunse nimeni, aşa că bătu din nou, cu acelaşi rezultat. Încercă clanţa, iar uşa se deschise.

- Doamnă Burland? Sunt eu, Mallory Quinn.

- Pleacă.

Vocea i se păru slăbită şi fragilă, şi cumva arogantă în acelaşi timp. Ignorând ordinul, Mallory intră în casa cufundată în întuneric şi aprinse o lumină.

Doamna Burland zăcea pe parchetul uzat, la baza scării.

Mallory lăsă să cadă tot ce avea în mâini şi se duse în fugă la ea, apoi îşi puse două degete pe artera carotidă a Doamnei B. pentru a-i verifica pulsul.

Din fericire, era puternic.

- V-a apucat ameţeala şi aţi căzut pe scări?

- Nu, îmi place să trag câte un pui de somn aici, se răţoi Doamna B. Ţi-am zis să pleci. N-ai ce să cauţi aici.

În regulă, simpatica şi mereu binedispusa doamnă se descurca fără probleme să vorbească şi nu manifesta semne vizibile de dezorientare. Fusese deci sincopa ei vasovagală. Mallory îşi trecu o mână peste braţele şi picioarele femeii şi nu găsi nici un indiciu de fractură.

– Puteţi sta în picioare?

– Sigur. Doar că azi am preferat covorul, bombăni Doamna B. Ce naiba cauţi aici? Nu te saturi niciodată să salvezi oameni? De ce o faci?

– Ei bine, în acest caz o fac de dragul spiritului dumneavoastră fermecător. Puteţi să vă ridicaţi în capul oaselor?

Doamna Burland o plesni peste mâini, dar nu se mişcă.

Ei bine, acesta era răspunsul la întrebare. Mallory se aşeză pe parchet lângă ea şi scotoci prin plasa de alimente pe care o adusese.

– De ce aveţi poftă azi? Am supă, un sendviş, sau...

– Doar pleacă odată! Sunt bătrână. Sunt singură. Am să mor din clipă în clipă. Lasă-mă odată.

– Nu sunteţi bătrână. Sunteţi doar răutăcioasă. Şi ţin să vă informez că *de asta* sunteţi singură. Aţi putea avea prieteni dacă aţi înceta să vă mai răţoiţi la toată lumea. Lucille v-ar include imediat în grupul ei dacă aţi fi doar o idee mai blândă. Ea adoră sarcasmul.

– Sunt *singură*.

– Ei, hai. Sunt chiar aici! Nu sunteţi singură. Mă aveţi pe mine. Scoase o cutiuţă de suc de mere şi i-o întinse. E favoritul dumneavoastră.

– Nu mi-e sete.

– Atunci ce-aţi zice de nişte supă de pui?

Doamna Burland dădu un nou semn de viaţă când în ochii ei se aprinse o scânteie palidă.

– E din conservă?

– Nu. Mi-am petrecut toată ziua gătind-o personal. După ce am crescut găinile şi am cultivat morcovii şi ţelina în grădina mea.

– Eu nu mănânc supă din conservă, bombăni doamna Burland trăgându-şi nasul.

– În regulă.

Mallory scoase o pungă de prune uscate, iar bătrâna o înșfăcă și o deschise cu degete tremurânde. Observând zâmbetul asistentei, mormăi:

– Te bucuri de nefericirea mea?

– Știam că o să vă nimeresc cu prunele uscate.

După câteva minute, cu glicemia revenită la cote normale, Doamna B. o privi mânioasă.

– M-aș fi descurcat foarte bine și fără tine.

– Sigur. V-ați descurca și mai bine dacă ați avea grijă de dumneavoastră.

– Cum ai putea tu să știi? Nici tu nu ai grijă de tine.

– Ce înseamnă asta?

– Într-un pod? Doamna Burland pufni în râs văzând expresia șocată a lui Mallory. Da, am auzit despre micul tău interludiu. Cineva l-a surprins pe domnul Garrison al tău coborând înapoi la licitație. Peste câteva minute l-ai urmat și tu, cu un aer ciufulit foarte grăitor. Fie te pregăteai pentru o probă de lupte libere, fie tocmai te bucuraseși de o tăvăleală. Să nu crezi că, din cauza vârstei, am uitat de chestiile astea. Țin minte cum e cu hormonii.

„O, Dumnezeule!" se jelui Mallory în sinea ei.

– Și ce fel de femeie are o relație cu un bărbat care o duce în pod? vru Doamna B. să știe.

Una cu sângele fierbinte. Ty Garrison era *extrem* de potent, iar Mallory ar fi vrut s-o vadă pe sfânta care și-ar fi refuzat un orgasm oferit de el. Deja îi lipsea dureros de mult. Spera că și el îi simțea lipsa și că nu intenționa să umple acel gol cu... Frances, de pildă.

– La drept vorbind, spuse ea, nu e atât pod, cât mai degrabă un spațiu de depozitare. Și nu avem o relație.

– Deci te lași mulsă pe gratis?

– În primul rând, nu sunt o vacă. Și în al doilea rând, *nu* discutăm despre asta.

– Încerci să-l salvezi, nu-i așa? Așa cum încerci să salvezi pe toată lumea? Cu siguranță până și tu îți dai seama că un bărbat ca el nu e interesat de o asistentă medicală dintr-un orășel mărunt, nu pe termen lung.

Replica acidă o atinse într-un punct sensibil, pentru că întâmplarea făcea să fie adevărată. Însă Mallory nu încerca să-l salveze pe Ty.

Totuşi, nu ar fi deranjat-o să-l păstreze...

- Aveţi grijă, spuse ea blând. Altfel plec şi iau prunele cu mine.

- Hm.

Rămaseră aşezate pe podea câtă vreme Mallory verifică din nou semnele vitale ale doamnei Burland. Constatând că se îmbunătăţiseră semnificativ, ridică privirea, moment în care îi veni să ţipe de groază.

În pragul uşii stătea Jack Nicholson din *Strălucire*.

Sau domnul Wykowski.

- Louisa, spuse el privind-o îngrijorat pe Doamna B. Eşti bine?

În clipa aceea se întâmplă ceva absolut bizar. Chiar în faţa ochilor lui Mallory, doamna Burland se transformă. Se înmuie. *Zâmbi*. Sau cel puţin astfel se putea interpreta rânjetul prin care îşi dezgolise dinţii.

- Firește. Sunt bine.

- Mincinoaso, o certă domnul Wykowski, lăsându-se pe vine lângă ea. Te-a apucat iar ameţeala?

- Sigur că nu.

- *Louisa*.

- Poate, puţin, murmură doamna Burland ferindu-şi privirea. Însă doar pentru o clipă.

- Drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici, i se adresă domnul Wykowski lui Mallory. Nu e genul care să accepte cu dragă inimă o mână de ajutor. Încă nu s-a prins că aici, în Lucky Harbor, avem grijă unii de alţii.

Mallory îi zâmbi, ştiind că nu avea să-i mai fie niciodată teamă de el.

- Mă bucur să ştiu că nu e singură.

Îi aruncă doamnei Burland o privire prelungă.

Bătrâna îşi dădu ochii peste cap, dar, în mod surprinzător, de pe buze nu îi zbură nici o replică acidă.

Se auziră paşi pe veranda din faţă, iar în prag apăru un alt vecin. Lucille. *Azi* purta un trening verde fosforescent, care nu arăta tocmai grozav pe un corp asupra căruia gravitaţia îşi spusese destul de tare cuvântul.

Buzele ridate îi erau rujate cu roz, iar tenișii din picioare erau negru cu galben. Ai fi avut nevoie de ochelari de soare ca să te uiți la ea.

– Aici erai, Teddy, spuse Lucille, zâmbindu-i domnului Wykowski. Ești pregătit pentru plimbarea prin cartier?

– E în vizită *la mine*, o informă doamna Burland pe un ton sever.

– Ție nici măcar nu-ți plac vizitatorii, zise Lucille punându-și mâinile pe șolduri.

– Ieși din casa mea.

– Alungă-mă dacă poți. Când doamna Burland își îngustă amenințător ochii, Lucille îi întinse mâna: Ai nevoie de ajutor ca să te ridici mai întâi?

Doamna Burland se chinui să se ridice singură. Când reuși, o fixă pe Lucille cu o privire triumfătoare.

– Aș putea să ți-o iau înainte la tura prin cartier dacă aș vrea.

– A, da? Dovedește-mi-o.

– Am s-o fac.

Flancată de domnul Wykowski și Lucille, care o țineau fiecare de câte un braț, doamna Burland porni cu un aer demn spre ușă.

Mallory se duse acasă. Parcă, udă florile doamnei Tyler, florile bunicii ei, apoi descuie ușa de la intrare. Aruncă o privire spre măsuța cu oglindă din hol – așa cum făcea de fiecare dată de când Ty îi oferise o utilizare inedită – și oftă. Dacă nu se întrezărea nici o perspectivă de sex sălbatic, arzător de multe calorii, trebuia să se resemneze și să facă sport, ținând cont de cantitatea de ciocolată pe care urma s-o consume cu fetele.

– Miau.

– Te-am auzit.

Îi dădu de mâncare lui Dulceață, apoi se schimbă și se duse să alerge pe chei.

Jumătatea de kilometru până la capătul debarcaderului aproape o ucise, așa că se întoarse la pas, ținându-se de coaste în locul unde simțea o înțepătură. Când ajunse la standul de înghețată, încetini și mai mult. Lance

nu lucra în ziua aceea, dar fratele lui mai mare, Tucker, era acolo.

– Bună, păpușă! Am o înghețată dublă de ciocolată cu numele tău pe ea. La propriu. Tocmai am creat o nouă listă de specialități. Numărul unu este Fata Cuminte Devenită Rea. Când ea îi aruncă o privire asasină, Tucker izbucni în râs. Haide, e amuzant.

„Poate pentru oricine altcineva în afară de mine."

– Vrei una?

„Mai mult decât îmi doresc să respir."

– Nu.

El se aplecă pe geam, punându-și în valoare mușchii impecabili, și o studie atent.

– Uau, refuzi înghețată. Și ai început să alergi. Zâmbetul i se lăți. Ești la dietă, nu-i așa?

– Doar încerc să fac puțină mișcare și să fiu sănătoasă, bombăni ea.

– Mie mi se pare că arăți bine.

Oooh. Ce drăguț. Tocmai se gândea că l-ar fi putut adăuga pe lista ei de Tipi Defecți, când el spuse:

– Iar tipul ăla, cum l-o fi chemând, ar trebui să-ți spună asta în fiecare pod în care te prinde.

– Știi ceva? În primul rând, e un *spațiu de depozitare!*

Fir-ar să fie! Își reluă alergarea. Fără înghețată. Se dovedi a fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ajunsă acasă, se uită urât la măsuța cu oglindă din hol.

– Nu știu cum, dar toate astea sunt în întregime din vina ta. Cum piesa de mobilier nu avu nimic de spus în apărarea ei, Mallory pufni: Bine, nu e vina ta. Este a lui Ty.

Trupul ei tânjea după el, dar era mai mult de atât. Și mintea ei tânjea după el.

Făcu un duș, se lăsă captivată de un maraton din sezonul șase al serialului *Farmece*, apoi, la ora stabilită, se îndreptă spre Eat Me pentru întrunirea Dependentelor de Ciocolată.

Când intră în local fu năpădită de rumoarea veselă a clienților, precum și de arome de mâncare care îi făcură stomacul să chiorăie.

Sărise peste cină. Seara aceasta era foarte diferită de prima lor întrunire neplanificată. În primul rând, nu era furtună. Erau zece grade afară, iar aerul era încărcat de parfumul sfârşitului de primăvară. În al doilea rând, nu era miezul nopţii, iar localul nu era pustiu.

Imediat ce se strecură la bar lângă Grace, Amy îşi făcu apariţia cu un tort şi trei furculiţe.

Mallory luă una şi se înfipse în tort, având inima împăcată deoarece alergase.

– Nu mai puţin de cinci clienţi au încercat deja să cumpere tortul ăsta, le informă Amy. Când agitaţia se mai potoli, se instală în picioare în spatele tejghelei şi se apucă să-şi devoreze porţia de tort. Doamne, gemu ea. E raiul pe pământ.

– E fantastic, recunoscu Grace.

Mallory nu putea vorbi. Era prea ocupată să se îndoape.

Amy înghiţi şi îşi linse ciocolata de pe buze.

– Declar deschisă şedinţa de azi. Mallory, tu eşti prima.

– Nu. Nu e rândul meu.

– Ţi-am zis, tu vei fi prima până te rezolvăm. Grace zâmbi. Aşa că toarnă tot.

– Aş prefera să discutăm despre Amy şi Matt, Pădurarul Sexy, oftă Mallory.

Grace ridică din sprâncene şi îşi îndreptă privirea spre Amy.

– Stingi incendii de vegetaţie cot la cot cu pădurarul ăla atrăgător care tot vine pe aici la plăcintă?

– Avem o plăcintă gustoasă, se apără Amy.

– Există tot felul de plăcinte, comentă Grace.

Mallory aproape scuipă tort pe nas, spre indignarea lui Amy, care îndreptă furculiţa spre ea.

– Acum *nu* e vorba de mine.

Cum Mallory îşi mai îndesă nişte tort în gură şi nu scoase nici un cuvânt, Grace chicoti:

– Hopa! Presimt că au apărut ceva piedici în Misiunea Fată Rea.

– Am purtat pantofii, zise Mallory în cele din urmă. Şi a fost distractiv.

– Ăăă, scumpo, din câte am auzit, a fost mai mult decât distractiv, spuse Grace lingându-şi furculiţa.

– Din câte ai auzit?

– De pe Facebook. Grace se întoarse spre Amy. Şi mulţumesc pentru recomandarea legată de Facebook, apropo. Cam dă dependenţă.

– Nu poţi să crezi tot ce citeşti acolo, protestă Mallory. E doar o mică parte din adevăr.

– Chiar aşa? Şi cam cât din poza aia în care tu şi Ty arătaţi foarte intimi ai zice că reprezintă adevărul?

Mallory oftă zgomotos şi înfipse furculiţa în tort pentru o altă îmbucătură mare.

– Nu eram... intimi. Atunci.

– El are expresia aia anume, rânji Grace. Expresia aia de tip mare şi sexy care ştie cum să ofere plăcere unei femei în pat.

Mallory îşi sprijini capul într-o mână, iar cu cealaltă mai îndesă o bucată de prăjitură în gură.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Da, dar vezi tu, noi *vrem*, insistă Amy.

– Am rupt-o cu el, spuse Mallory, apoi oftă când ele icniră. V-am zis, nu sunt făcută pentru chestiile astea de fată rea. De fiecare când eram împreună, mă trezeam... Închise ochii şi murmură: Îndrăgostită.

Grace se întinse după mâna ei şi i-o strânse, iar Amy împinse tortul mai aproape de ea.

– Mersi. Mallory clătină din cap. Nu am reuşit să păstrez totul la un nivel superficial. Ty e pur şi simplu... prea delicios.

– L-am văzut înotând acum câteva zile, spuse Grace. În ocean. Stăteam pe plajă, posomorâtă că dădusem bani pe benzină ca să merg la Seattle pentru nişte interviuri din care nu mă alesesem cu nimic. În fine, a înotat două ore întruna. Din câte ştiu eu, doar cineva din forţele speciale SEAL poate face aşa ceva. Ştiaţi că un agent SEAL poate să găsească orice sau pe oricine?

– Şi? o îmboldi Amy.

– Şi pun pariu că un tip de genul ăsta ar putea găsi un clitoris fără probleme.

Amy şi Grace o priviră cu o expresie nerăbdătoare care o făcu să se înece cu tortul. Mallory încă tuşea când cineva apăru din spatele ei şi o bătu pe spate.

Cunoştea acea atingere. Intim. Răsucindu-se pe scaun, dădu nas în nas cu Ty. Inima i se strânse la vederea lui. Inimă trădătoare. Oare chiar făcuse parte din trupele SEAL? Ar fi fost perfect logic. În definitiv, îi găsise clitorisul fără probleme...

Privirea lui o întâlni pe a ei preţ de o clipă imposibil de lungă şi, ca întotdeauna, simplul fapt de a-l vedea îi stârni un fior pe şira spinării. La fel ca întotdeauna, Ty arăta impunător, ca un zeul pe care n-ar fi putut îndrăzni să şi-l dorească. Dar era ceva diferit la el în seara aceea. Părea istovit şi uşor iritat, observă ea cu o strângere de inimă.

Doamne, cât îi simţise lipsa! Nu înţelegea de ce, dar Ty nu arătase niciodată mai atrăgător. Sau mai real. Voia să-i ia mâna într-a ei şi să îl sărute până îi risipea toate necazurile. Să îl ţină în braţe.

Voia să ţină în braţe un leu în cuşcă.

Nu avea nici o logică, dar era adevărat. Ştia că Ty intenţiona să plece şi că în acel moment avea să ia cu el o parte importantă din inima ei, dar răul era deja făcut. Şi mai ştia un lucru: până atunci, voia să se bucure de orice ar fi avut el să-i ofere. Pentru că, alături de el, nu mai era persoana care se îngrijea de toată lumea. Nu mai era o soră. Nu mai era ocupată să gândească, să planifice, să supravegheze.

Era doar Mallory. Şi se simţea... vie. Atât de al naibii de vie.

Ochii lui zâmbiră. Îi atinse colţul buzei de sus, apoi îşi supse degetul.

– Mmm, spuse el. Ciocolată.

Amy rămase cu gura larg căscată. Grace îşi făcu vânt. Fu însă de ajuns o singură căutătură ucigătoare de-a lui Ty ca să devină amândouă brusc foarte ocupate şi să se îndepărteze. Dar toţi ceilalţi clienţi se holbau în continuare la ei.

– O, Dumnezeule, gemu Mallory. Haide.

Îl luă de mână pe leul închis în cuşcă şi îl duse afară.

Stelele scânteiau puternic în noaptea aceea, ca niște diamante împrăștiate pe bolta cerească. Se plimbară pe chei, trecând de sala de jocuri cufundată în întuneric și de chioșcul de înghețată închis. Când, în cele din urmă, ajunseră la capătul debarcaderului, Mallory se opri și se aplecă peste balustradă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acum câteva zile, murmură ea cu fața spre apa oceanului. Adică, eu am început toată povestea asta dintre noi. Eu am stabilit regulile. Așa că nu aveam nici un drept să le schimb pe parcurs fără a te anunța și pe tine, apoi să-ți reproșez asta.

Se întoarse să-i scruteze chipul impasibil, sperând să găsească acolo înțelegere. Iertare. Sau, în cel mai rău caz, un semn de compasiune.

Spre tristețea ei, nu văzu nimic din toate acestea.

El îi urmă exemplul și se aplecă peste balustradă să contemple valurile.

– Am crescut cu doi părinți militari, spuse într-un târziu. Am intrat în armată. Iar când am ieșit, m-am angajat la un contractor privat care lucrează pentru guvern, făcând... tot activități de tip militar. Asta e profesia mea, asta e viața mea. Asta e cine sunt.

– Știu.

– Asta îmi impune anumite lucruri. Să rămân singur, să fiu cel care protejează, să am grijă să mă protejez. Nu știu cum să fiu altcineva, încheie el ridicând din umeri.

– Nu vreau să fii altcineva, Ty. Niciodată. Îmi placi așa cum ești.

El tăcu preț de câteva clipe, încercând să cuprindă înțelesul cuvintelor ei.

– Frances e șefa mea. E... posesivă.

Ceea ce era puțin spus.

– Ai fost cu ea. Ați făcut sex.

– Da, zise Ty cu o sinceritate brutală, ca întotdeauna. Înainte să-i fiu subordonat, cu foarte mult timp în urmă. Acum e gata.

– Pentru tine, spuse ea. E gata pentru tine.

Cu un gest nonșalant, Ty îi sugeră că asta nu era problema lui. Deci nu avea să fie nici a lui Mallory.

Își trecu un deget peste lănțișorul de aur de la gâtul ei, apoi sub talismanul ce simboliza infinitul.

– După ce mi-am pierdut echipa în accidentul de avion, mi-am petrecut primele șase luni recuperându-mă într-o solitudine totală. Răsuflă și își desprinse mâna dintr-a ei. Nu am putut... nu am vrut pe nimeni aproape. În continuare nu vreau pe nimeni aproape.

Își pierduse părinții, prietenii. Pe toată lumea. Mallory nu-și putea imagina cât de singur se simțise.

Sau poate că da. Nu i se întâmplase și ei să se simtă singură, deși era înconjurată de rude și de prieteni? Își prinse medalionul între degete și murmură:

– Karen mi-a dat ăsta chiar înainte să... Închise ochii pentru o clipă, amintindu-și ochii veseli ai surorii sale. E semnul infinitului, simbolizează o legătură veșnică. Îl purta tot timpul, iar eu mereu o sâcâiam să mi-l împrumute. Voiam să fiu exact ca ea. Pe atunci o scoteam din minți. Apoi, într-o zi, și-a dat jos lănțișorul și pur și simplu mi l-a pus la gât. M-a sărutat pe obraz și mi-a spus să fiu cuminte, că dacă voi fi cuminte voi fi ferită de buclucurile în care ea se băga mereu. Mi-a cerut să-i promit. Apoi mi-a zis că o să mă vegheze, că o să mă călăuzească, că o să aibă grijă să fiu bine. Mi-am spus... mi-am spus că era drăguț din partea ei, dar apoi... Un nod mare i se puse în gât. A fost ultima dată când am văzut-o, șopti ea. A doua zi a...

Scutură din cap, incapabilă să continue.

Ty își strecură mâna pe ceafa ei și o trase spre el. Încleștându-și mâinile pe cămașa lui, Mallory simți cum lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.

– Știu cât suferi. Dar nu ești singur, Ty. Nu ești. Adică durerea nu trece, nu trece *niciodată*, dar devine mai ușor să ți-i amintești. Apoi, într-o bună zi, ai să ți-i amintești cu un zâmbet. Asta pot să-ți promit.

El se mulțumi să încuviințeze pe tăcute. Dintr-odată, o briză ușoară învolbură părul lui Mallory. O șuviță se agăță în începutul de barbă de pe fața lui, creând între ei o legătură pe care o savurară amândoi câteva clipe.

– Credeam că ai plecat, spuse ea.

– Nu încă.

Dar în curând... Acele cuvinte, rămase nerostite, plutiră între ei. Odată ce primea aprobarea medicală, avea să plece.

– Poate că nu eşti în stare să mă părăseşti, zise Mallory vrând să înşenineze puţin momentul.

– Pot oricând să te părăsesc. Sunt un tip extrem de disciplinat.

În regulă, deci el nu avea chef de glume. Zdruncinată, făcu un pas în spate şi se lovi de balustradă, dar Ty îşi puse mâinile pe ea şi o trase înapoi.

– Trebuie să mă întorc la munca mea.

– Nu eşti definit de munca ta.

– Ba sunt. Continuând să o privească în ochi, o strânse mai tare. Dar nu sunt pregătit să plec deocamdată.

– E din cauza sexului, spuse ea.

– E mai mult decât sexul.

– Nu dacă e ceva ce eşti dispus să abandonezi.

El o sfredeli cu o privire neclintită. Calmă. Atât de sigură.

– E cum trebuie să fie, Mallory.

Ceea ce ştia deja, o, cât de bine ştia. Problema era aceeaşi ca întotdeauna: putea trăi cu acest gând?

Da. Nu.

Deocamdată... Alternativa era să-l piardă chiar atunci, în clipa aceea, şi deja încercase acea variantă. Nu ţinuse. Nu era pregătită să renunţe la el.

– Tu decizi, murmură Ty lipindu-şi fruntea de a ei. Spune-mi să dispar naibii. Întoarce-mi spatele în momentul acesta şi ai să eviţi alte suferinţe, pe care nu meriţi să ţi le provoc. Sau...

– Sau, rosti ea pe un ton blând, dar ferm. Aleg varianta „sau".

– Mallory. Vocea îi era răguşită. Meriţi pe cineva mai bun.

Ea îl trase mai departe, în spatele clubului de yachting, unde nu riscau să fie văzuţi de trecători. Acolo îl lipi de zid şi îl sărută. Profită din plin de surprinderea lui invadându-l cu patimă, provocându-şi un torent de fierbinţeală care îi topi oasele din picioare.

Ty era soldat şi ştia cum să întoarcă orice situaţie în favoarea lui. Nici de data aceasta nu făcu excepţie. Într-o fracţiune de secundă preluase complet controlul asupra sărutului, tăindu-i răsuflarea şi răpindu-i inima.

– Dacă decizia e în mâinile mele, icni Mallory, atunci am să te păstrez cât de mult pot.

capitolul 18

Să te îndrăgosteşti e ca şi cum ai mânca o cutie întreagă de bomboane de ciocolată: la început ţi se pare o idee bună...

În dimineaţa următoare, Ty se trezi în patul lui cu o femeie goală, superbă, lăfăită peste el. Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar acea femeie superbă şi goală îi invadase complet spaţiul pe care şi-l păzise întotdeauna cu gelozie. Era un tip masiv şi nu îi plăcea să se simtă înghesuit. Mallory, deşi pe jumătate cât el, era genul care ocupa tot patul. În acelaşi timp ocupa şi toată pătura şi toată perna.

„E în regulă", îşi spuse. Era în regulă că dormiseră împreună, pentru că ştiau amândoi ce însemna şi ce nu însemna acest lucru. Adormiseră împreună, atâta tot. Nu însemna nimic. Într-adevăr, dacă s-ar fi întâmplat din nou... ei bine, *atunci* s-ar fi panicat.

– Mallory.

Ea scoase un sforăit uşor, provocându-i o strângere de inimă. Naiba s-o ia de inimă.

– Mallory. Azi lucrezi?

Deja avea o mână pe fundul ei. I-ar fi fost destul de uşor să o adauge şi pe cealaltă. Când strânse, apoi începu să exploreze, de pe buzele ei zbură un geamăt de plăcere. Îşi desfăcu ascultătoare picioarele, oferindu-i mai mult spaţiu de manevră, şi murmură ceva care aducea a „Nu te opri"

Apoi încremeni şi se ridică brusc în capul oaselor.

– Cât e ceasul?

– Şapte, spuse el, îngropându-şi faţa în părul ei ciufulit.

– Şapte? *Şapte?* Trebuie să dispar!

Sări din pat, căutându-şi frenetic diversele articole de îmbrăcăminte.

Savurând spectacolul oferit de Mallory goală, Ty se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă.

– Unde îmi sunt chiloţii? vru ea să ştie.

– Sub scaun.

Se aruncă într-acolo, oferindu-i o privelişte de infarct care îl făcu să geamă.

– Nu sunt aici!

Ţipătul ei se auzise înăbuşit din cauza poziţiei cu capul în jos şi fundul în sus.

– Nu? Uită-te sub blugii mei, atunci.

Mallory se ridică şi, zburlită la culme, îşi îngustă ochii spre el.

Ty zâmbi.

Se târî până la blugii lui, oferindu-i o altă privelişte sexy, şi îşi înşfăcă chiloţii. Cu hainele în braţe, dispăru în baie. Două minute mai târziu reapăru îmbrăcată, cu aerul unei femei care fusese tăvălită ca la carte.

– Treci încoace, spuse el zâmbind.

– O, pe toţi dracii, nu. Dacă vin, o să mă săruţi.

– Da. Aşa e.

– Şi după aia o să mă... *ştii tu.*

Ty râse, simţindu-se voios şi... fericit.

– Sigur că ştiu. Ştiu exact ce vreau să-ţi fac. Vreau să îmi pun gura pe...

– O, Doamne. Clătină din cap şi îşi luă cheile. Trebuie să fug!

– Cinci minute. Se crezu victorios când ea ezită, părând tentată. Vor fi cele mai bune cinci minute din ziua de azi, îi promise el.

– Eu de obicei am nevoie cam de vreo cincisprezece minute.

– Noaptea trecută n-ai avut. Noaptea trecută n-ai avut nevoie decât de patru până ai...

– Pa, spuse ea râzând, după care închise uşa.

Ty rămase acolo, zâmbind ca un idiot, timp de câteva minute. Apoi îi sună telefonul. Dându-se jos din pat, îşi verifică mesajele. Cândva, nu cu multă vreme în urmă,

singurele mesaje fuseseră de la Frances. Dar acum nu mai era cazul. Primul mesaj era de la Ryan:

– Salutare, omule, zicea veteranul.

Tipic pentru Ryan, acesta era tot conținutul mesajului. Ar fi putut însemna orice, de la „Hai să luăm cina împreună" la „Îmi arde buza după o doză și am nevoie de cineva cu care să vorbesc".

Și Matt îl sunase, căutând un partener de box. Josh se interesase cum stătea cu sănătatea –, iar Ty știa că se referea la sănătatea lui mintală, nu la piciorul lui.

Se uită surprins la telefon. La un moment dat, în timp ce el nu mai știa cum să deteste mai tare micul orășel somnoros și pe toți locuitorii acestuia, se întâmplase ceva.

Își crease legături de suflet, în condițiile în care nici măcar nu era sigur dacă avea un suflet. Zâmbetul îi păli când ascultă și ultimul mesaj. Nu conținea cuvinte, ci doar o tăcere clocotitoare.

Frances.

Ar fi trebuit s-o sune și să-i dea raportul. În fond, primise aprobarea să se întoarcă. Dar nu o făcu. În schimb îl sună pe Ryan, apoi termină și ultima dintre mașinile care îi fuseseră aduse la reparat – Jimmy a lui Matt.

Acum putea să se întoarcă. Aproape.

Ajunse la Clinica de Servicii Medicale exact la ora închiderii. Era joi, și știa că în seara aceea nu erau programate alte activități sau întâlniri.

Verificase.

La recepție nu era nimeni, dar, mergând pe urma zgomotului de voci, o găsi pe Mallory într-una dintre săli, cu ușa deschisă. Se afla în fața unei femei de șaizeci și ceva de ani, care stătea cu fața schimonosită ca și cum ar fi mâncat un măr acru.

Azi Mallory purta o uniformă mov, culoare care îi venea bine. Ca de obicei, din părul prins la spate îi scăpaseră câteva șuvițe pe lângă obraji.

Nu se pricepea să își ascundă sentimentele, iar în momentul acela era tensionată, obosită și frustrată. Avusese o zi grea, fără îndoială, la care contribuise

şi oboseala din noaptea precedentă, când se zbenguiseră în aşternuturile lui.

Ty ştia exact cum ar fi putut s-o destindă, însă, după cum hotărâse singur, trebuia să pună capăt acelei poveşti.

Într-o bună zi, poate chiar la scurt timp după plecarea lui, Mallory urma să-şi petreacă o noapte albă cu altcineva. Cineva care avea să aibă grijă de ea, să o ajute să se relaxeze la sfârşitul zilei. Eventual cineva de pe lista ei.

Dar dacă respectivul era Anderson, Ty avea să-l snopească în bătaie, doar din principiu. Iar dacă era Josh, Ty intenţiona să... Dumnezeule! Mallory era liberă să aleagă, şi el nu avea ce să comenteze în această privinţă, nici măcar dacă noul ei Tip Defect se folosea de un pretext ridicol – „Hai să-ţi arăt cum se montează corect tubul ăsta" – ca s-o sărute. Nici măcar dacă Tipul Defect o apleca peste o piesă de mobilier, dacă o poseda în faţa unei oglinzi, forţând-o să vadă cât era de superbă. Nu era nicidecum treaba lui.

Era însă o situaţie îngrozitor de enervantă.

– Aveţi încredere în mine, îi spuse Mallory pacientei. Descuie un dulăpior şi, după ce studie eşantioanele de medicamente, alese o cutie. Luaţi astea. Câte una pe zi.

– Cu ce mă mai otrăveşti acum? întrebă femeia.

– Vitamine.

– Vitaminele sunt doar o păcăleală, ripostă pacienta lăsând jos cutia. Aşa înţeleg companiile farmaceutice să facă bani de pe urma idioţilor care nu bănuiesc nimic.

Mallory îi puse vitaminele înapoi în mână şi spuse calm:

– Analizele de sânge arată că sunteţi anemică. Astea o să vă ajute. Sau puteţi să leşinaţi în continuare la baie, ca să vă găsească paramedicii cu pantalonii în vine. Alegerea e a dumneavoastră, doamnă Burland.

Femeia o privi mânioasă.

– Altădată îţi era teamă de mine. Te fâstâceai şi tremurai ca o fetişcană.

– Lucrurile se mai schimbă, zise Mallory pe un ton blând. Fără critică, fără reproşuri. Luaţi-vă vitaminele.

Nu mă obligați să vin în fiecare seară să vă prind de nas și să vi le înțes pe gât.

– În regulă, dacă ai de gând să fii mai scorpie decât mine.

– Exact asta am de gând.

– Vezi, *chiar* te-ai schimbat. Ai devenit mai aspră. Ai învățat să te stăpânești și să nu mai lași să ți se citească toate emoțiile pe chip ca dintr-o carte deschisă. Poți să-mi fii recunoscătoare.

– O, nu a fost în întregime meritul dumneavoastră, spuse Mallory.

Ty simți o strânsoare bizară în piept, pentru că știa cine o schimbase. El. Un măgar nenorocit.

Dintr-odată, Mallory îl văzu stând în prag. Zâmbetul ei surprins nu făcu decât să-i intensifice durerea din piept; totuși, străduindu-se să-și păstreze cumpătul, îi făcu semn că o aștepta pe coridor.

– Mai am ceva pentru dumneavoastră, doamnă Burland, spuse ea. Mă întorc imediat.

Ieși pe hol, aruncându-i lui Ty un alt zâmbet, și dispăru în încăperea alăturată. Când reveni îi dădu pacientei câteva pliante, apoi o conduse până la ușa clinicii.

– Bună, îi zise lui Ty după ce se asigură că doamna Burland plecase.

– Bună. Ai nevoie de o încuietoare la ușa din față când ești singură aici.

– Nu am fost singură până acum. În plus, suntem în Lucky Harbor, ce pericol m-ar pândi?

– Ești în pericol atâta timp cât există un dulap cu medicamente.

– Medicamentele sunt sub lacăt.

– Un lacăt fragil, mai ales pentru un om disperat.

– E doar temporar. Vom primi un sistem mult mai sigur săptămâna viitoare. Fără să-i ia în serios îngrijorarea, îl întrebă zâmbind: Deci, ce se petrece? Ce te aduce aici?

– Îmi datorezi o favoare. Și am venit să o încasez.

Ea se înecă, apoi pufni în râs.

– Eu îți datorez *ție* o favoare? De când?

– Din noaptea când m-am prefăcut că sunt partenerul tău la licitație.

– Te-ai prefăcut? Stabiliserăm de la bun început că vei fi partenerul meu, îi aminti ea.

– Dar suferisem o comoție, așa că uitasem de tot aranjamentul. Ceea ce înseamnă că și pentru asta îmi ești datoare, pentru că ai profitat de un tip rănit. Rușine să-ți fie, Mallory Quinn. Imaginează-ți ce ar spune oamenii dacă ar ști că ai făcut așa ceva.

Ea își îngustă ochii, vizibil amuzată de glumele lui, dar tot mai bănuitoare.

Deșteaptă fată. Nu trebuia să aibă încredere în el, nici pe departe.

– Și care e, mai exact, favoarea? Și să nu-mi spui că are legătură cu vreun spațiu de depozitare. După o pauză, adăugă: În regulă, știm amândoi că aș sări pe tine într-o debara atât de rapid, că te-aș lăsa amețit.

Râzând, Ty se desprinse de perete și veni spre ea.

– Nu e asta. Am nevoie de același lucru de care ai avut și tu nevoie în noaptea aceea.

– Un orgasm? întrebă ea obraznică.

– Doar dacă mă rogi *foarte* frumos. Dar mă referam la o întâlnire.

– O întâlnire? făcu Mallory suspicioasă. Acum?

– Da.

– O *ultimă* întâlnire?

Ei, pe toți dracii! Ce ar fi putut să-i răspundă? Era adevărat.

– La drept vorbind, nu cred că am avut o primă întâlnire. O luă de mână și își trecu buzele peste palma ei, privind-o peste degetele lor înlănțuite. Spune da, Mallory.

– Întotdeauna, murmură ea mângâindu-l cu tandrețe pe obraz.

Ty își simți inima făcând o tumbă, expunându-și partea vulnerabilă. Nu putea face nimic în această privință. Era învățat să elimine amenințările, să protejeze și să servească.

Nu să iubească. Niciodată să iubească.

*

Mallory nu știa la ce să se aștepte. Ty refuzase să-i comunice destinația, însă o luaseră pe autostradă spre Seattle. Odată ajunși într-un cartier de lux al metropolei, Ty parcă mașina și o invită să-l însoțească într-un magazin foarte șic de îmbrăcăminte.

– Ceva pentru concertul simfonic, îi spuse vânzătoarei drăguțe care veni să-i întâmpine. Se întoarse spre Mallory și preciză: Orice dorești.

– Poftim? întrebă ea derutată.

– La licitație. Pachetul de o noapte în oraș.

– Asta trebuia să fie o explicație completă?

– În seara asta e. În seara asta e concertul simfonic.

– Și ce, m-ai răpit ca să mă duci la concert?

– M-am gândit că ți-ar prinde bine o seară liberă. Și mi-ai zis că nu prea ai avut ocazia să ieși la întâlniri. Credeam că femeilor le plac chestiile astea romantice, adăugă Ty nedumerit de lipsa ei de entuziasm.

„Ooo. Fir-ar să fie!" se gândi ea.

– Cum adică, „chestii" romantice?

El se crispă. Pentru prima dată de când îl cunoștea, părea stingherit.

– Ai dreptate, a fost o idee tâmpită. Nu e prea târziu să anulăm toată treaba și să mergem la o pizza și o bere. Orice îți dorești tu.

Crescuse în baze militare, apoi la maturitate adoptase același stil de viață. Mallory știa că se simțea mult mai în largul lui în rolul de tip mare, rău și dur decât în rolul tipului romantic. În mod cert el ar fi preferat pizza și bere în locul unui concert simfonic.

Și totuși, se gândise la ea. Își dorise să-i ofere o seară de relaxare. Își dorise să-i fie alături în acea seară și o adusese într-un magazin plin ochi cu rochii superbe, de designer, ca ea să-și poată alege o ținută pentru concert fără să se streseze că nu avea așa ceva în garderobă. Era un dar de adio, și Mallory o știa. Oricât ar fi fost de dureros, nu avea de gând să-l refuze. Cuibărindu-se în brațele lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obrazul fin. Se bărbierise de dragul ei.

– Mulțumesc, îi șopti.

Ty întoarse capul şi îi captură gura într-un sărut scurt şi fierbinte.

– Nu te grăbi. Am să te aştept.

Măcar de ar fi fost adevărat.

Chiar atunci, o limuzină opri în faţa magazinului. Mallory îşi aminti că pachetul de la licitaţie includea şi o plimbare cu vehiculul de lux.

– O, Doamne!

– Sper ca, până spre sfârşitul serii, să te aud spunând „Oh, Ty", îi susură el la ureche, după care ieşi din magazin.

– E nebun, îngăimă Mallory holbându-se în urma lui.

– E o nebunie de tip, o corectă vânzătoarea. Şi a spus să îţi alegi orice doreşti... Arătă în jurul ei. Deci ce ţi-ar plăcea?

Treizeci de minute mai târziu, Mallory era înveşmântată într-o rochie roşu aprins, din mătase, cu bretele delicate, care o făcea să se simtă ca o divă sexy. Tot încercase să vadă eticheta de preţ, însă vânzătoarea fusese discretă şi fermă.

– Domnul a spus că nu aveţi voie să vă uitaţi la preţuri.

Dumnezeule!

Când ieşi din magazin, Mallory se simţea ca Cenuşăreasa. Prinţul ei coborî din limuzină pentru a o întâmpina într-un costum scump şi bine croit care aproape o făcu să se împiedice în noile ei sandale cu barete şi tocuri înalte. Îl mai văzuse o dată la costum. Îl văzuse şi în blugi, în pantaloni de camuflaj şi complet gol. Arăta întotdeauna atât de delicios, încât îi lăsa gura apă. Însă în seara aceea avea un aer diferit...

– Uau.

Ignorând reacţia ei, Ty o luă de mână şi o trase în maşină.

– Mi se taie respiraţia de cât eşti de frumoasă, spuse el simplu.

Şi atunci îşi dădu seama. Era din cauza ochilor lui. O privea altfel. Într-un fel care îi făcu inima să se poticnească.

Cina de la restaurantul franţuzesc o impresionă atât de mult, încât începu să regrete că nu optase pentru un număr mai mare la rochie. Vinul îi alungă rapid orice urmă de anxietate, doar că, venind după o zi obositoare şi o noapte nedormită, o făcu să-i pice ochii în gură de somn când ajunseră la sala de concerte. Chiar şi aşa, acceptă un alt pahar de vin alb înainte de a-şi ocupa locul.

Cortina se ridică – şi acela avea să fie ultimul lucru pe care şi-l amintea Mallory despre concertul simfonic. Când se trezi, teatrul era aproape gol, iar Ty o privea zâmbitor.

– Ce-i? bolborosi ea, clipind confuză. Unde suntem?

Zâmbetul lui se lăţi într-un rânjet.

– Sforăi.

– Ba nu! Când se îndreptă în scaun, observă că puţinii oameni rămaşi în jurul lor tocmai plecau. S-a terminat? Am pierdut tot concertul?

– E în regulă, zise el ajutând-o să se ridice. Nu ai ratat partea cea mai interesantă.

– Care e partea cea mai interesantă?

– Mai aşteaptă.

O conduse înapoi la limuzină. Ridică paravanul despărţitor dintre ei şi şofer, apoi o trase în poala lui.

– Asta e partea cea mai interesantă?

I se tăie răsuflarea când el îşi strecură mâinile sub rochia ei şi îi prinse în palme fesele lăsate libere de chiloţelul tanga din dantelă.

– Mai aşteaptă, şopti Ty peste gura ei, fără a înceta să-i mângâie rotunjimile.

– Vreau mai mult, îi ceru ea.

– *Mai aşteaptă.*

– Încep să mă satur de cuvintele astea.

Odată ajunşi acasă, Ty o conduse înăuntru şi începu s-o dezbrace lent de superba ei rochie nouă, de sutien şi bikini. Nu-şi putu înăbuşi un geamăt când o văzu rămasă doar în sandalele cu toc.

– Pe cuvântul meu, nu ştiu ce-ţi fac dacă îmi mai spui să aştept, îl avertiză ea, cu mâinile pe şoldurile goale.

– Dumnezeule, eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. O îmbrânci uşor, făcând-o să cadă pe pat. Ştiu cât eşti de obosită, aşa că stai liniştită acolo şi relaxează-te.

– Nu sunt obosită. Am tras un pui de somn foarte odihnitor la concert.

Râzând, Ty urcă peste trupul ei, muşcând mărunt de ici şi de colo.

– Mă ofer să fac eu toată treaba aici.

– Eu sunt mai degrabă genul de femeie care crede în egalitatea de şanse.

– Chiar aşa? zâmbi el. Ei bine, oricum ai vrea să fii, eu sunt perfect de acord. Dar ar trebui să te anunţ că acum sunt pregătit pentru partea cea mai interesantă.

– Şi eu. Ce anume e? întrebă Mallory entuziastă.

Ty o muşcă de buză, apoi se grăbi să-i aline durerea cu limba. Toate terminaţiile nervoase din corpul ei, până la ultima, se treziră la viaţă şi implorară acelaşi tratament.

– Tu. Tu eşti cea mai interesantă parte.

Inima ei se opri în loc.

– Eu?

– Da, tu, şopti el, apoi se apucă să i-o dovedească.

capitolul 19

Vreau totul. Şi vreau să fie înecat în frişcă şi ciocolată!

În după-amiaza următoare, Mallory se afla la Urgenţe, străduindu-se din tot sufletul să nu se gândească la faptul că Ty se pregătea să plece din oraş din clipă în clipă. Tocmai consulta un pacient pe care şeriful Thompson îl adusese la spital după ce pusese capăt unei încăierări, când fu sunată de Camilla.

– Sunt la Clinică, tocmai făceam ordine după şedinţa de consiliere pentru adolescenţi, spuse tânăra asistentă. Şi avem o problemă.

Când Mallory ajunse la Clinică într-un suflet, Camilla îi arătă dulapul încuiat în care se ţineau medicamentele.

– Cred că lipsesc patru cutii de Oxycontin.

– Poftim?

– Rezervele noastre pentru o lună.

Şocată, Mallory se holbă la dulăpior.

– *Poftim?*

– Da. Am sunat-o pe Jane. Nu voiam să iasă la iveală mai târziu şi cineva să creadă că s-a întâmplat în tura mea. Eu nici măcar nu am descuiat azi dulapul.

Mallory încuviinţă din cap. Asta însemna că furtul avusese loc în ajun, când *ea* fusese de serviciu. Deschisese dulăpiorul de mai multe ori, din câte ţinea minte. Scosese eşantioane de contraceptive pentru Deena şi plasturi pentru fumători pe care i-i dăduse lui Ryan. Vitaminele pentru doamna Burland. Îşi amintea acel moment deoarece fusese şi Ty acolo. Ty, care cu alt prilej recunoscuse că ajunsese dependent de analgezice.

„Din senin", spusese el cu un hohot de râs aspru. „Sau mai degrabă din flăcările iadului."

O gheară i se înfipse în piept. Indiferent cine luase acele cutii, era un cunoscător. Nu existau decât două motive pentru a fura Oxycontin. Pentru vânzare sau pentru uz propriu.

Pentru uz propriu, decise ea, amintindu-şi cuvintele lui Ty. Furtul fusese un gest disperat, iar dependenţii erau disperaţi.

Şi Karen fusese disperată, iar Mallory o dezamăgise. Crunt.

Pe cine altcineva dezamăgea acum?

Se întoarse la Urgenţe cu inima grea. Tocmai se ocupa să înveţe câţiva pompieri proaspăt ieşiţi de pe băncile şcolii cum să pună o perfuzie, când fu convocată în biroul lui Bill. Porni într-acolo cu coada între picioare, aşteptându-se să încaseze un perdaf zdravăn.

Spre uimirea ei, o aşteptau mai mulţi membri ai consiliului de administraţie, printre care şi Jane şi Ella.

– Spune-ne cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva, îi ceru Bill pe un ton sever.

Mallory trase adânc aer în piept.

– Ieri-dimineaţă am primit eşantioane pentru activitatea de weekend a clinicii. Le-am pus personal în dulap şi l-am încuiat.

– Ce cantitate lipseşte, mai exact?

Ştia deja răspunsul. Ştia totul. Doar că voia să o audă pe ea rostind cifra.

– Patru cutii, îi spuse ea. Fiecare reprezenta necesarul pe o săptămână.

– Deci pentru o lună. Ai pierdut necesarul de Oxycontin pe o lună.

Mallory încuviinţă din cap. Era furioasă, speriată, frustrată. Refăcuse inventarul în minte de o sută de ori, sperând că pur şi simplu calculase greşit.

Nici o şansă. Medicamentele lipseau. Cineva *i* le furase de sub nas. Un gest anxios, torturat, frenetic, al unei persoane pe care cel mai probabil o ştia pe nume.

– Am dori o listă cu toţi cei care au trecut ieri pe la Clinica de Servicii Medicale, îi zise Bill.

Se temuse de asta. Nici nu ştia ce şi-ar fi dorit mai tare, ca Ty să n-o fi vizitat la clinică sau ca altă persoană dragă ei s-o fi făcut.

– Bill, am promis să asigurăm un anonimat deplin.

– Şi tu ai promis să ai grijă ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată. Lista, Mallory. O vreau până mâine-dimineaţă.

– Pot să rezolv asta. Lasă-mi...

– Singurul mod în care poţi să rezolvi asta e să-mi respecţi instrucţiunile. Ai înţeles?

– Firește. Dar...

– Fără nici un dar, Mallory. Nu-ţi pune în joc şi locul de muncă, în afară de existenţa Clinicii.

Mallory scrâşni din dinţi cu atâta forţă, încât fu surprinsă că aceştia nu se făcură pulbere.

– Sunt sigur că e de la sine înţeles, adăugă Bill, dar până nu lămurim treaba asta, Clinica de Servicii Medicale rămâne închisă.

Mallory avu impresia că cineva o înjunghiase în măruntaie. Nu putu decât să încuviinţeze din cap înainte de a ieşi din încăpere.

La finalul programului de lucru nu voia decât să fie singură, însă mama ei o ajunse din urmă în parcare.

– Ce ne ascunzi, Mallory?

– Ce vrei să zici?

– Scumpo, vorbeşti cu femeia care şi-a petrecut treizeci şi şase de ore în travaliu cu tine. *Ştiu* când îmi ascunzi ceva.

– Mamă, trebuie să plec.

Ella o privi adânc în ochi şi clătină din cap.

– O, nu. Of, Mallory! Pe cine încerci să salvezi de data asta?

– Mamă, te rog. Întoarce-te la muncă.

– Într-un minut. Ella îi prinse faţa în mâini şi o sărută pe fiecare obraz, apoi pe frunte. Nu poţi să-i salvezi pe toţi. Ştii asta, nu?

– Da. Mallory închise ochii. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri, dar, oricine ar fi fost, e vina mea. Cineva pe care îl cunosc are probleme. Şi se întâmplă din nou exact acelaşi lucru care i s-a întâmplat şi lui Karen.

Hohotul de plâns îi urcă în gât şi o sufocă, împiedicând-o să mai vorbească. Îşi trânti o mână peste gură pentru a şi-l stăpâni.

– O, scumpo. Scumpo, nu, gemu Ella cu ochii plini de lacrimi. Ceea ce i s-a întâmplat lui Karen nu a fost vina ta.

– A venit la mine în noaptea aceea.

– Poftim?

– Karen. A venit la mine în dormitor. Mi-a spus că are nevoie de mine. Mallory înghiţi un nod uriaş. Dar eu... În trecut, când avusesem nevoie de ea, nu-mi fusese alături. Nici măcar o dată. Aşa că m-am descărcat pe ea. I-am spus nişte lucruri oribile. Şi ştii ce-a făcut? Mi-a dat lănţişorul ei. Mi-a spus că mă iubeşte. Şi-a luat adio de la mine, mamă, iar eu nu mi-am dat seama.

– Mallory, ascultă-mă, spuse mama ei cu ardoare. Aveai şaisprezece ani.

– Ea a simţit că era singură, că nu mai avea alte opţiuni. Dar *nu era* singură. Avea o mulţime de opţiuni. Mallory expiră zgomotos. Am dezamăgit-o. Trebuie să trăiesc cu asta. Iar acum încerc doar să mă asigur că nu dezamăgesc şi pe altcineva. Trebuie să mă asigur că nu mai rămâne nimeni fără ajutor.

– Dar cu ce preţ? întrebă Ella încet. Ai spus-o chiar tu, Mallory. Sunt unele lucruri pe care oamenii trebuie să le facă singuri. Trebuie să-şi găsească propria voinţă, propria fericire. Propria cale.

– Da, şi asta e a mea.

– O, scumpo, oftă Ella îmbrăţişând-o. Eşti sigură? Pentru că povestea asta o să te coste scump. O să plăteşti cu slujba şi cu reputaţia ta.

– Deja am plătit. Şi da, sunt sigură. Trebuie să fac asta, mamă. Trebuie să desluşesc misterul şi să rezolv problema.

Ella încuviinţă şovăitor din cap, în semn că înţelegea. În clipa următoare, Mallory urcă în maşină şi se duse direct la casa lui Ty. La casa lui, nu acasă la el. Pentru că acea casă era doar un popas din drumul lui prin viaţă, o destinaţie, nu linia de final.

Admirase acest lucru la el, însă acum o speria.

O mulţime de lucruri o speriau. Cu puţin timp în urmă, îl întrebase de ce îi era teamă, iar el îi spusese că îi era teamă să nu trăiască.

Nu erau chiar atât de diferiţi, în fond. Doamne, cât şi-ar fi dorit acum o confirmare a acelui fapt!

Ty nu îi răspunse când bătu la uşă. Casa era cufundată în tăcere. Era goală. Îşi puse o mână pe piept, înţelegând că noaptea trecută fusese un adio. Poate că, fără ştirea ei, deja plecase. Pentru o clipă, se panică. În fond, ea îi ceruse să nu-i spună când pleca. O decizie foarte stupidă şi pripită din partea ei. Dar când aruncă o privire pe fereastra garajului şi o văzu pe Shelby, se înmuie de uşurare.

Uşurare care nu o ţinu mult, pentru că habar nu avea unde ar fi putut să dispară Ty într-o seară ca aceasta.

Începuse să se îndrăgostească de un bărbat pe care îl cunoştea prea puţin. Asta da incursiune în partea întunecată a vieţii...

Frustrată şi iritată, se duse acasă. Nu-şi bătu capul cu rutina ei obişnuită. Naiba să le ia de flori. Naiba să le ia pe toate, chiar şi pisica. Porni glonţ spre dormitor, intenţionând să se bage în pat şi să-şi tragă plapuma peste

cap şi să se poarte ca şi cum nimic din ziua aceea nu s-ar fi întâmplat în realitate.

Negare deplină. Excela în acest domeniu.

Îşi lăsase poşeta în camera de zi. Îşi aruncase adidaşii în hol. Intră în dormitor luptându-se cu nasturii puloverului de pe ea. Dându-se bătută, şi-l smulse peste cap, însă părul i se încâlci în nasturi.

- Fir-ar să fie!

Tocmai cum stătea acolo cu braţele în sus şi faţa acoperită de pulover, două mâini puternice îi acoperiră sânii. Se trezi imediat lipită de o siluetă caldă şi tare pe care trupul ei ajunsese s-o cunoască la perfecţie.

- Ty! icni ea.

- Te aşteptai la altcineva? murmură el împingând-o cu spatele până la uşa dormitorului.

- Nu mă aşteptam la nimeni. Ajută-mă, m-am încurcat. Cum el, în loc s-o asculte, îşi strecură genunchiul între coapsele ei, ţipă: Ty! Se luptă din nou cu puloverul, dar nu reuşi să-şi desprindă şuviţa de nasture. Au! Nu mă pot descâlci.

- Hmm. Mâinile lui erau ocupate să-i deseneze conturul trupului. Îmi placi aşa, uşor neajutorată.

- Asta e o atitudine sexistă, bombăni ea continuând să se zbată.

- E sexy, o corectă el. Fără să-i dea drumul, îi descâlci părul şi aruncă puloverul buclucaş pe jos. Ce încercai să faci?

- Să mă dezbrac. „Să mă arunc în pat. Să uit." Am fost să te caut.

- M-ai găsit.

Dintr-o mişcare, îi trase în jos pantalonii uniformei.

- Ce faci? se răsti ea.

- Te ajut să te dezbraci. Cu ochii întunecaţi şi pleoapele grele de dorinţă, îşi strecură o mână în chiloţii ei. Spune-mi de ce m-ai căutat.

- Am vrut să te văd.

Era purul adevăr. Ştia în adâncul sufletului că Ty nu ar fi luat acele medicamente. Nu ar fi făcut nimic care să o rănească, niciodată. Ştia acest lucru la fel

cum ştia că mai aveau foarte puţin timp de petrecut împreună.

- Te doresc, îi şopti.

Ochii lui scânteiară de pasiune şi hotărâre când se aplecă s-o sărute. Mallory îi trase limba în gura ei, înghiţindu-i geamătul aspru, savurându-i gustul.

- În patul meu. Am nevoie de tine în patul meu. Când traversară împleticit dormitorul şi căzură pe saltea, îl îndemnă: Grăbeşte-te, Ty.

- Atunci dă-ţi jos totul, îi ceru el pe tonul calm care o făcea să ardă de nerăbdare să i se supună.

Îşi smulse tricoul şi îşi desfăcu sutienul. Tocmai se foia să scape de chiloţi când atenţia îi fu distrasă de faptul că începuse şi el să se dezbrace. Ty îşi trase tricoul peste cap, apoi mâinile lui se opriră pe nasturele de la şliţ, dezgolindu-şi trupul fabulos cu mişcări rapide şi economice. În două secunde era gol-puşcă, cu atenţia concentrată în proporţie de sută la sută asupra ei. O prinse de glezne şi o trase cu forţă, făcând-o să cadă pe spate, apoi, într-o clipită, ajunse peste ea.

- Lucram la o maşină, dar nu te vedeam decât pe tine montând conducta de frână, ţinând cheia fixă între degete. Asta mi-a provocat o erecţie.

Ea îşi lăsă palmele să-i alunece pe trunchiul musculos, intenţionând să coboare şi cu limba pe acelaşi traseu imediat ce i se oferea ocazia.

- Când îţi ating sculele îţi provoc o erecţie?

- Da. Mâinile tale pe scula mea îmi provoacă o erecţie *uriaşă*. Când ea izbucni în râs, o muşcă mărunt de umăr şi adăugă pe un ton acuzator: Îţi simţeam şi mirosul, spuse el aproape acuzator. În garaj, plutind în aer, ca şi cum ai fi fost chiar acolo, sâcâindu-mă cu toate întrebările tale.

- De unde şi până unde....

Buzele lui le capturară pe ale ei într-un sărut lacom, tiranic.

- Îţi tot auzeam vocea. Te prefăceai că eşti dulce şi caldă, când de fapt mă ţintuiai la perete şi mă călăreai.

- Fă asta pentru mine, îi ceru ea cu răsuflarea tăiată. Ţintuieşte-mă şi călăreşte-mă, Ty.

El păru sfâşiat între râs şi dorinţa de a-i îndeplini rugămintea.

– M-ai ţinut într-un hal fără de hal toată ziua, Mallory Quinn.

– Cât de grav e acel hal?

– *Foarte.* Ca să i-o dovedească, îşi frecă şoldurile de ale ei. Atât de grav încât n-am fost în stare să funcţionez.

– Mmm, gemu Mallory când îi simţi erecţia. Şi atunci ce ai făcut?

– M-am masturbat.

– Ba nu! chicoti ea.

– Ba da.

Aerul sfârâia de electricitate în momentul în care Ty o sărută din nou. Mâinile lui, la fel de lacome ca gura, îi găsiră sânii, se jucară cu sfârcurile ei, se strecurară între picioarele ei, descoperindu-i intrarea fierbinte şi umedă.

– Te rog, Ty. Am atâta nevoie de tine!

– Arată-mi.

– Să îţi arăt?

– *Arată-mi.*

Ştiind la ce se referea, Mallory îşi muşcă buza. Ty tocmai îi mărturisise că se satisfăcuse singur cu gândul la ea; cu siguranţă putea face şi ea acelaşi lucru. La final, el o ajută, împletindu-şi degetele cu ale ei şi călăuzindu-le spre sâni, unde o îndemnă să-şi mângâie sfârcurile.

Încredinţat că Mallory continua să se dezmierde, coborî cu săruturi între coapsele ei. Lent, concentrat, o luă în gură şi supse, făcând-o să se zvârcolească atât de tare, încât fu nevoit să o imobilizeze. Tălpile i se contractară, ochii i se închiseră, degetele abandonară sânii şi se strecurară în părul lui pentru a-l ţine fixat acolo, pentru că, Dumnezeule, încă o singură atingere cu limba aceea...

Dar Ty se opri. Pur şi simplu îşi desprinse gura până când ea îl privi.

– Rămâi cu ochii deschişi, îi ceru.

Mallory se supuse, privindu-l în timp ce o ducea din nou pe buza prăpastiei. I se părea o culme a desfrânării să-l urmărească astfel, să fie voyeur în propriul ei pat,

dar, oricât de mult s-ar fi străduit, privirea i se înceţoşă când el o împinse dincolo de pragul orgasmului.

În momentul în care fu din nou capabilă să deschidă ochii, îl văzu pregătindu-se să-şi facă loc între coapsele ei, cu o expresie de pasiune devoratoare pe chip.

Ştia că Ty nu intenţionase niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Nici ea. Însă când îl trase spre ea şi îl sărută, simţi cum bunele lor intenţii comune alunecau pe apa Sâmbetei.

Preluând controlul, Ty îşi strecură mâinile sub fundul ei şi se împinse înăuntru dintr-o singură mişcare în forţă.

– Ah, drace! E fantastic în tine.

Era doar pasiunea momentului, încercă Mallory să-şi spună, însă o simţea şi ea până în străfundul sufletului. Îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui laţi şi se topi în contururile solide ale acelui trup de oţel. Năpădită de emoţii, fu nevoită să-şi încleştеze gura pentru a ţine în frâu cuvintele care voiau să-i zboare de pe buze.

– Mallory.

Inima i se strânse violent când îşi aţinti ochii într-ai lui. Ty se împinse din nou în ea, făcând-o să icnească, inundată de plăcere, după care rămase neclintit. Încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui, îi şopti numele şi îl imploră să se mişte.

În schimb, el coborî capul şi îi desenă cu limba conturul sfârcului. Înnebunită de dorinţă, îşi arcui spatele şi îşi înălţă cu nerușinare şoldurile spre ale lui.

– Ty...

Degetele lui îi parcurseră şira spinării, lăsând în urma lor o dâră de fierbinţeală pe care Mallory o simţi prin tot corpul.

– Sunt aici, murmură el.

Acela fu momentul în care Mallory îşi dădu seama că nu mai putea să dea înapoi. Ty era exact ce îşi dorise, ceea ce nu îndrăznise niciodată până atunci să-şi propună ca obiectiv şi să încerce să obţină. Ce ironie a sorţii! Ty îi oferise o încredere în sine fenomenală, deşi nu asta fusese neapărat intenţia lui. Ce bine ar fi fost dacă

ar fi continuat să o privească așa cum o privea acum! Pentru totdeauna...

Desigur, asta nu avea să se întâmple. Trebuia să se bucure de momentul prezent. Spunându-și că era mai puternică decât credea, că putea să o facă, îi prinse fața în palme și se abandonă, intrând în ritmul dansului atemporal al amanților. Clipa extazului, care sosi neîntârziat, o făcu să se sfărâme în bucăți și totuși, cumva, să se reîntregească.

La un moment dat în noaptea aceea, Ty se trezi încolăcit peste o femeie caldă. Și nu ea era cea care se agăța de el. Dimpotrivă, o mână de-a lui se înfipsese în părul ei ciufulit, iar cealaltă, așezată pe fundul ei gol, o ținea posesiv și protector.

Dumnezeule!

Ceea ce se întâmplase în noaptea concertului simfonic fusese o greșeală, și toată lumea avea dreptul să greșească o dată. Dar dacă dormea cu Mallory și în noaptea aceea, avea să fie greșeala cu numărul doi.

El nu făcea greșeli, darămite să le repete. Se dădu jos din pat, având grijă să n-o trezească, își strânse lucrurile și ieși tiptil din dormitor.

În timp ce se apuca să se îmbrace avu un moment de ezitare. Deși experiența din armată îl învățase că ezitarea ucide, se lăsă copleșit de dilema care-i măcina sufletul.

Își dorea din răsputeri să se întoarcă în dormitor.

„N-o face, omule." Coborî privirea spre mormanul de haine. Îi lipsea cămașa. Și o șosetă. Din buzunarul pantalonilor, telefonul îi pâlpâia. Era Frances, știa. Pentru că reușise în sfârșit să ia legătura cu Josh și deci aflase că aprobarea medicală fusese acordată. Ultimul mesaj pe care îl primise de la ea fusese ceva de genul „Mișcă-ți fundul înapoi la muncă", urmat de un SMS cu rezervarea unui bilet de avion la clasa întâi, doar dus, cu destinația Washington, D.C.

Se lovi cu degetul de la picior în propriul pantof. Înjurând încet, îi dădu un șut, făcându-l să zboare pe hol, apoi încremeni când ușa dormitorului se deschise.

În prag stătea Mallory, clipind somnoroasă, ciufulită, şifonată şi nepurtând nimic altceva decât tricoul lui.

– Bună, murmură ea. Eşti bine?

– Da. Scuze. N-am vrut să te trezesc.

– Pleci?

– Da, eu... Da, plec.

Trebuia să o facă. Acum. Pentru că altfel se temea că n-ar mai fi fost în stare.

Mallory scoase un icnet. Se uita la blugii lui, aruncaţi pe podea, şi la cele două lucruri care căzuseră din buzunare. Cheile lui şi flaconul gol de Vicodin.

Cu mâini tremurânde, se aplecă să ridice flaconul. Ty o văzu studiind data prescrierii, care fusese cu două luni în urmă, şi menţiunea că avea dreptul la încă două doze complete, pe care în mod evident nu le folosise. I-l dădu înapoi cu un zâmbet tandru.

– Rămâi, Ty. Rămâi cu mine noaptea asta. Doar noaptea asta.

Nu putea. Să rămână ar fi fost o greşeală.

– Mallory...

Îi acoperi gura cu degetele, apoi îl luă de mână şi-l trase înapoi în dormitorul ei, în patul ei şi în inima ei caldă şi blândă.

capitolul 20

Sportul e un cuvânt deocheat. De câte ori îl aud, îmi clătesc gura cu ciocolată.

A doua zi, Ty şi Matt petrecură ceva timp la sală, apoi Matt se duse acasă cu Ty pentru a-şi lua maşina.

– Pleci, constată el aruncând o privire prin garajul curat lună.

– De la bun început am fost pregătit de plecare. Îi întinse lui Matt cheile de la Jimmy, însă acesta nu le luă. Chiria pentru casa asta e plătită până la vară, poţi s-o foloseşti dacă vrei. A, şi îţi las ţie sculele.

– O să le păstrez pentru tine. Ai să te întorci. Expresia de pe chipul lui Ty îl făcu pe Matt să ofteze: Dumnezeule!

Spune-mi că n-ai de gând să dispari pur şi simplu fără nici un cuvânt şi să nu te mai întorci niciodată. Nu eşti chiar atât de măgar, nu?

– Vrei să scoţi maşina la o probă sau nu?

– *Chiar* eşti atât de măgar.

– Ascultă, ea mi-a cerut să-i promit că nu îmi voi lua adio.

– Şi tu ai crezut-o? Rahat, credeam că *eu* mă descurc prost cu femeile!

– Chiar aşa e.

Ty îi aruncă cheile, forţându-l să le prindă.

Matt cunoştea la perfecţie drumurile din zonă, aşa că lua virajele în ac de păr fără nici o ezitare. De o parte şi de alta a şoselei înguste se înălţau piscuri abrupte atât de bogat îmbrăcate în vegetaţie – datorită primăverii ploioase –, încât semănau cu o pădure tropicală din America de Sud.

Când asfaltul se sfârşi, Matt cuplă tracţiunea integrală a maşinii şi înaintă mai departe pe munte.

– Ştii unde mergi, orăşeanule? îl întrebă Ty.

– Ce, ai impresia că te-ai descurca singur prin munţii ăştia? replică Matt aruncându-i o privire piezişă.

– M-aş descurca singur şi pe Marte. Deşi, dacă ne omori aici, am să te urmez până în adâncurile iadului şi am să te omor din nou.

– Ţi-am zis, nu toată lumea o să moară şi să te lase baltă. Eu al naibii să fiu dacă o voi face.

– Ai grijă să nu.

Matt conduse mai departe până când, în cele din urmă, ajunseră pe un platou. Panorama de trei sute şaizeci de grade era năucitoare. Pe piscurile zimţate ale munţilor se vedea încă un strat de zăpadă, iar culmile mai joase erau îmbrăcate într-o pătură deasă de verdeaţă. În imediata lor vecinătate, spre vest, Pacificul scânteia orbitor.

– Beau Point, anunţă Matt.

Platoul, de mărimea unui teren de fotbal, oferea o priveliştе cuprinzătoare asupra oceanului care îşi spărgea valurile de stânci la sute de metri sub ei.

– Fain loc.

– Vin frecvent aici ca să-i pun pe fugă pe diverşi adolescenţi idioţi. Profitând de tracţiunea integrală de pe camioneta tăticului lor, vin aici să şi-o tragă. Apoi deşteptii se rătăcesc, iar eu trebuie să le salvez pielea de doi bani.

– Grea muncă.

– O prefer oricând misiunilor de strângere a derbedeilor de pe străzile din Chicago. Şi îmi imaginez că e şi mult mai distractivă decât ce se petrece în Afghanistan sau Irak în perioada asta a anului.

– Nu uita de America de Sud, zise Ty. Este favorita mea.

Matt zâmbi.

– Nimic nu se compară cu umblatul pe străzile din Chicago în toiul verii, în echipament tactic complet.

– Eşti un papă-lapte.

– Sigur. Dacă a fi un papă-lapte înseamnă să rămâi în paradis în loc să-ţi cauţi doza de adrenalină în nu ştiu ce ţară vai de capul ei din Lumea a Treia.

Ty clătină din cap şi îşi aţinti privirea asupra „paradisului".

– Faci vreodată cătărări? îl întrebă Matt.

– Doar când sunt nevoit.

Matt arătă din bărbie spre un perete de stâncă aflat la cel puţin cinci kilometri distanţă în linie dreaptă.

– Widow's Peak. M-am cătărat pe el weekendul trecut. E genul de loc în care îţi limpezeşti toate gândurile.

– Dar aveai gândurile încâlcite?

– Da, ca să fiu sincer. Azi însă, ale tale par să aibă mai multă nevoie de clarificare.

– Gândurile mele sunt perfect limpezi, mulţumesc.

– Da?

– Da.

– Aha, făcu Matt.

– Bun, hai să economisim nişte timp, zise Ty. Ce-ar fi să-mi spui în faţă ce vrei să afli?

– În regulă. Cineva a furat nişte eşantioane de la Clinica de Servicii Medicale, chiar de sub nasul lui Mallory.

Ty simţi un nod în stomac.

– Azi? A fost rănită?

– Ieri, spuse Matt fără să-l slăbească din ochi. Şi nu, n-a păţit nimic.

– Ce a dispărut?

– Analgezice. Problema e că Mallory nu ştie precis când s-a săvârşit furtul.

Ty încremeni amintindu-şi expresia de pe chipul ei când văzuse flaconul gol căzând din buzunarul blugilor lui.

Ştiuse atunci, şi nu suflase nici o vorbă. Oare îl bănuise pe el? Altfel de ce să nu-i povestească despre dispariţia medicamentelor? Cu un nod în stomac, îşi dădu seama că, într-adevăr, îl considerase principalul suspect.

– Are de suferit din cauza asta?

– Se poate spune că da. Clinica a fost închisă temporar, şi e foarte posibil să rămână aşa.

– Mallory nu merită ca vina să cadă pe umerii ei.

– Ea şi-a asumat-o.

– De unde ştii toate astea?

– Fac parte din consiliul de administraţie al spitalului. Deocamdată, doar membrii consiliului sunt la curent. I-au cerut să predea o listă cu cei toţi care s-au aflat la clinică în intervalul în care au dispărut medicamentele, însă ea se opune, pe motiv că se încalcă anonimatul pacienţilor. Aşa riscă să fie dată afară şi de la Unitatea de Primiri Urgenţe, şi de la Clinică.

Ty expiră prelung şi închise ochii.

– Of, Dumnezeule!

– Ce-i?

– Am trecut şi eu pe acolo ieri după-amiază. Deschise ochii şi îl privi pe Matt. Am fost la Clinică.

– Tu ai făcut-o? îl întrebă Matt blând. Tu ai furat medicamentele?

– Pe toţi dracii, nu!

– Nu-mi păreai a fi prost. Şi nu ai semnal la telefon aici, îl informă Matt când Ty îşi scoase telefonul şi încercă să apeleze un număr. Ascultă, situaţia e destul de gravă. Jane, asistenta-şefă, a şters cu ea pe jos, şi...

– Şi?

– Mallory a plecat de la muncă. Şi-a dat demisia.

– Dă-mi cheile, îi ordonă Ty întinzând mâna.
– Poftim?
– Conduc eu înapoi.
Trebuia să o vadă pe Mallory. Acum. *Ieri.*
– De ce? vru Matt să ştie.
– Pentru că ne grăbim, iar tu conduci ca o fată.

La jumătatea drumului spre oraş, Ty reuşi să prindă semnal şi apelă numărul lui Mallory. În timp ce aştepta cu telefonul la ureche, Matt comentă:
– Ai nevoie de o cască bluetooth, altfel ai să te alegi cu amendă.
Ty îl ignoră. O implora în gând să-i răspundă, însă Mallory nu o făcu.
– Probabil e acasă, cu telefonul descărcat, spuse el cu o undă de speranţă.
– Nu, nu e acasă, zise Matt. Cum Ty îi aruncă o privire asasină, adăugă zâmbind: A, voiai să ştii unde este? Da, cred că vrei. E la cafeneaua Eat Me. Am trecut pe acolo mai devreme şi am auzit-o pe Amy răspunzându-i la telefon. Ceva despre o întâlnire a dependenţilor de ciocolată.
Ty detectă o schimbare în tonul lui Matt când rosti numele lui Amy. Era prilejul ideal ca să schimbe subiectul.
– Deci care-i treaba cu tine şi chelneriţa cea drăguţă?
– Nu e nimic.
– Există cam multă tensiune între voi ca să nu fie nimic. Ai dat-o în bară cu ceva?
Ochelarii de soare ai lui Matt îi ascundeau expresia. Refuzul lui de a răspunde echivala cu recunoaşterea vinovăţiei.
– Ce-ai făcut? îl întrebă Ty.
– Absolut nimic.
„Da, cum să nu." Ty străbătu oraşul în viteză şi opri în faţa cafenelei cu scrâşnet de cauciucuri.
– Poate ai chef să-mi ţii companie, îi spuse lui Matt, care abia îşi revenea după cursa infernală.
– Ca să te păzesc să nu calci pe bec?
– Nu am de gând să calc pe nici un bec.

– Fără îndoială.

Ty clătină din cap şi intră în local, care fusese amenajat în spiritul primăverii. Din casetele tavanului atârnau flori şi animale din hârtie creponată, iar ferestrele erau înconjurate de fanioane. Nu prea se potrivea cu decorul tipic anilor '50, dar în mod cert atrăgea toate privirile.

Cafeneaua era plină. Ty îi recunoscu aproape pe toţi cei prezenţi, ceea ce însemna că se afla în Lucky Harbor de mult prea mult timp. O văzu pe Jan cărând o tavă mare la o masă. Ryan se afla într-un colţ, alături de doi tipi de la Narcomanii Anonimi. Lucille cea cu părul albastru era şi ea acolo, într-un grup de alte cumetre băgăcioase, toate cu părul albastru. Ty trecu pe lângă micul şir de oameni care aşteptau să se elibereze un loc, pentru că o zărise pe Mallory la bar. Grace se afla lângă ea, iar Amy era de cealaltă parte a tejghelei.

Mallory avea privirea aţintită asupra unui tort pe care scria „La Mulţi Ani, Anderson". Exact atunci, Amy aprinse lumânările.

De peste tot din jurul lor răsuna zarva obişnuită a unei cafenele populare. Vase zăngănind, conversaţii, râsete – fiecare masă sau grup era pierdut în propria lume. Nici una dintre membrele trioului de la bar nu era câtuşi de puţin atentă la ce se petrecea în jur.

Mallory, femeia care pretindea că renunţase la ciocolată, se linse pe buze.

– Ar trebui să sărim peste partea cu lumânările, îi spuse lui Amy. Ai localul plin în momentul de faţă. Eşti prea ocupată pentru asta.

– O, nu, am stabilit. Când se întâmplă chestii nasoale, ne întrunim. Mâncăm. Aprinse şi ultima lumânare şi le întinse prietenelor sale câte o furculiţă. Am sunat-o deja pe Tara şi i-am spus că tortul lui Anderson a cunoscut un sfârşit tragic.

– Te-a crezut? o întrebă Grace.

– E prea deşteaptă pentru aşa ceva. Amy o privi pe Mallory. Dar a înţeles urgenţa, şi va face un alt tort. Important e să o ajutăm pe Mallory să treacă prin situaţia asta.

Mallory oftă şi se izbi cu fruntea de masă.

Amy se grăbi să tragă tortul într-o parte, împiedicând contactul dintre părul ei şi flacăra lumânărilor.

– Deci chiar i-ai spus lui Jane să-şi ţină clanţa?

– Da. Dar nu ăsta e motivul pentru care am rămas fără slujbă. E pentru că i-am spus-o în gura mare, astfel că a auzit toată lumea. Bill mi-a zis că şi el şi-ar dori ca Jane să-şi ţină clanţa, dar trebuie să învăţăm să nu ne înrăutăţim soarta atunci când am comis o greşeală. Îşi făcea curaj să mă concedieze. Nu prea avea încotro, la drept vorbind. Şi acela a fost momentul când mi-am pierdut oarecum cumpătul. I-am spus şi lui să-şi ţină clanţa, după care am plecat.

– Uau! exclamă Grace. Când te hotărăşti să devii rea, mergi până la capăt.

Mallory lăsă să-i scape un hohot aflat pe graniţa nesigură dintre râs şi plâns.

– Şi ce plănuieşti să faci acum? întrebă Amy. O să-i implori să te primească înapoi?

– O să-mi găsesc o slujbă la un cabinet medical liniştit şi o să revin la purtarea mea de dinainte. Mallory luă nişte tort în furculiţă şi şi-l îndesă în gură. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ghinion, spuse Ty.

Mallory se îndreptă brusc şi se răsuci pe scaun. Avea ciocolată pe buze, dar îndreptă furculiţa spre el ca şi cum ar fi fost o regină pe tron.

– Trebuie să încetezi să mai faci asta.

– Te-ai ofili şi ai muri de plictiseală într-un cabinet medical liniştit, o asigură el.

Îl privi cu ochi scânteietori. Toată lumea se uita la ei, firește. Ei bine, cu excepţia lui Amy, care se uita la Matt. Matt se aşezase la bar pentru a urmări circul.

Dornic să aibă puţină intimitate cu Mallory, Ty aruncă o privire severă spre clienţii cafenelei, însă nimeni nu păreau să crească în intensitate.

– Ar trebui să suflaţi în ele.

Amy suflă, în timp ce Grace se prefăcea interesată de meniu. Dar rămaseră cu urechile ciulite.

Resemnându-se cu gândul că nu putea să scape de public, Ty o privi pe Mallory.

– De ce nu mi-ai spus despre chestia asta?

– Care dintre ele?

Dumnezeule. Erau mai multe chestii? Lumânările se reaprinseră pe tort, dar el le ignoră.

– Să începem cu medicamentele dispărute.

– Pentru că știu că nu le-ai luat tu. Mallory aruncă o privire spre tort. Ai folosit lumânări magice? o întrebă pe Amy.

– Da. Au rămas de la ziua de naștere a lui Lance. A fost ideea fratelui lui, știi că Tucker are un simț al umorului bizar. Sunt singurele pe care le aveam.

Lucille sări de pe scaunul ei și se apropie.

– Scuzați-mă, dar n-am putut să nu aud ce se discută. Lipsesc niște medicamente?

– Asta nu e o discuție deschisă publicului, Lucille, ripostă Mallory.

– Dar cine ar fura medicamentele de la Clinică? întrebă femeia mai în vârstă. Vreun adolescent? Vreun dealer de droguri? Vreunul dintre frații tăi nebuni?

– Ești la fel de nebună ca Tammy și Joe, și o știi.

– Te obrăznicești cu mine? exclamă Lucille clipind surprinsă.

– Da, răspunse Mallory. Aparent, e noua mea tendință. Dacă îmi pui răbdarea la încercare, am să ajung chiar să țip la tine. Tot o chestie nouă. Acum nu te mai băga în treburile mele, încerc să port o conversație între patru ochi. *Te rog*, adăugă ea politicoasă.

Lucille făcu ochii mari, apoi zâmbi.

– Ei, uite-o în sfârșit. De mult așteptam să văd asta.

– Eu *întotdeauna* spun te rog.

– Nu la asta mă refeream. Ci la coloana ta vertebrală. Ai așa ceva și îți stă grozav, draga mea.

Mallory se holbă la ea, apoi la Ty, însă acesta era încă năucit de ceea ce auzise mai devreme: „Știu că nu le-ai luat tu".

Cumva, în ciuda tuturor eforturilor lui de a se ascunde, Mallory îl cunoştea, ştia cine era, pe dinăuntru şi pe dinafară, şi îl accepta. Aşa cum era. Şi credea în el, fără a-i pune întrebări.

Ceea ce nu o ajuta acum, pentru că cineva furase totuşi medicamentele aflate sub supravegherea ei. Ar fi putut fi oricine. Doar Mallory ştia adevărul, iar lui Ty îi fu de ajuns să o privească pentru a se convinge că *într-adevăr* ştia. Cunoştea identitatea făptaşului şi nu voia s-o divulge, ca să-l protejeze. Femeia asta îl scotea pur şi simplu din minţi.

- Dacă ştii că nu eu am fost hoţul, atunci de ce nu ai predat lista cu persoanele care s-au aflat în clădire?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui o enervă la culme. Ridicându-se, Mallory îl împunse în piept cu degetul suficient de tare cât să-l facă să se crispeze.

- Ai impresia că eşti singurul la care ţin?

- Ăăă...

- Nu. Nu eşti.

Era mai furioasă decât o văzuse vreodată, în uniforma ei bleu, cu un tricou cu mânecă lungă pe dedesubt - tricoul *lui*, dacă nu cumva se înşela. Buzunarele îi erau umflate cu nişte cocoloaşe misterioase, iar cineva desenase o inimă roşie pe unul din tenişii ei albi. Încă mai avea ciocolată în colţul gurii, părul îi era complet scăpat de sub control - şi era gata să pună la pământ pe oricine i-ar fi stat în cale.

Nu fusese niciodată mai frumoasă.

- Mallory.

Ştia cât de mult însemna profesia pentru ea. Cât de mult însemna Clinica. Cât de mult însemna Lucky Harbor.

El avea să plece, dar ea nu. Viaţa ei era acolo. În clipa aceea, Ty luă decizia pe care o amânase atâta.

- Am profitat de tine, spuse el, având grijă să vorbească suficient de tare ca să-l audă toţi cei care trăgeau cu urechea. Am profitat complet de tine.

De la două scaune distanţă, Matt gemu:

- Omule, nu. Nu face asta.

- *Ce faci?* îl întrebă Mallory furioasă.

– Încerc să-ţi spun ce s-a întâmplat, replică Ty pe un ton calm.

– Ei, ia stai naibii aşa. Doamna Burland apăru brusc lângă ei, întinzându-şi bastonul spre figura lui Ty. Da, tu, derbedeu mic. Cu tine vorbesc.

„Derbedeu mic"? Avea cu jumătate de metru mai mult în înălţime şi cel puţin cincizeci de kilograme în greutate. Se holbă şocat la ea.

Toţi clienţii cafenelei îşi ţinură respiraţia, mai puţin Matt, care rânji larg.

– Derbedeu mic, repetă el, rostogolind încântat cuvintele pe limbă. Îmi place.

Ty îi aruncă o privire fioroasă, însă Matt nu păru afectat câtuşi de puţin. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai îndrăznise nimeni să-l înfrunte în faţă, şi chiar mai mult timp de când nu fusese numit derbedeu mic. Din câte se părea, doamna Burland încă nu terminase cu el.

– Ce naiba îţi închipui că faci?

– Încerc să port o conversaţie, spuse el. O conversaţie *privată*.

– Nu există aşa ceva în Lucky Harbor, îl informă Lucille îndatoritoare.

Sătulă de întreruperi, doamna Burland izbi cu bastonul în podea de trei ori la rând, până atrase toate privirile din nou asupra ei. Se uită furioasă la Ty.

– Nu ai nici un drept să mărturiseşti o infracţiune pe care nu ai comis-o.

Aparent, pe lângă faptul că era acră şi veninoasă ca un şarpe, bătrâna era şi teribil de ageră la minte.

– Nu te băga în asta, mârâi el.

– Încerci să faci pe marele erou. Îţi închipui că protejează pe cineva şi nu vrei să aibă de suferit.

– Asta faci? îl întrebă uimită Mallory.

Ty deschise gura, dar doamna Burland se îndreptă semeaţă la înălţimea ei de un metru patruzeci şi declară:

– Eu am făcut-o. *Eu* am luat medicamentele. Îşi plimbă privirea peste mulţime. Nu un adolescent. Nu un dealer de droguri. Şi nici unul dintre nebunii fraţi Quinn. Şi nici acest... Arătă spre Ty, iar gura i se strânse

într-o linie dezaprobare. *Bărbat.* O fi el vinovat de o grămadă de lucruri, şi faptul că îţi strică reputaţia ţie, Mallory Quinn, nu e cel mai mic dintre păcatele lui - nu că ar părea să te deranjeze -, dar nu el a luat pastilele. Eu am făcut-o.

- Nu. O tânără se ridică de la o masă din colţ. Ty o recunoscu pe Deena, vânzătoarea de la magazinul de alimente. Am fost ieri la Clinică, spuse aceasta. După pilule contraceptive. *Eu* am luat cutiile de Oxycontin.

- Asta e o minciună, interveni Ryan, de la celălalt capăt al tejghelei. Ştim cu toţii că am o problemă. *Eu* le-am luat.

Mallory rămase cu gura căscată.

Nimic nu îl putea surprinde pe Ty, dar chiar şi el admise că era şocat. Locuitorii orăşelului se ridicaseră în apărarea tinerei femei în singurul mod care le venise în minte. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Amy izbi cu o lingură de lemn în tejghea pentru a capta atenţia tuturor.

- Hei, şi eu am fost acolo! Eu am luat medicamentele.

Privirea ei o susţinu pe a lui Matt, al cărui obraz se încordă.

Mallory rămase cu gura căscată la Amy.

- Nu ai fost acolo...

- O, nu, încetaţi cu toţii! ţipă doamna Burland. Ascultaţi-mă, indivizi egocentrici, narcisişti şi *nebuni* ce sunteţi. Nu mă faceţi să vă bat pe toţi! Spunând acestea, scoase din buzunar o cutiuţă. Un eşantion de Oxycontin. Vedeţi? spuse ea triumfătoare. Sunt la mine. Sunt la mine toate. Le-am luat pentru că am crezut că sunt probiotice pentru constipaţia mea. Cutiile sunt de aceeaşi culoare. Asigurarea mea e de tot rahatul şi, chiar dacă n-ar fi, detest să aştept la rând la farmacie. Mi-am petrecut ultimii zece ani stând la cozi stupide. O coadă ca să fiu examinată de doctor. O coadă ca să primesc medicamente. Pe toţi dracii, am fost nevoită să aştept la coadă chiar şi ca să merg la baie, acum un minut. M-am săturat de asta, şi m-am săturat de voi toţi.

– Nu ai nevoie de probiotice, spuse Lucille. N-ai nevoie decât de prune uscate şi un blender.

– Din cauza *ta* a fost concediată Mallory? o întrebă Amy pe doamna Burland.

– Nu, Mallory a fost concediată din cauza gurii ei mari, răspunse bătrâna.

– Nu am fost concediată, preciză Mallory. Mi-am dat demisia.

– Scuză-mă, dragă, îi spuse Lucille. Dar...

– Nu acum, Lucille. Te rog.

– Da, dar e important.

– Ce e mai important decât asta?

– Lumânările.

Acestea se aprinseseră din nou şi ardeau zdravăn. Teancul de meniuri, aflat chiar lângă tort, luă foc, însă chiar atunci Ty se repezi să toarne peste el paharul de apă al lui Mallory.

Flăcările pâlpâiră şi se stinseră.

Mai puţin cea din mijloc, cea mai mare dintre lumânări. Care se dovedi a fi nu doar o lumânare magică, ci şi un fel de lumânare arteziană, pentru că brusc ţâşni în sus şi se înfipse în tavan ca o... ei bine, ca un foc de artificii.

Se declanşă alarma de incendiu, apoi sprinklerele de deasupra lor se activară simultan, revărsând o ploaie torenţială peste toţi cei aflaţi înăuntru.

capitolul 21

Puterea înseamnă capacitatea de a rupe o bucată zdravănă de ciocolată – şi apoi a te mulţumi să mănânci doar un pătrăţel.

Mallory fu şocată de repeziciunea cu care se instală haosul. Când sprinkerele din tavan începură să reverse apă rece ca gheaţa, oamenii începură să ţipe şi să urle. Toată lumea se îmbrânci să iasă.

Ca pentru a agrava nebunia, decoraţiunile se îmbibară de apă şi începură să cadă, trăgând după ele

şi casetele tavanului. Un elefant din hârtie creponată o lovi pe Mallory în cap, cu tot cu placa de care fusese prins. Timp de o clipă văzu stele verzi, apoi se panică. Cineva avea să fie rănit grav. Clipi ca să se scuture de apa care şiroia de sus, căutând în mulţime eventualele persoane care ar fi putut avea nevoie de ajutor. Abia dacă vedea la jumătate de metru în faţa ei, dar avea impresia că *toată lumea* avea nevoie de ajutor. Oamenii fie fugeau, fie căzuseră la pământ. Era măcel în toată legea.

Înghiţi lacom aer şi îşi împinse părul la o parte de pe faţă. Când îşi retrase mâna, era mânjită cu sânge. Obrazul îi sângera, dar înainte să apuce să reflecteze la acest lucru, cineva o înşfăcă în braţe şi începu să-şi croiască drum furtunos spre uşă. Bineînţeles, era Ty.

– Dă-mi drumul, ţipă ea izbindu-l în piept.

– Nu. Vreau să te ştiu afară în siguranţă, *acum*.

– Lasă-mă pe mine, du-te după doamna Burland şi Lucille!

– Tu prima, fir-ar să fie!

În clipa următoare, continuând să o ţină strâns la piept, Ty o luă pe sus şi pe doamna Burland. Lucille nu se vedea pe nicăieri. Printre şiroaiele de apă, Mallory îl văzu pe Matt înşfăcându-le pe Amy şi Grace şi scoţându-le pe uşă, apoi întorcându-se în local.

Ty nu reuşi s-o convingă pe Mallory să rămână afară.

– Trebuie să mă duc acolo. Oamenii sunt răniţi, Ty. Pot să ajut.

Maxilarul lui se încleştă, dar se dădu la o parte. Alarma de incendiu urla, apa din sprinklere şiroia în continuare. Mallory reuşi să scoată alte câteva persoane până să se ciocnească de Ty din nou. Acesta ţinea de mână două bătrâne din grupul lui Lucille, însă îi dădu drumul uneia din ele ca să mângâie părul ud de pe chipul lui Mallory. Se aplecă uşor să-i studieze obrazul însângerat, apoi o privi în ochi. Voia să se asigure că era bine.

O inundă un val de căldură la gândul că ţinea la ea. O simţea în fiecare atingere, fiecare privire.

Cu toate astea, Ty avea să plece.

Îi înţelegea argumentele. Nu şi-ar fi dorit niciodată să-l reţină de la ceea ce îi alimenta pofta de viaţă, oricare ar fi fost acel lucru. Dar într-un fel parcă şi-ar fi dorit ca *ea* să fi fost cea care îi alimenta pofta de viaţă.

Până sosiră pompierii, reuşiseră să scoată pe toată lumea din clădire. Mai multe persoane erau rănite destul de grav cât să fie nevoie de mai multe ambulanţe, care îşi făcură apariţia imediat după pompieri. Mallory îi ajuta pe cei înşiraţi pe trotuar. Lângă ea, Matt îi asista pe paramedici. Şi Ty părea la fel de în largul lui într-o poziţie de autoritate medicală. Îl pusese pe Ryan, care se alesese cu o tăietură urâtă pe un braţ, să se aşeze pe bordură, şi se ghemuise lângă el, aplicând presiune pe rană cu un aer foarte competent.

Peste câteva clipe, Josh îşi opri vijelios maşina şi sări pe trotuar. Ryan era cel mai aproape, aşa că se repezi să-l examineze pe el mai întâi.

– E în şoc, îi spuse Ty.

Era adevărat. Ryan tremura, avea ochii sticloşi şi părea dezorientat. Josh se întoarse la maşina lui şi se întoarse cu o trusă de urgenţă. Ty şi Josh îl înfăşurară pe Ryan într-o folie de supravieţuire, pentru a-i ţine de cald, apoi îi verificară respiraţia şi pulsul. Mallory îi strânse mâna veteranului în timp ce îi privea pe Josh şi Ty lucrând împreună, perfect sincronizaţi, la ajutorarea altor victime.

Când paramedicii îl preluară pe Ryan, Mallory se îndreptă spre ei.

– Dacă tot ai primit aprobarea medicală şi stai degeaba toată ziua, îl auzi pe Josh spunându-i lui Ty, măcar atâta ai putea să faci, să te angajezi. Ştii că există un post de paramedic pe ambulanţa aeriană de la spitalul Seattle General. Unitatea aia funcţionează la turaţie maximă, acolo n-o să duci lipsă de adrenalină. Şi, pe toţi dracii, uite ce palpitant poate fi chiar şi Lucky Harbor.

Ty îl ignoră şi se lăsă pe vine la picioarele lui Lucille.

– Eşti bine?

– O, sigur, scumpule. Îl bătu pe braţ. Eşti un băiat foarte bun.

Amuzat, Ty se ridică şi se întoarse spre Mallory.

Ea nu fu surprinsă că o localizase. Întotdeauna părea să știe unde se afla.

Cu privirea ațintită la obrazul ei, îi atinse blând rana. Crispându-se, Mallory îi înlătură mâna.

– Rana aia trebuie îngrijită, îi spuse el trăgând-o departe de urechile curioase. Lasă-mă să te ajut...

– Nu. Avea nevoie de mai mult ajutor decât și-ar fi putut el imagina vreodată. Nu știa de unde să înceapă, așa că apelă la metoda tradițională și alese să înceapă cu începutul. Cum se face că un mecanic știe cum să trateze victime cu traume?

– Am fost paramedic în cadrul trupelor SEAL.

– Paramedic. În cadrul trupelor SEAL. Procesă informația și clătină din cap. Asta e amuzant, pentru că aș fi putut să jur că mie mi-ai spus că ai fost mecanic. Mecanic în marină, cu o activitate similară în prezent.

– Nu. Ei bine, da. Recondiționez mașini. Uneori. Dar asta o fac pentru mine, pentru distracția mea.

– Pentru distracție. Făcu o pauză, dar nu reuși să priceapă. Mi te-am imaginat lucrând la vapoare, eventual elicoptere și tancuri. Nu pe trupuri umane. De ce nu mi-ai spus?

– De ce contează ce am fost? replică el.

– Pentru că nu e vorba de ce ai fost, Ty, ci de cine ești. Cum de nu putea să vadă acest lucru? Sau să-i audă inima crăpându-se încet pe mijloc? Ai să te întorci, spuse ea. Ești aici doar până aștepți să primești verde... Se uită fix la el când își aminti cuvintele lui Josh. Deja ai primit verde! O, Doamne. De cât timp știi? Și ce te-a făcut să îmi ascunzi atât de multe?

Însă știa deja răspunsul la această întrebare. Fusese pentru el doar o parteneră de distracție, nimic mai mult.

Și ea era singura vinovată. Simțind că era pe punctul de a ceda nervos, făcu un pas în spate, moment în care se ciocni direct de șeriful Sawyer Thompson.

– Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă acesta cu mâinile în șolduri.

Toată lumea era încă prezentă. Nimeni nu voia să rateze nimic. Absolut toți cei care încă puteau sta

pe picioare strânseră rândurile în jurul doamnei Burland, cotoroanţa răutăcioasă care nu făcuse niciodată vreun gest amabil pentru vreunul dintre ei. Dimpotrivă, le făcuse viaţa un chin în sute de moduri diferite. Cu toate astea, începură toţi să vorbească deodată, fiecare oferind propria versiune despre furtul de medicamente şi despre felul cum ajunseseră să fie inundaţi de sistemul de stingere a incendiilor din local.

Ca întotdeauna, îl protejau pe unul de-al lor.

Doamna Burland refuza orice protecţie. Se ridică anevoie, merse şchiopătând în baston spre şerif şi îi întinse încheieturile.

– Arestează-mă, copoiule. Dar să nici nu te gândeşti să mă perchiziţionezi la piele. Am şi eu nişte drepturi, să ştii.

Sawyer o asigură că nu era interesat să o aresteze, pentru că atunci ar fi trebuit să-i aresteze şi pe toţi ceilalţi care mărturisiseră furtul. Cu un aer dezgustat o luă de la capăt, vorbind cu fiecare persoană pe rând.

Într-un târziu, mulţimea începu să se risipească.

Mallory se lăsă să cadă pe bordură şi îşi puse capul pe genunchi, extenuată până în măduva oaselor şi mult prea aproape de a-şi pierde cumpătul. Ty îi ascunsese atât de multe... Cum era posibil aşa ceva? Ea îi oferise toate secretele pe tavă.

Pe de altă parte, Ty nu avea să se schimbe acum. Dumnezeu îi era martor, era pregătită să accepte situaţia chiar asta ar fi ucis-o.

Dintr-odată, doi bocanci ponosiţi apărură în faţa ei. Îl simţi pe posesorul lor lăsându-se pe vine lângă ea.

Ty, desigur. Doar Ty îi făcea inima să tresară. Îşi trecu o mână mare şi caldă peste spatele ei şi, constatând iritat că era udă leoarcă şi tremura, o înfăşură într-o folie de supravieţuire.

– Sunt bine, spuse Mallory.

– Da. Se aşeză alături şi o trase lângă corpul lui cald. Extrem de bine. Dar nu asta te întrebam acum.

– Atunci *ce* mă întrebai?

– Tu să-mi spui.

– În regulă. Nu pricep de ce ai făcut atât de mare secret din faptul că eşti paramedic.

– Nu a fost un secret.

– Mie mi se pare că a fost un secret. În ziua când ai venit la spital să ţi se scoată firele, ai fi putut s-o faci singur.

– Voiam să te văd.

– În regulă, atunci cum rămâne cu ce s-a întâmplat în salon? îl întrebă ea după ce-şi calmă bătăile nebuneşti ale inimii. Când pacientul acela a intrat în stop cardio-respirator? Ai devenit palid şi ai început să tremuri, aproape în şoc, ca şi cum nu ai mai fi văzut niciodată aşa ceva.

Ty îşi studie ghetele pentru o clipă, apoi o privi direct în ochi.

– Vrei să ştii care a fost ultimul lucru pe care l-am făcut în calitate de paramedic al forţelor SEAL? Pe un ton grav, continuă: Mi-am târât colegii de echipă din avionul în flăcări. Tommy era mort deja, dar ceilalţi, Brad, Kelly şi Trevor... Am făcut tot ce am putut, însă n-am reuşit să-i salvez. După aia n-am mai fost în stare să particip la intervenţii.

Mallory îşi simţi măruntaiele încleştându-se de durere.

– Of, Ty!

– Am fost trecut în rezervă, iar următoarea slujbă nu a fost de paramedic. Au trecut patru ani, Mallory, în care nu am pus nici măcar un plasture.

Până nu ajunsese în Lucky Harbor.

– Rana de cuţit a lui Amy, şopti ea.

– A fost prima dată când am deschis o trusă de prim-ajutor după tot acel timp, încuviinţă el cu un aer sumbru.

Acum apăruse iarăşi o criză neaşteptată, iar el îşi asumase responsabilitatea la fel de firesc cum şi-ar fi încălţat o pereche de pantofi vechi şi confortabili. Mallory întrebă dacă Ty conştientizase acest lucru.

– E rândul meu, spuse el. Cum e cu locul tău de muncă? Te-au dat afară?

– Nu, mi-am dat demisia.

Își ținu privirea în pământ până când Ty își încolăci degetele în jurul cozii ei de cal și o trase.

– Mallory, murmură el cu durere în glas. De ce?

De ce? Dintr-un milion de motive, din care nu voia să menționeze nici unul, pentru că brusc era totul prea mult. Spitalul, Clinica, Eat Me, sentimentele ei față de Ty și revelația că el avea să plece oricum. O durea capul și o durea obrazul. Și o durea și inima. Când ochii i se umplură de lacrimi, el scoase un oftat gutural și o luă în brațe, lăsând-o să-și îngroape fața în scobitura gâtului lui.

Ar fi trebuit să știe că Ty nu avea să fie stingherit de lacrimi. De fapt, cu excepția propriilor emoții, nu păreau să existe prea multe lucruri care să-l stingherească.

Cum ajunseseră lucrurile să scape atât de tare de sub control? Nu-și dorise altceva decât să-și deschidă aripile. Să trăiască pentru ea însăși în loc de ceilalți. Să încerce lucruri noi. O făcuse, și îi plăcuse la nebunie.

Marea ei greșeală fusese să se îndrăgostească de el.

– Întregul dezastru cu medicamentele Clinicii e din vina *mea*, spuse ea peste câteva clipe. A nimănui altcuiva. Acolo eu am dat-o în bară. Cu ochii plini de lacrimi, adăugă în șoaptă: Cât despre tot restul, mi-am dorit dintotdeauna să fac ceva ușor nebunesc, dar din câte se pare, nu prea mă pricep la asta.

– Nu știu ce să zic, replică el cu ochii la cafeneaua devastată. Cred că te descurci mai bine la asta decât ai tu impresia.

Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit. Își dădea seama că, indiferent ce ar fi făcut, el avea să o susțină. Ty îi fusese alături sută la sută. O simțea din fiecare privire a lui, fiecare atingere, fiecare sărut.

– Pur și simplu mi-am dorit ceva doar pentru mine, spuse ea încet.

– Și meriți asta, rosti el cu o convingere absolută.

De la bun început o tratase ca pe o persoană specială, chiar dinainte să-i știe numele. Îi oferise din curajul lui, din simțul lui de aventură, din forța lui interioară.

Cu ani în urmă pierduse contactul cu ea însăşi, cu speranţele şi visurile ei, dar situaţia se schimbase. Datorită lui.

Acum se regăsise, însă acest lucru nu era suficient. Nici faptul că îl iubea nu era suficient, din moment ce el urma să plece.

– Ty? Prinzându-i faţa în palme, îi mărturisi: Am dat-o în bară. Mă îndrăgostesc de tine. Îl sărută blând pe gura superbă, împiedicându-l să vorbească. Nu-ţi face griji, ştiu că tu n-ai să-ţi permiţi să cazi în aceeaşi greşeală. Îmi pare rău, nu pot să mai fac asta, şopti ea anevoie, de parcă gâtul i-ar fi fost înfundat cu sticlă pisată.

– Mă părăseşti, Mallory?

Asta făcea? Adevărul era că *el* era cel aflat pe picior de plecare, şi totuşi nu plecase. Urma să se gândească la asta mai târziu, acum avea lucruri mai importante de explicat.

– Nu ai fost niciodată al meu ca să te pot părăsi.

Ty o dezmierdă pe buze cu degetul mare într-un gest tandru care nu făcu decât să-i înteţească durerea. Dădu să spună ceva, habar nu avea ce, dar cineva o bătu pe umăr.

– *Mallory Michelle Quinn!*

O singură persoană îi folosea şi al doilea nume. Mama ei; exact ce îi lipsea. Se şterse la ochi şi se întoarse, recunoscătoare că era atât de udă încât nimeni nu ar fi avut cum să-şi dea seama dacă plângea sau nu.

– Mamă, ce cauţi aici?

– Am auzit ce s-a întâmplat la cafenea. Eşti rănită?

– Nu e momentul potrivit... Îi împinse blând mâna deoparte. Mamă!

– Nu mă lua cu „mamă". Ai o tăietură pe obraz. Şi ai lăsat-o pe Jane să te concedieze?

– În regulă, să-mi dea cineva un megafon! răcni Mallory. Pentru că nu am fost concediată, mi-am dat demisia. E o diferenţă.

Mama ei se uită la ea preţ de o clipă prelungă, timp în care Mallory se străduí din răsputeri să nu-şi trădeze suferinţa. În cele din urmă, Ella dădu din cap.

– Ei bine, sper că ai profitat de ocazie să-i mai retezi din nas lui Jane.

Şocul o făcu pe Mallory să rămână cu gura căscată.

– Nu eşti supărată pe mine?

– Te-a pus la muncă excesiv de mult şi a profitat de abilităţile tale. În consiliul de administraţie se discută deja rechemarea ta. Îţi sugerez să le refuzi prima ofertă. Din câte am auzit întâmplător, cea de-a doua va fi mult mai convenabilă.

– Ai auzit întâmplător? bâigui Mallory.

– În regulă. Am lipit un pahar de uşa lui Bill şi am tras cu urechea. Dar nu sunt mândră de asta. Ella ezită, apoi continuă: În schimb, sunt mândră de tine. Iar Sawyer m-a trimis să te caut. Are nevoie să discute scurt cu tine ca să-şi încheie raportul.

Sawyer, care se apropiase deja, o întrebă cu un aer exasperat:

– Eşti bine?

„Nu."

– Da.

– Bun, pentru că până în momentul de faţă am auzit douăzeci de versiuni diferite. Promite-mi că tu ai să mi-o zici pe cea corectă.

Ea îi relată întreaga poveste cât de bine putu, apoi se întoarse să-l caute pe Ty. Îl zări în compania Ellei, care dădea din mâini şi vorbea însufleţită. Mallory îşi simţi inima cât un purice. Probabil că mama ei îi trăgea o săpuneală zdravănă, sau... pe toţi dracii. Nu-şi putea imagina.

– Trebuie să plec, îi spuse lui Sawyer.

Mama ei o văzu venind şi îi ieşi în întâmpinare.

– Are un fel anume de a te privi, scumpo. Ca şi cum ai însemna ceva pentru el.

– Da, sigur. Despre aţi vorbit?

– Vrei să ştii dacă l-am acuzat că ţi-a distrus reputaţia? Draga mea, mi-ai spus clar ce părere ai despre modul meu de gândire, şi ai avut dreptate. Te-am ţinut prea din scurt, bazându-mă că vei fi oaza de calm din haosul care ne înconjura. Ceea ce a fost nedrept, poate chiar crud. Nu ar fi trebuit s-o fac niciodată. La fel cum

nu ar fi trebuit niciodată să-ţi asumi vina pentru Karen. Sau pentru divorţul meu. Sau pentru nebunia generală a familiei noastre.

- Mamă...

- Taci, scumpo. I-am spus că îl aştept la cină, continuă Ella pe un ton indiferent, întinzându-se să-i dea la o parte părul ud de pe faţă.

- Ce ai făcut?

- S-a purtat frumos cu tine. Vreau să-i mulţumesc. E simplă politeţe.

- Vrei să zici simplă curiozitate, replică Mallory.

- În regulă, şi asta.

- Mamă, suntem doar... ei bine... prieteni.

- O, te rog, râse Ella. Gogoaşa asta n-am înghiţit-o nici cu Tammy când a venit acasă cu Zach, şi n-am s-o înghit nici de la tine. Oricum, a acceptat.

- Nu, serios, insistă Mallory. Nu avem relaţia pe care ţi-o închipui tu. *A acceptat?*

- Scumpo, eşti udă leoarcă şi încă tremuri. Ai să prinzi o răceală de moarte aici. Du-te acasă şi fă un duş fierbinte, apoi pune-ţi ceva peste tăietura de pe obraz.

Ella o îmbrăţişă strâns, apoi o împinse spre maşina ei.

Mallory aruncă o ultimă privire asupra cafenelei. Ty se întorsese să mai dea o mână de ajutor şi, alături de Matt, căra diverse obiecte din clădirea distrusă. Două exemple deosebit de reuşite de utilizare a unor muşchi masculini superbi în serviciul comunităţii.

- Mallory. Josh arătă spre doamna Burland, care era ghemuită pe trotuar. Refuză să meargă la spital, dar nici n-aş avea motive s-o internez. E doar zdruncinată. Dacă pleci, eventual ai putea să o duci acasă.

Mallory sfârşi prin a duce acasă întregul grup de senioare, deoarece Lucille, singura dintre ele care mai avea permis de conducere, se dusese la spital să-şi facă o radiografie. Îi luă aproape o oră, pentru că fiecare dintre ele zăbovi o veşnicie până îşi luă la revedere şi coborî din maşină.

După ce se descotorosi în sfârşit de toate, hotărî să nu-şi asculte raţiunea şi se duse acasă la Ty.

Când îl văzu prin ușa deschisă a garajului sub mult iubita lui Shelby, se gândi că, fără nici o îndoială, în viața lui nu abandonase o mașină.

Mânată de agitație, frustrare și o durere atât de reală încât avea impresia că inima îi fusese spintecată în două, porni furtunoasă spre căruciorul de intervenție și îl lovi ușor pe Ty în gamba expusă.

Ca să fie sinceră, îl lovise destul de tare.

– I-ai spus mamei mele că e în regulă să te invite la cină?

Ty ieși de sub vehicul, cu brațele sprijinite pe șasiu, și ridică privirea spre ea. Alese cu înțelepciune să nu comenteze pe tema coafurii ei, care arăta dezastruos. Fusese stropită de sprinklere, apoi mânjită de praful de ipsos, și întreaga mizerie se uscase natural, fără vreunul dintre produsele ei de combatere a electrizării părului, care oricum nu funcționau niciodată.

– E vreo problemă? întrebă el în cele din urmă.

– O, Doamne! Își aruncă mâinile în aer. Chiar ai făcut-o. Ai acceptat. De ce?

– A promis că va găti drob din carne tocată. Nu cred că am mâncat vreodată așa ceva gătit în casă. Credeam că este un mit al vieții în suburbii.

Mallory nu mai simțise niciodată simultan nevoia de a îmbrățișa și a strangula pe cineva.

– Îți fac *eu* drob din carne tocată!

– Tu mi-ai dat papucii. Și, în plus, tu nu gătești.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie, o scotea din minți! Își apăsă podul palmelor peste ochi, dar nu reuși să îndepărteze prin masaj durerea pe care o simțea acolo. Răsucindu-se pe călcâie, ieși din garaj.

Ty o ajunse din urmă și o trase înapoi. Când îi simți pieptul zguduindu-se, Mallory își dădu seama că râdea de ea.

În clipa în care îi văzu chipul, râsul lui se stinse.

Cu un mârâit frustrat, îl îmbrânci și urcă în mașină, dar, înainte să apuce să închidă portiera, Ty se lăsă pe vine lângă ea, astfel că mușchii coapselor îi ieșeau în evidență sub blugii spălăciți.

– Aici nu e vorba de drob, zise el serios. Nu e vorba nici măcar de mine. Spune-mi care e adevărata problemă.

„Sunt îndrăgostită de tine..."

– Problema mea e că mă împiedici să închid portiera.

– Iar tu încerci să mă ţii la distanţă.

– Asta e chiar amuzant, venind din partea ta. Te-ai dovedit un maestru incontestabil în a mă ţine *pe mine* la distanţă.

– Eu nu am făcut-o intenţionat.

– Nici eu, spuse ea cu ardoare.

Ty o studie preţ de o clipă prelungă.

– Povesteşte-mi despre noaptea când a murit Karen.

Mallory avu impresia că îşi băgase mâna în pieptul ei şi îi strânsese plămânii în pumn. Nu putea respira.

– Ea nu are legătură cu asta.

– Ba poate că da. Şi ea a gustat din plăcerile interzise ale vieţii, şi n-a avut un deznodământ fericit. Ţi-a cerut să îi promiţi că vei fi cuminte, iar tu aşa ai făcut. Până la mine.

– Cineva are gura mare.

– *Mai mulţi* au gura mare, consimţi el. Pe de altă parte, îţi iubeşti viaţa de aici. Îi iubeşti pe toţi aceşti oameni. Şi ei toţi te iubesc pe tine.

Mallory îşi lăsă capul să cadă pe volan.

– De ce nu înţelegi că sunt furioasă pe tine? Aici nu e vorba de mine. Ştiu că amintirile mele dureroase sunt relative. Duc o viaţă bună. Sunt norocoasă. Nu sunt pe punctul să mă fac ţăndări sau ceva de genul ăsta.

– Firește că nu eşti, zise el dezmierdând-o cu o mână pe spate. Doar sprijini volanul cu fruntea pentru o clipă, atâta tot.

Scoţând un hohot de râs gâtuit, Mallory închise ochii.

– Sunt bine.

– Da, eşti. Eşti mult mai bine decât am fost eu vreodată. Eşti cea mai puternică femeie din câte cunosc, Mallory. Ştii asta?

– Dar tocmai asta e. Nu sunt deloc puternică. Am crezut întotdeauna că îi pot salva pe toţi. Că dacă voi

fi cuminte, voi excela. Dacă voi fi cuminte, familia mea va rămâne unită. Dacă voi fi cuminte, nu se va putea întâmpla nimic rău.

Mâna lui Ty avea darul de a o calma. La fel şi vocea lui, gravă şi liniştită, fără urmă de reproş. Iar acea picătură de afecţiune nu-i strica defel.

– Şi ce ţi-a adus asta? Toţi anii cât ai fost cuminte?

De pe buzele ei zbură un nou hohot lipsit de veselie.

– Nimic. Atâtea eforturi, atâta timp petrecut încercând să le fac tuturor pe plac, şi oricum s-au dus de râpă toate. Am dat greş.

– Ştii bine că nu e aşa.

– Ştiu? Îşi încleştă mai tare mâna pe volan. Era singura ei ancoră într-o lume care se învârtea. Nimic nu îi ieşea bine. Nici munca, nici felul în care ar fi vrut să o perceapă oamenii, nici relaţia ei inexistentă cu Ty. Nu vreau să mai vorbesc despre trecut. Sora mea a făcut o alegere. După aceea, fiecare membru al familiei mele a făcut nişte alegeri. Părinţii mei s-au ocupat de toate cât de bine au putut, inclusiv când a fost vorba de divorţ.

– Poate. Dar remuşcările au continuat să te macine până te-au distrus.

– Sunt bine.

– Nu e neapărat nevoie să fii întotdeauna bine.

– Ştiu asta.

– Atunci spune-o. Eliberează-o pe copila aia de şaisprezece ani, Mallory. Spune-i că nu e vinovată nici pentru divorţul părinţilor tăi, nici pentru moartea lui Karen, pentru nimic din toate astea.

– Ty.

– Spune-o.

Mallory înghiţi lacom aer, apoi expiră.

– Nu a fost vina mea.

Ty o trase blând de păr până când ea înălţă capul şi îl privi.

– Aşa e. Nu a fost vina ta. Tu ai făcut tot ce a depins de tine, cu mijloacele pe care le aveai. Ai luat decizia de a evolua de la stadiul fetiţei care trăia pentru a le face

pe plac altora. Ai ieşit din zona ta de confort şi ai luptat pentru ceea ce ţi-ai dorit.

Mallory simţi fierbinţeala inundându-i obrajii. Ştiau amândoi pentru ce luptase.

Pentru el. Gol. Şi îl obţinuse.

– Renunţă să te mai împovărezi cu responsabilitatea pentru toată lumea, o îndemnă el. Descarcă-te, descarcă-te de toate şi fii oricine vrei tu să fii.

– Ai de gând să-ţi urmezi propriul sfat? îl întrebă ea zâmbind.

– Lucrez la asta.

– Eşti fantastic, ştiai?

– Da. Îi oferi la rândul lui un zâmbet. Mare păcat că mi-ai dat papucii.

Mallory îl privi cu atenţie, apoi spuse:

– S-ar putea să mă fi pripit în privinţa asta. Deja a doua oară.

– Chiar aşa?

– Da.

– Hai încoace, spuse el trăgând-o cu blândeţe din maşină.

– Unde mergem? se interesă Mallory cuibărindu-se la pieptul lui.

– Să îţi arăt cât fantastic pot fi când suntem amândoi la orizontală.

capitolul 22

Viaţa fără ciocolată nu e viaţă.

Când Ty o puse jos pe gresia din baia lui, Mallory se uită în jur confuză.

– Nu sunt la orizontală.

El deschise robinetul de apă fierbinte, după care se dezbrăcă. Dumnezeule, arăta atât de bine fără haine, încât aproape o făcu să uite de problemele ei, inclusiv faptul că *el* era cea mai mare problemă a ei.

– Ce...

– Eşti udă şi absolut îngheţată. Descalţă-te.

O dezbrăcă de hainele ude și le lăsă să cadă pe podea. Cât timp atenția ei fu distrasă de corpul lui perfect, Ty verifică temperatura apei la duș, apoi o împinse înăuntru.

Mallory inspiră șuierat când fu izbită de apa fierbinte, și din nou când Ty se întinse după săpun. O spălă cu o eficiență rapidă în timp ce ea se holba la penisul lui erect care-i atingea ocazional abdomenul.

– Ignoră-l, îi ceru el.

Mallory continuă să-l privească și descoperi că se întărea și mai mult.

Ty îi spălă părul, masându-i scalpul până o făcu să geamă de plăcere. După aceea se apucă să se săpunească la rândul lui, cu aceleași gesturi eficiente care n-ar fi trebuit în nici un caz să o excite. Totuși, o stârniră la culme.

El probabil își dădu seama, pentru că ochii i se încinseră de dorință. Oprind apa, o înfășură într-un prosop și o așeză pe blatul căzii. Purtând doar un prosop legat pe șolduri, se lăsă pe vine, scotoci într-un sertar și scoase o trusă de prim-ajutor și o cutie de prezervative. Ambele sigilate. Fără un cuvânt, puse prezervativele pe faianță, lângă șoldul ei.

Mallory se încinse doar privindu-le.

Luând trusa de prim-ajutor, Ty se ridică în picioare și îi dădu la o parte părul ud de pe față ca să-i examineze tăietura.

– O să scapi cu două-trei benzi adezive de sutură, cred.

Îi dezinfectă rana, iar când Mallory scoase un șuierat de durere, se aplecă s-o sărute pe tâmplă.

– Frumos știi să te porți cu pacienții, murmură ea. Ți se întâmplă frecvent să peticești femei ude și goale?

– Aproape niciodată.

Desfăcu atent ambalajul de plastic de pe benzile adezive sterile și începu să acopere rana.

– Ce anume s-a întâmplat de te simți din nou în stare să faci asta? vru ea să știe.

– Ai apărut tu.

– Ei, haide.

– Crezi că eşti singura care face schimbări în viaţa ei? Munceşti pe brânci, oricâte mizerii ai vedea, şi vezi destule. Vrei doar să ajuţi oamenii, să îi faci bine. Şi eu eram aşa cândva. Nu mi-am dat seama cât îmi lipsea genul ăsta de activitate.

– Slujba la care te întorci, înţelese Mallory. Trebuie să fie foarte periculoasă.

– Nu la fel de periculoasă ca operaţiunile forţelor SEAL. Am trăit nişte momente cumplite în perioada aceea.

– Cum ar fi accidentul de avion, murmură ea.

– Da. Cum ar fi accidentul de avion.

– Suferi cumva de Sindromul de Stres Posttraumatic?

– Poate. Ridică din umeri. Probabil, puţin. Nimic care să mă pună la pământ.

Era încă ud de la duş, cu părul dat la o parte de pe faţă. Mallory îi admiră gura deopotrivă severă şi senzuală, bărbia pătrăţoasă, aspră de barba de o zi, pieptul lat, abdomenul plesnind de muşchi... Era superb.

– Chiar îţi lipseşte acţiunea, zise ea în cele din urmă.

– Odată ce devii dependent de adrenalină, nu te mai poţi opri, bănuiesc.

Când termină de pansat tăietura de pe obraz îi ridică mâna, răsucind-o ca să verifice încheietura umflată pe care deja apăruse o vânătaie. Mallory habar nu avea cum de o observase.

– Nu e ruptă, îl asigură.

Ty îi sărută blând încheietura înainte de a o înfăşura într-un bandaj elastic. Remarcând că glezna ei sângera, se lăsă în genunchi şi se ocupă de rană cu acelaşi profesionalism de care dăduse dovadă mai devreme. Capul îi era la acelaşi nivel cu blatul de faianţă pe care era aşezată, iar mâinile lui erau pe piciorul ei gol. Dacă Mallory şi-ar fi mutat piciorul cu doar trei centimetri spre stânga, prosopul i s-ar fi deschis larg, iar el ar fi ajuns cu ochii direct între coapsele ei.

Gândul acela erotic îi stârni o avalanşă de fantezii. Se foi, întrebându-se cum ar fi putut să se descotorosească de prosop fără a-şi trăda prea limpede intenţiile.

– Eşti bine? o întrebă el.

– De ce nu ai plecat când ai primit aprobarea medicală?

– Cred că ştii de ce.

– Din cauza mea.

– Din cauza ta, încuviinţă Ty.

Hotărârea de a-ţi schimba radical viaţa, de a-ţi urmări propria bunăstare în loc să te sacrifici pentru a satisface aşteptările altora aducea unele beneficii, îşi zise Mallory. În primul rând, descoperise o sursă nouă de încredere în sine pe care acum era momentul s-o exploateze. Prin urmare, îşi desfăcu prosopul, lăsându-l să cadă pe blat.

Ty trase aer în piept şi îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe picioarele zvelte, apăsând blând până când i se dezvălui privelişte erotică a feminităţii ei. Depuse câte un sărut pe interiorul coapselor, apoi între ele.

Trupul ei se cutremură, savurând perfecţiunea acelei atingeri. Îl îndemnă să continue, agăţându-se de umerii lui până i se încleştară degetele de la picioare, până îi strigă numele, până nu mai fu în stare să gândească.

Deschise ochii şi îl văzu ridicându-se, cu ochii fierbinţi şi gura umedă. În clipa următoare, spre mirarea ei, se întoarse şi ieşi din baie.

– Ce faci...

Nedumerită, îl urmă în dormitor. Ty îşi aruncă rapid prosopul, dar, în loc s-o invite în pat, îşi trase o pereche de boxeri negri care abia îi cuprinseră erecţia masivă.

– Ce faci?

– E cineva la uşă.

Îşi puse blugii şi se schimonosi când încercă să-i închidă.

Încă euforică după orgasm, Mallory se gândi că i-ar fi plăcut să traseze conturul fiecăreia dintre fibrele muşchilor lui. I-ar fi luat o vreme, dar ar fi meritat cu prisosinţă. Abia peste câteva clipe înţelese ce-i spusese Ty.

– E cineva la uşa ta? N-am auzit nimic.

– Asta pentru că făceai tu mai multă gălăgie decât soneria, replică el cu un zâmbet fin.

– Ba nu făceam... Dumnezeule. Îşi acoperi obrajii încinşi. Cine e?

- Mama ta.

- *Poftim?* țipă Mallory.

- Am văzut-o pe fereastra de la baie când venea spre ușa de la intrare. Coborând privirea spre erecția lui, adăugă: Va trebui să mergi tu să-i deschizi. Și probabil ar trebui să te îmbraci.

- Ce caută mama mea aici?

- A adus drobul.

Uitase complet de drob. Panicată, începu să se învârtă în cerc.

- Uniforma mea e udă leoarcă și zace grămadă pe podeaua băii tale!

- Hidrogen, heliu, litiu...

- Ce faci acum? întrebă ea uluită.

- Trec în revistă tabelul lui Mendeleev ca să pot deschide ușa fără ditamai erecția.

- Nu ți-e de ajuns gândul că pe verandă este mama mea?

- Bine zici.

Culese un trening de pe un scaun și i-l aruncă, apoi ieși din dormitor.

Într-un final Mallory renunță la demnitate și îmbrăcă treningul lui în locul uniformei ude. Îl găsi pe Ty în bucătărie, punând jos o plasă mare.

- N-a vrut să stea. A spus că o să îți ude ea florile și o să-ți hrănească ea pisica, iar tu să stai cuminte pe fundulețul tău obosit și să te odihnești. Pe mine m-a pus să-i promit că o să te supraveghez.

- Mama mea, maestră în manipulare.

- Ți-e obosit fundulețul? Părea amuzat, deși ochii îi erau foarte serioși.

- Nu. Ți-e foame?

- Da, dar nu de mâncare, rosti Ty privind-o lacom. Ție?

- O să mănânc ce mănânci și tu.

Ty așteptase nerăbdător să pună mâna pe Mallory încă de când aflase de la Matt despre dispariția medicamentelor. Pe toți dracii, așteptase nerăbdător să-și pună

mâinile pe ea... dintotdeauna. Ar fi vrut s-o atingă fără încetare.

Se grăbi să o dezbrace de trening, apoi se lăsă în genunchi în faţa ei. Când îşi strecură un deget în ea, bucuros s-o descopere umedă şi caldă, Mallory icni şi îşi deschise picioarele şi mai larg.

Era o femeie care ştia ce voia, iar asta îi plăcea lui Ty la nebunie.

Îşi înfipsese degetele în părul lui ca şi cum i-ar fi fost teamă că avea să se oprească mai repede decât ar fi fost cazul.

Nici o şansă.

Voia să o audă strigându-i numele din nou, voia să o simtă făcându-se ţăndări pentru el. Prin urmare, se ocupă de ea cu meticulozitate, ducând-o până în pragul orgasmului înainte de a se retrage. Ea îşi încleştase şi mai tare mâinile în părul lui, străduindu-se din răsputeri să i-l smulgă. Ty zâmbi; peste câteva clipe, limba şi buzele lui o împinseră pe aripile extazului.

Mallory încă tremura când Ty se ridică în picioare şi o aruncă pe pat. Lungită pe spate, cu braţele întinse pe lângă corp, îi oferi un zâmbet senzual.

– De ce eşti încă îmbrăcat? vru ea să ştie.

Era o întrebare bună. Se dezbrăcă, înşfăcă un prezervativ şi şi-l puse, apoi se înfipse în ea dintr-o singură mişcare prelungă.

Nimic nu fusese vreodată mai plăcut decât să se îngroape adânc în trupul lui Mallory. Nimic.

– Ty?

– Da?

– Asta e cu mult mai mult decât m-am aşteptat eu să fie.

Ştia acest lucru. O ştia până în adâncurile sufletului. Cu o mână în părul ei, imobilizând-o într-un sărut apăsat, cu cealaltă închisă peste fundul ei dulce, începu să se mişte fără grabă. Uimit, îşi dădu seama că pentru prima dată în ziua aceea – pe toţi dracii, în toată săptămâna –, lumea lui începea să capete sens.

Încă din copilărie nu avusese parte de prea multă afecţiune. Ocazional îşi făcuse timp pentru câte

o relație, deși nici una nu fusese serioasă; în nici una nu se implicase destul timp cât să îl afecteze la un nivel profund. În mod cert, nici o relație anterioară nu corespunsese definiției pe care o dădea el iubirii.

Mallory era altfel. Încă din acea primă noapte furtunoasă, legătura dintre ei fusese de netăgăduit. Se formase într-o secundă și nu făcuse decât să se întărească în timp. Voia să fie cu ea. Să vorbească, să se atingă, să se sărute, să și-o tragă - orice, pentru că Mallory alunga întunericul din el. Însă era o sabie cu două tăișuri, pentru că fiecare clipă pe care și-o petreceau împreună îi schimba radical modul de a privi viața.

Ea îl făcea să tânjească după lucruri pe care nu și le mai dorise până atunci: un cămin, o familie, iubire. Ce știa el despre toate acestea?

Tot ce știa era că acel moment - cu gura ei deschisă peste a lui, cu trupul ei cald și moale și primitor, cu mâinile ei alunecându-i în sus pe piept - era perfect. Real.

- Ai grijă, murmură el sărutând-o pe obrazul umflat, apoi pe încheietura bandajată. Nu mă lăsa să te rănesc.

- Tu m-ai vindecat, acum lasă-mă să te vindec și eu pe tine.

Mâinile ei alunecară în jos pe spatele lui, apoi reveniră spre umeri, provocându-i o plăcere incredibilă. În clipa următoare își încolăci picioarele pe după talia lui și se arcui, dându-și capul pe spate, cu ochii închiși și dorința întipărită pe chip.

- Oh, Ty...

Ty se abandonă torentului de senzații: carnea ei fierbinte strângându-se în jurul lui ca o menghină, parfumul ei, mirosul excitației lor, răsuflările lor sacadate combinându-se cu rugăminți fără cuvinte. Mallory își legănă șoldurile venindu-i în întâmpinare, iar gemetele ei răsunară cu ecou în gura lui când se înfipse și mai adânc, apoi și mai adânc.

Se cutremură în brațele lui când se prăbuși în abisul orgasmului, trăgându-l și pe Ty după ea.

Era atât de bine. Fu singurul lui gând când își dădu drumul. Atât de bine, atât de al naibii de bine...

Părul ei îi acoperea toată faţa, dar Ty nu îndrăznea nici să respire pentru că nu voia să o deranjeze. Trupul ei, încă supraîncălzit şi umed, era lipit de al lui. Avea un picior căţărat peste el, obrazul lipit de pectoralul lui, mâna pe partea lui favorită din corp, ca şi cum ar fi fost a ei.

Şi într-adevăr era a ei. La fel cum ale ei erau şi inima, şi sufletul lui.

Dumnezeule! Totul începuse atât de inofensiv. Chiar inocent. În regulă, nu inocent. Făcuseră sex acea primă noapte în pod. O partidă de sex absolut fantastică.

La vremea respectivă nu se simţise suficient de bun pentru o femeie precum Mallory, capabilă să-şi rupă de la gură pentru cineva complet străin.

Dar când o privea, când era cu ea, se simţea bun. Demn.

Nu îi venea să creadă că această femeie fusese în stare să facă aşa ceva, dar o făcuse.

Cum urma să continue de acolo? Nu intenţionase niciodată să însemne pentru Mallory mai mult decât o distracţie, dar chiar şi cele mai bune planuri...

Poate că ar fi trebuit să fugă mâncând pământul încă din acea primă noapte, dar găsise ceva în ea, ceva care îl captivase.

Chiar şi atunci când plătise scump, cu locul ei de muncă, cu relaţiile dintre ea şi restul familiei sale, Mallory nu ezitase niciodată. Îi oferise tot ceea ce avea. Şi, în schimb, îi ceruse un singur lucru. Doar unul.

„Nu-ţi lua adio. Doar pleacă."

Braţele lui se strânseră involuntar în jurul ei. Deşi scoase un oftat uşor şi se cuibări mai adânc la pieptul lui, Mallory nu se trezi. Şi nu se clinti nici când, într-un final, Ty se forţă să-i dea drumul şi să se strecoare din pat.

Mallory deschise ochii gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă. Închiderea Clinicii, demisia ei, distrugerea cafenelei... felul în care Ty le rezolvase

pe toate. În plus, noaptea trecută îi oferise exact lucrurile după care tânjea. Îi fusese alături fără s-o sufoce, o încurajase să vorbească atunci când avusese nevoie şi o lăsase să tacă atunci când îşi dorise asta.

Se întinse, simţind în muşchi o durere de-a dreptul delicioasă. Ty îi adorase trupul aproape până în zori.

Nu fusese doar sex. La drept vorbind, pentru ea nici prima dată nu fusese doar sex, dar nu fusese sigură ce simţise şi Ty.

Până noaptea trecută.

Noaptea trecută, felul în care o atinsese, felul în care o privise în momentul climaxului, felul în care îi revendicase trupul şi i-l oferise pe al lui... fusese un mod excepţional de a face dragoste. Zâmbind la această amintire, se rostogoli şi se întinse spre el, însă constată că era singură în pat. Perna lui era rece.

Cu sufletul îngheţat de spaimă, înşfăcă de pe noptieră telefonul care zbârnâia. Îl pusese acolo înainte să adoarmă, după cum obişnuia. Îşi spuse că poate era Ty, însă era un mesaj de la Jane:

Bill ţi-a refuzat demisia. În plus, datorită unei noi donaţii pentru Clinică, s-a decis prelungirea funcţionării ei cu şase luni. Mai mult, vei fi plătită pentru munca pe care o prestezi acolo. Intri în tură mâine la opt. Să nu întârzii, Mallory.

O nouă donaţie... Ce mai făcuse Ty acum? Pe măsură ce se plimba prin casă, înfăşurată în cearşaful lui, starea ei de spirit devenea tot mai sumbră. De la bun început nu existaseră acolo prea multe semne ale prezenţei lui, dar chiar şi acele câteva urme dispăruseră. Hainele lui, geanta de voiaj de pe scaun, iPhone-ul.

Dispăruseră.

Se repezi în garaj şi aprinse lumina. Shelby era tot acolo, frumoasă şi strălucitoare.

Derutată, Mallory se întoarse în dormitor. Acolo găsi bileţelul care probabil se aflase pe perna lui, dar

alunecase pe podea, ţinut doar sub greutatea unei chei. O cheie de maşină. În bileţel scria:

Mallory,

Şi pentru mine a fost mult mai mult decât mă aşteptasem.

Ţi-am lăsat-o pe Shelby. Vinde-o, valorează suficient cât să-ţi poţi căuta liniştită un nou loc de muncă. Matt o să se ocupe să-ţi obţină un preţ corect. Dacă o păstrezi, nu o parca pe stradă.

Fără regrete.

Cu iubire,

Ty

Mallory se holbă la bucata de hârtie preţ de vreo zece minute. Îi lăsase maşina lui iubită? Îi dăduse voie să o vândă ca să nu fie nevoită să-şi facă griji pentru bani?

Apoi semnase bileţelul „Cu iubire"?

Lăsă să-i scape un hohot de râs, apoi, simţind că o năpădea plânsul, îşi trânti mâna peste gură.

O iubea. Neghiobul! Sau poate ea era neghioaba, ţinând cont de halul în care se îndrăgostise de el.

– Fără regrete, şopti, strângându-şi degetele în jurul cheii.

capitolul 23

Viaţa e ca o cutie de bomboane – nebunie curată.

Aşezată în biroul lui Bill, Mallory se holba la el, nevenindu-i să creadă.

– Stai aşa, mai spune-mi o dată ultima parte. Ty a încercat să îţi ofere o nouă donaţie, iar tu l-ai refuzat?

– Da, răspunse Bill. A făcut destule pentru Clinică, şi spun asta în cel mai bun sens posibil.

Mallory înghiţi un nod. Era adevărat. Făcuse multe şi pentru ea. Şi chiar şi atunci când se întorsese la viaţa

lui avusese grijă ca ei să-i fie bine. Şi-ar fi dorit să fie încă acolo ca să-i poată da o palmă. Apoi să-l îmbrăţişeze.

- Ai refuzat banii? se miră ea. Tu nu refuzi niciodată banii.

- Nu totul se rezumă la calcule. Vezi, chiar şi un câine bătrân poate învăţa trucuri noi, spuse Bill zâmbind.

- Dar Jane mi-a spus că s-a făcut o donaţie.

- Da. Am primit într-adevăr o altă donaţie. Doamna Burland a donat o sută de mii de dolari şi... Când Mallory icni, Bill ridică o mână ca să continue neîntrerupt: Şi a insistat ca toată lumea să fie informată despre gestul ei. A zis, şi citez: „Vreau să daţi sfară-n ţară că eu am fost cea care a salvat Clinica de Servicii Medicale"

- Doamna Burland, murmură Mallory şocată. Femeia care ne urăşte pe toţi, în special pe mine?

- Da. Deşi pe tine nu cred că te urăşte la fel de tare ca pe noi, restul. Nu ştiu dacă ţi-a spus Jane despre clauza aferentă donaţiei.

- Cea referitoare la angajarea mea?

- Da. Consideră că salariul pentru munca de la Clinică e o mărire, pentru că bugetul nu îmi permite să-ţi acord una pentru slujba ta de asistentă la Urgenţe.

- Dar mi-am dat demisia.

- Atunci retrage-ţi-o. Acum că existenţa Clinicii e asigurată şi la fel şi locul tău de muncă, şterge-o din biroul meu şi treci la treabă.

- Aşa o să fac, zise ea fără să stea pe gânduri, după care se ridică şi porni spre uşă.

- A, Mallory, spuse Bill făcând-o să se întoarcă din prag. Să nu-ţi mai dai demisia niciodată. Şi mesageria vocală şi inbox-ul contului meu de e-mail sunt pline până la refuz cu mesaje de la toată lumea din oraş, cerându-mi să te chem înapoi. Mama ta îmi stă întruna pe cap de când ai plecat. Pe toţi dracii, chiar şi mama *mea* îmi stă pe cap. Înţelegi?

Pentru prima dată în ziua aceea, Mallory reuşi să zâmbească.

- Înţeleg.

O săptămână mai târziu, viaţa lui Mallory arăta bine - în teorie. Îşi recăpătase locul de muncă, viitorul Clinicii era asigurat şi se bucura de susţinerea întregului oraş.

Singurul lucru care îi lipsea era Ty.

„Trebuie să te obişnuieşti cu asta", îşi spuse, dar sâmbătă se dădu jos din pat cu o lipsă categorică de entuziasm. Făcuse ceea ce îşi dorise. Ieşise din zona ei de confort, fusese egoistă şi trăise viaţa la care visase, iar totul se dovedise mai palpitant decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Cum putea să redevină fata cea bună şi cuminte?

Nu avea s-o facă, hotărî ea. Pentru prima dată de când se ştia, îşi pusese în joc inima, însă fusese alegerea ei.

„Fără regrete."

Aceea fu ziua când primi pachetul - un plic gros, cu adresa de retur imposibil de descifrat. Când scoase dinăuntru cutiuţa ambalată cu grijă şi dădu la o parte hârtia fină, rămase cu privirea aţintită la superba brăţară cu talismane pe care şi-o dorise atât la licitaţia caritabilă.

Nu era însoţită de nici un bileţel, dar nici nu era necesar. Ştia cine o trimisese, se gândi ea apăsându-şi o mână pe inima îndurerată.

Ty, desigur. El o înţelesese ca nimeni altul. Înţelesese că sufletul ei era în oraşul acela, că brăţara aceea avea o semnificaţie aparte pentru ea. Mai adăugase şi el un talisman, un Shelby din '68. Mallory habar nu avea de unde făcuse rost de el sau cât îl costase.

Ce însemna?

Însemna că ţinea la ea. Profund. Însemna că se gândea la ea, poate chiar îi era dor de ea.

Şi ei îi era dor de el, atât de dor!

Cu un nod în gât, îşi puse brăţara, îşi înghiţi lacrimile şi îşi întări hotărârea de a continua să-şi întindă aripile.

Două săptămâni mai târziu, Ty se afla în avion, întorcându-se în Statele Unite după o misiune de escortare a unor diplomaţi la nişte negocieri de pace în Somalia.

Echipa fusese alcătuită din oameni bine pregătiţi, soldaţi cu experienţă în afară de unul, care tocmai

terminase armata. În prima lor noapte existase o tentativă de răpire, însă o înăbuşiseră fără probleme.

Nimeni din echipă nu fusese rănit, dacă nu-l punea la socoteală pe novice. La finalul operaţiunii acesta fusese atât de copleşit de emoţii, încât vomitase şi avusese nevoie de o perfuzie pentru rehidratare. Ty îl îngrijise cu competenţa lui obişnuită.

– Scuze, îi şoptise puştiul în seara aceea, privindu-l stingherit cum îi scotea perfuzia. Mi-am pierdut cumpătul.

– Se mai întâmplă, zisese Ty clătinând din cap.

– Dar nu şi ţie, aşa-i?

Ty se simţise perfect în largul lui în toate misiunile pe care le efectuase până la accidentul de avion. Ştia că asta era menirea lui, să facă tot posibilul pentru a salva vieţi.

După prăbuşirea avionului, nu îşi pierduse doar patru prieteni. Pierduse şi ceva din el. Capacitatea de a se apropia de oameni. De a se ataşa.

Până ajunsese în Lucky Harbour. Până dăduse peste oamenii aceia băgăcioşi cărora le păsa de toţi şi toate câte le ieşeau în cale. Inclusiv de el.

Şi Mallory. Dumnezeule, Mallory. Ea reuşise să-i pună la loc ultima bucăţică din sufletul lui făcut zob.

– Pe toţi dracii, da, mi se întâmplă şi mie.

Puştiul păru surprins să îl audă recunoscând aşa ceva, dar dădu din cap admirativ.

– Pot face asta, spuse el pe un ton hotărât. Sunt pregătit pentru orice ni se arată.

Însă nu li se arătă nimic.

Îşi petrecură două săptămâni întregi nefăcând nimic altceva decât să aştepte în tufişurile africane. Cel mai palpitant eveniment fu să privească prin luneta puştii cum o femelă elefant îşi aducea pe lume puiul.

Ty îşi reluase activitatea fiind convins că avea nevoie de adrenalina pe care i-o oferea aceasta ca să fie fericit.

Atunci, pe toţi sfinţii, unde naiba era fericirea lui?

Ştia răspunsul. Era la mii şi mii de kilometri depărtare, alături de femeia care îi demolase toate zidurile pe care şi le construise cu grijă în jurul inimii. Şi acela

fu momentul în care revelația îl izbi din plin. Nu munca îi alimenta pofta de viață, nu munca îl ajuta să nu înnebunească, ci Mallory. *Ea* era echipa lui. Ea și Lucky Harbor. Când era acolo cu ea, îl completa. Îl făcea întreg.

Dumnezeule, cât de greu se prinsese! Era probabil prea târziu pentru astfel de revelații. Ca un neghiob ce era, întorsese spatele celui mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, iar Mallory nu prea avea toleranță față de neghiobi.

Se uită pe fereastra avionului pe când se pregăteau să aterizeze la Washington, D.C. În mod normal, în momentul acela s-ar fi gândit la prioritățile lui: să doarmă două zile, să bage în stomac mâncare de calitate și eventual să își găsească o femeie caldă și doritoare.

Era de acord cu partea cu somnul și mâncarea, însă nu se putea gândi decât la o singură femeie, singura pe care o voia.

Plecase din Lucky Harbor convins că viitorul lui consta în acea muncă periculoasă și nomadă căreia i se dedicase toată viața. Își spusese că proceda corect, că nu mai așa putea da un sens morții echipei sale. În plus, nu ar fi putut să-i ofere niciodată lui Mallory genul de viață pe care și-o dorea ea. Pur și simplu nu i se potrivea așa ceva.

Se înșelase în toate privințele. Înțelegea acum. Moartea lui Brad, Tommy, Kelly și Trevor avea să însemne întotdeauna ceva. Viața lui însemna și ea ceva. Probabil că știuse tot timpul acest lucru, dar mintea îi fusese copleșită de confuzie. Acum i se limpezise.

Prezentarea raportului dură mult prea mult. Frances îl aștepta. O blondă înaltă, cu un corp atrăgător, avea picioare kilometrice care arătau atât de bine în costumul sever, încât erau singura armă pe care o folosea șefa lui pentru recrutare.

La un moment dat, îl recrutase și pe Ty de nu se văzuse.

Acum nu mai exista nimic între ei în afară de un amestec bizar de ostilitate și afecțiune. Frances îl studie din cap până în picioare, apoi ridică privirea spre fața lui.

- Arăţi ca dracu'
- O! Mulţumesc.

Fără să ia în seamă gluma, Frances se mulţumi să-l cerceteze în continuare.

- Nu rămâi, ghici ea.
- Nu, nu rămân, răspunse el aruncându-i pe masă legitimaţia.
- Chiar crezi că un orăşel ca Lucky Harbor are ce să-ţi ofere?

Ştia că da. Acolo îşi crease legături, legături adevărate, se gândi Ty îndreptându-se cu paşi mari spre uşă.

- Fir-ar să fie, Ty, oftă ea. La un moment dat trebuie să încetezi să mai fugi.
- Exact asta fac.

Ty se îmbarcă pe un zbor de noapte spre Seattle, iar la aterizare accesă pagina de Facebook a oraşului Lucky Harbor. Simţi un zâmbet curbându-i buzele la vederea celei mai recente postări.

Aţi aflat deja cu toţii despre donaţia de 100 000 USD a doamnei Burland în beneficiul Clinicii de Servicii Medicale. De una singură, venerabila noastră concetăţeană a reuşit să salveze clinica, să o convingă pe Mallory Quinn să se întoarcă ŞI să aducă pacea pe pământ.

De-acord, poate nu chiar pacea pe pământ, dar adevărul e că adorăm şi pământul de sub picioarele ei. (Am nimerit-o, Louisa?)

În fine, la loteria de săptămâna trecută s-au strâns alte 5 000 pentru spital. Îi mulţumim dragei noastre Mallory Quinn pentru eforturile neobosite. Marele premiu – o întâlnire cu administratorul spitalului, Bill Lawson – a fost câştigat de Jane Miller, asistenta-şefă. Se zvoneşte că a existat şi un sărut de noapte bună. Oare Bill s-o fi lăsat înduplecat? Sursele susţin că da. Aşteptaţi-vă la o nuntă de vară...

Zorii tocmai colorau cerul spre est când Ty intră în Lucky Harbor la volanul unei maşini de închiriat.

Se întrebă dacă Mallory încă dormea în patul ei, caldă şi moale. Singură.

Dumnezeule, aşa spera. Nu trecuseră decât două săptămâni, dar plecase brusc. Cu cruzime. Nu avea nici un drept să se întoarcă, absolut nici un drept să o roage să-l ierte.

Totuşi, exact asta intenţiona să facă.

Oceanul era încă de un violet-închis când ajunse în dreptul debarcaderului. Observând că Shelby se afla în parcarea cafenelei, frână brusc şi parcă, apoi, cu inima cât un purice, intră în local.

Era curat lună şi mirosea a proaspăt vopsit, remarcă el. Le găsi pe Amy, Grace şi Mallory aşezate la bar, mâncând clătite cu fulgi de ciocolată.

Sau cel puţin asta făcuseră până îl văzură, moment în care trei furculiţe încremeniră în aer.

Privirile lui Grace şi Amy alunecară spre Mallory, însă aceasta nu le băgă în seamă. Se holba la Ty, cu furculiţa pe jumătate ridicată spre gură.

Ty trecuse pe sub ploi de gloanţe mai calm decât era acum. Totuşi, îl încurajă vedere brăţării cu talismane scânteind la încheietura ei.

– Asta e o întrunire privată, îl informă Grace. Exclusiv localnici.

– Grace, murmură Mallory fără a-şi desprinde privirea din ochii lui.

Ty nu-şi putea da seama ce-i trecea prin minte; expresia întipărită pe faţa ei nu spunea absolut nimic – o lecţie pe care probabil o învăţase de la el.

capitolul 24

Dacă viaţa e ca un platou de fursecuri, prietenii şi iubiţii sunt fulgii de ciocolată.

Pe Mallory o apucă ameţeala. Identifică repede cauza: pur şi simplu, uitase să respire.

– Credeam că voi, dependentele de ciocolată, vă întâlniţi la tort, spuse Ty.

Două săptămâni. Trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzuse, iar el voia să vorbească despre tort. Îl măsură lacomă din cap până în picioare. Purta o pereche de blugi ponosiți și o cămașă albă, arătând la fel de bine ca întotdeauna. Însă slăbise puțin, iar privirea îi era evazivă.

– Ni s-a interzis să mai mâncăm tort, zise Grace. Din cauza lumânărilor.

– Iar ai de gând să intri și să ieși din viața ei? îl întrebă Amy îndreptând furculița spre el.

– Doar să intru. Cu ochii la Mallory, Ty adăugă: Trebuie să vorbim.

– Atunci vorbește, îl îndemnă Grace, cu asentimentul tacit al lui Amy.

Mallory se ridică în picioare și li se adresă prietenelor ei:

– Știți ce vă roagă. Lăsați-ne un minut.

– În regulă, dar asta e a treia oară când ne întrerupe, remarcă Amy. Și...

– *Vă rog*, insistă Mallory.

Printr-un gest elocvent, Amy îl avertiză pe Ty că era cu ochii pe el, după care se îndepărtă alături de Grace.

Năpădită de un val de fierbințeală, Mallory îl sorbea pe Ty din priviri. Habar nu avea de ce se întorsese, dar spera din tot sufletul că făcea și ea parte din motiv.

– Încă mai încerci să mă salvezi? o întrebă el încet.

Inima i se zbătea atât de zgomotos, încât nu se auzi vorbind:

– Se pare că nu mă pot abține.

– Nu am nevoie să fiu salvat.

Nu. Nu, în mod cert nu avea nevoie. Era puternic și perfect capabil să-și poarte singur de grijă.

– Atunci de *ce* anume ai nevoie?

– De tine, rosti el simplu. Doar de tine.

– O, exclamă Grace din spatele lor. O, asta este minunat!

Mallory și Ty se întoarseră și descoperiră că cele două femei se furișaseră suficient de aproape cât să tragă cu urechea. Grace ridică o mână în semn de scuză:

– Îmi pare rău. Continuați.

Ty îi prinse mâna într-a lui, mare și caldă, și i-o duse la piept, îngăduindu-i să-i simtă bătăile inimii.

– Știu că l-ai tot căutat pe Tipul Perfect, apoi pe Tipul Defect. Mă întrebam dacă nu cumva ai fi interesată de un Tip... Obișnuit.

Mallory simți un nod în gât.

– Ar fi grozav, reuși ea să spună. Dar nu văd nici un tip obișnuit stând în fața mea. Zâmbetul lui o făcu să se topească, dar refuză să se lase distrasă în momentul acela de gândul că era incredibil de atrăgător. Și munca ta?

– Păi, credeam că munca e cea care mă împinge înainte, care îmi oferă ceea ce aveam nevoie. M-am înșelat, Mallory. Tu ești aceea. *Tu* îmi oferi împlinire, cum n-a făcut-o niciodată nimeni și nimic altceva. Tu mă faci întreg.

Se auzi un smiorcăit din spatele lor. Apoi încă unul. Mallory le ignoră, chiar dacă îi venea și ei să se smiorcăie.

– N-o să-ți ieși din minți aici?

– Există în Seattle un post de paramedic pe ambulanța aeriană. În plus, mi-ar plăcea să lucrez cu veteranii care vin la Clinică. Cred că aș putea să-i ajut. Iar dacă mă plictisesc și simt nevoia de niște acțiune adevărată, am oricând la dispoziție sala de jocuri.

Mallory avu impresia că un bloc de beton i se ridicase de pe piept.

– Și pe mine, șopti ea. Ai putea să te bucuri de ceva acțiune și cu mine. Știi tu, din când în când.

– Mallory, spuse el cu o emoție uriașă în glas. Dumnezeule, am fost atât de prost. M-am prins atât de greu. Nu știam ce să fac cu tine. Am încercat să păstrez distanța, dar lumea mea nu funcționează în lipsa ta.

Mallory se topi. Judecând după suspinele îngemănate din spatele ei, nu era singura.

– Dar o să te satisfacă munca de paramedic de urgență?

– Există lucruri mai importante pentru mine decât fiorul dat de adrenalină. Există lucruri mai importante

decât *orice* muncă. Dar nu există nimic mai important decât tine. Mallory, te iu...

– *Stai!* Amy o privi pe Mallory. Îmi pare rău, dar nu crezi că ar trebui să-i spui despre mașină înainte să termine propoziția?

– Nu, mârâi Mallory încruntată.

Voia să audă și restul propoziției lui Ty, fir-ar să fie!

– Ce e în neregulă cu Shelby? se interesă el.

– Nimic, se grăbi Mallory să-l asigure.

– Nimic, confirmă Grace. În afară de îndoitura de pe portieră de când a parcat prea aproape de cutia poștală.

– O, Doamne, pufni Mallory. Ce ești tu, poliția mașinilor?

– Poliția mașinilor *de colecție*, precizează Amy plină de sine.

– Ai parcat-o pe Shelby pe stradă? Ty era șocat. Când Mallory se mulțumi să ridice din sprâncene, așteptă să-și regleze respirația, apoi spuse: În regulă. E în regulă. Nu contează mașina.

– Pe ea o țin eu, anunță Grace, petrecându-și un braț pe după Amy și în același timp acoperindu-i gura. Continuați.

Ty o dădu jos pe Mallory de pe scaunul înalt și îi atinse cicatricea mică de pe obraz înainte de a se apleca să o sărute.

– Te iubesc, Mallory, rosti el solemn. Te iubesc îngrozitor de mult.

– Știu, murmură ea înfiorată de emoție.

– Știi?

– Da.

– Ei, pe toți dracii, făcu el clătinând din cap. Ai fi putut să-mi spui, așa am fi economisit o grămadă de timp.

– Ce-ar fi să-ți spun altceva? Și eu te iubesc.

Ultimele temeri pe care le nutrise înainte de a veni acolo i se risipiră.

– Spune-mi ce vrei de la mine ca să putem fi împreună, îi ceru el.

Speranța ei înflori ca o orhidee superbă.

– Vrei să fim împreună?

– Vreau să fim împreună. Spune-mi, Mallory.

– Îmi place cum am fost înainte. Să ne regăsim după o zi grea, eventual să luăm cina în oraș. Aia a fost plăcut. Am putea sări peste partea cu orchestra simfonică.

– Mallory, o dojeni el amuzat. Spune-mi că-ți dorești de la mine mai mult de-atât.

Ea își mușcă buza de jos, însă rânjetul obraznic îi scăpă oricum.

– Ei bine, poate că puțin mai mult.

O trase la pieptul lui și o sărută apăsat, împletindu-și mâinile în părul ei.

– Ce-ai zice să batem totul în cuie cu un inel?

Toate cele trei femei icniră.

– Poftim? țipă Mallory. Te referi la un inel de logodnă? Să ne căsătorim?

– Da, spuse el. Tu ești femeia aceea pentru mine, Mallory. Tu ești totul.

Vorbea serios, își dădu ea seama, așa că răspunse:

– Mi-ar plăcea.

– Bun. Mai avem ceva de lămurit?

Doar o sută de chestii. Unde avea să locuiască? La ea acasă, se gândi Mallory. Voia să-l aibă tot timpul alături. Dar asta însemna că trebuia să învețe să gătească? Ar fi fost dificil. Și nu avea loc în dulap cât să-i lase și lui. Și avea și pisica. Dacă Dulceață îi lăsa un rahat în bocanci?

Ty îi prinse fața în palme și o forță să-l privească în ochi. Acolo găsi adevărul. Toate aceste griji erau lipsite de importanță. Nu contau. Nimic nu conta în afară de iubirea lor.

În plus, avea timp să-i facă loc în dulap. Pisica avea timp să se obișnuiască treptat cu el. Aveau timp să le rezolve pe toate, pentru că Ty îi spusese că era al ei și era un bărbat care își respecta cuvântul.

– Am tot ce-mi trebuie, îi zise ea într-un final.

El se aplecă și o sărută din nou, apoi îi trecu pe după ureche o șuviță rebelă de păr.

– Vreau să știi. Ești cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată.

- Fără regrete?
- Fără regrete.

Cu inima atât de plină că stătea să-i plesnească, Mallory îl trase în jos şi îl sărută pe bărbatul alături de care avea să-şi petreacă tot restul vieţii.